

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΡΙΘ. 50(117)

ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΟ

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικόν και Άπο-
θεματικόν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικόν Πρατήριον δδ. Αθηνών 53

Οίνοι χύμα: { λ-ν οί, έρυνθοί, γλυ-
κείς, μουχάτοι.

Οίνοι εις φιάλας: { Έπιτραπέζιοι, έ-
ιδόριοι, ό εκ-
τικοί, τυνωτικοί.

Βέρμους εκ παλαιοῦ Μοσχάτου οίνου
Μαυροδάφνης απαράμιλλος

Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου
«ΒΟΤΡΥΣ» τελευ Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΟΙΚΙΑΚΩΝ

Πωλούνται εις όλα τα νέντρια
καταναλώσεως

Μην ηπιείτε
άπό τα παραστήματα
αρχώς
ηπιείτε
ένα
Agfa-γυμ

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

Είνε ό καλλίτερος σύντροφος
έκάστης κυρίας. Μη έμπερι-
χούσα ούδέν βλαβερών στοι-
χείων, κάμει βελούδινο δέ-
μα, μεταχειριζομένη δε μετά
της κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗ δι-
δει εις αυτό έλαστικότητα
και δροσερότητα. Υπάρχει
εις όλους τούς χρωματισμούς.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελεο. έργον 'Ο-
φθαλμολογικήν Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υψηλή του τής 'Οφθαλμολογίας έν
τῷ Πανεπιστημίῳ.

27 Μενάνδρου 28-Αθήναι. Τηλ. 1 68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρὸς Δερματολόγος. Έτι δε-
καεστία έν 'Επιμελῇ ης τῆς ιδι-
αιτέρας Κλινικῆς· τού Καθηγη-
τοῦ κ. Γεωργίου Φωταίνου. Δι-
χεται καθ' έκάστην δόδς Κε-
φαλήναις 30.

Ώραι 8 11 π. μ. και 4-7 π. μ.
Αριθ. Τηλ. φ. 7 62 (Πολιτὸν)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Όδός Σίνα 9-Αθήναι
Αριθ. τηλ. φ. 3 72 (Πολιτὸν)

ΣΤΕΡΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟ - ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Όδός 'Αγ. Ειρήνης 11

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΚΑΔ. ΜΙΑ ΧΟΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ

Διπλωματούχου Κέθνη τ 5
των 'Ακαδ. μίαν Χ.ρεῦ Πα-
ρισ.ων. 'Αγγλίας, Γερμανίας,
Βελγίου, 'Ολλανδίας.

ΟΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΔΑΣ 4 (Πάροδος 'Ερμού)
ΑΘΗΝΑΙ

ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΑΙ

έγγυητικά έπιστολαί Τραπε-
ζων δι' ανάληψιν εργασιών
όρους εύνοϊκούς.

Π. ΚΥΒΕΛΛΟΣ
Δραγατσάνειου 6β

ΚΟΥΡΕΙΣ

Τά παγκοσμίου φήμης άνεγνωρι-
σμένα και ήγγυημένα ξυράφια

RONGO N° 1172

πωλούνται άποκλειστικώς παρά του
Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, πλα-
τεία Παλαιού Δημοπρατηρίου 104.
Πλούσια παρακταθήκη όλων των
ειδών διά τούς κούρεϊς εις τιμάς
έντός συναγωνισμού.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Μά είδες πόσο ή-
γαπημένα ζουν ό Μανωλάκης και
ή Νίτσα;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναί μά ξεύρεις τό-
ναι; Γιατί ή Νίτσα είνε πολύ έ-
ξυπνη γυναίκα και δν ζητά κάθε
λίγο και καινούργιο φόρεμα, άλ-
λά βγαίει μόνη τη: τά παλιά της
μέ τάς θ. υμασία. Γερμανικάς Βι-
φάς ύφασμάτων «Αrtis» και τά κά-
νει καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: 'Α! γ' αυτό μά
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και μέ καινούργιο φόρεμα, άμ' τό-
τε τρέξε, πάρε μου κ' έμένα 2 πα-
κισία βαφής «Αrtis» μπουά ντε
ρόζ. Έχω δη τά παλόν σά έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γειτο-
νιάς μας.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΜΗΝΥΤΩΡ

'Εβδομαδιαία έφημερίς, έργα-
νον των συμφερόντων των
έμπορικων, βιομηχανικών και
βιοτεχνικών τάξεων, με συ-
νεργάτας τούς μάλλον διακε-
κριμένους έπιστήμονας, δη-
μοσιογράφους, έμπόρους, βιο-
μηχάνους κ.τ.λ.

Η ΑΝΑΚΟΦΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟ "ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ."

"Αριστον έμηνεγαγωγόν" θερά-
πειει ριζικώς την άτακτον πε-
ρίερον των γυναικων και κορα-
σίδων καταπαύει τούς πόνους
των νεφρών, τῆς κοιλίας, την ή-
μικρανίαν, εξάντλησιν και λοι-
πάς καινούχιας τῆς άτάκτου πε-
ρίεδου.

'Αντιπρ. Α. Χρονόπουλος
Γαμβέττα 3-Αθήναι

ΕΝΑ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ ΕΤΟΙΜΟ ΧΩΡΙΣ

καμμιά διαφορά από παραγο-
γελία, τό αγοράζετε στη μισή
τιμή από τό Κατάστημα

"ΕΚΑΝ",
Σταδίου 52

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διά την εύτυχίαν σας, διά τό μέλλον των παιδιών σας, γε-
νήτε κάτοχοι του ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Τό ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θά είνε τό κόσμη-
μα του σαλονιού σας, του γραφείου σας, του σπιτιού σας και
μιά μέρα ή αϊτία της εύζωιάς σας.

'Αγόρια, κορίτσια, ζητήσατε από τούς γονείς σας έν τοι-
ούτον ωρολόγιον να σας έξυπνῶ τό πρωί διά τάς μελέτας σας,
σύντροφον των σπουδών σας και άφορμήν εξασφάλισως του
μέλλοντός σας.

Η άσφάλεια επί της ζωῆς είνε έξ ίσου ωφέλιμος εις τούς
πτωχούς και εις τούς πλουσίους, εις τούς γέροντας και εις τούς
νέους, όστις δε παραμελεί αυτήν θά ύποφέρει εκ τούτου.

Τό ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ-ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τό ύπερ-
τατον τουτο καθήκον.

Πληροφορία παρά τη Γενική 'Αντιπροσωπεία του ΕΘΝΙΚΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ (Σταδίου 47-Γ. Σταθρον 2 'Αθῆναι)
και παρά τοις 'Αντιπροσώποις εις τάς έπαρχίας και τούς περιουόντας.

ΤΑΧΕΙΑ ΑΝΑΚΟΥΦΗΣΙΣ

Δια κάθε πονον ή μύλω-
πα έπαλείψατε Ελόανς
Λίνιμεντ επί του πονέ-
νου μέρους. Απαιρείται ή
φλόγαις και ή πόνος έ-
ξασανίτσα.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ
ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟΝ
ΠΟΝΟΝ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ παρὰ σο-

βηῶ οικογενείας έν ή δύο δωμά-
τια έπιπλωμένα ή μή, ήλεκτροφώ-
τισια κλπ. έν τη συνοικία 'Αχαρ-
νών. Πληροφορία έί: τά γραφεία

μετς Λέκα 7 'Αθῆνα

ΔΙΚΗΓΟΡ.ΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΘ. Η. ΣΤΑΜΠΟΛΤΖΗ

Όδ. Ερπόλιδος 14 (Μεγ. Σαράνη)
'Αθῆναι

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 180
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανός Π. Πατρών 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

Απο Οτι Βλέπω Και Άκουω

Η ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ

'Ορμητικά και άγρια κατα-
γίδες μαστίζουν τάς έπαρχίας.
Είς ώρισμένας περιφέρειας οικίαι
κατέρρευσαν, ποταμοί εξεχειλι-
σαν, καταστήματα και σταπα-
θήκαι έπλημμύρισαν, οι πληθυ-
σμοί διατελούν έν άπογνώσει.
Είμεθα βέβαιοι ότι και στην πε-
ρίπτωσιν αυτήν θά σπεύσιν να
δείξη ή Κυβέρνησις τό ενδιαφέ-
ρον της, λαμβάνουσα τά κατά-
λληλα μέτρα πρός άνακούφισιν
των πλημμυροπαθών. Στίς περι-
στάσεις αυτές άπαιτείται, κυρίως,
άμεσος ένεργεια, ταχύτης σκέ-
ψων και άποφάσεων. Έτσι μό-
νον θ' άνακουρισθού κήπως οι
άτυχείς κάτοικοι των πλημμυρο-
παθών περιφερειών, αίτινες είνε
άξιον πάσης μερίμνης, πάσης συν-
δρομῆς, πάσης δυνατής βοήθειας.

Ο ΣΠΥΡΟΣ

Ό ένας κάτοπιν του άλλου έ-
κλείπουν οι συμπαιδείς και άγα-
πητοί τύποι. Στην Κηφισιά ά-
πεβίωσε πρό ήμερών εκ συγκο-
πῆς τῆς καρδιάς, ό τόσον μοχθή-
σας διά την πατρίδα του και τό-
σους εύεργετήσας ιδρυτής του
Λευκού Σταυρού Σπύρος Μα-
τσούκας. Ό Ματσούκας ήταν πράγ-
μα σπάνιος άνθρωπος. Είχε τό
μέγα προσόν να συγκινή τά πλή-
θη, είτε έράνους συνέλεγε είτε
τούς στρατιώτας προέτρεπε να ά-
γωνισθούν υπέρ πατρίδος. Ό Μα-
τσούκας έξούτος, έσκεπτετο, ένερ-
γούσε διά τῆς καρδιάς του. Ό π.
έξυμνόντες τό έπίστευε. Συνε-
κινείτο πρώτος αυτός, ένθουσιάζε-
το πρώτος αυτός, πριν συγκινήση
και ένθουσιάζη τούς άλλους. Η
Μεγάλη του καρδιά, ή οποία χτυ-
πούσε με συγκίνησι γιά όλους και
γιά όλα, ένεκρώθη τέλος προχθές.
'Ας είνε έλαφρό τό χῶμα που
τόν έσκέπασε...

Τό Πανηγυρικόν
'Μπουκέτο' θά
κυκλοφορήσῃ εις
100 χιλ. αντί-
πών και 52 σελίδες πρός 5 δρχ.
έκαστον.

Η ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'

Τό 'Μπουκέτο' ό καλός άδελφός
τῆς συμπαθοῦς «Οικογενείας» συμ-
πληρώνει την Πρωτοχρονιά πεντα-
ετίαν δόκλῆσιν, από τῆς ήμέρας
πὸν έξεδόθη. Τι προσέφερε τό
'Μπουκέτο' κατά τά πέντε αυτά
χρόνια στους άναγνώστας του και
πόσον ύπήρξε τεργνόν, διδακτικό και
εθάρσιο, δεν θά τό πούμε βέβαια
ήμεϊς. Πάντως, χάριν τῆς ιστορίας,
αναφέρουμε έδώ ότι, πρό τῆς έκδό-
σεως του 'Μπουκέτου' τά περιο-
δικά μόλις πωλούσαν 5-7 χιλιά-
δες φύλλα εβδομαδιαίως. Τό 'Μπου-

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

— Η εκλεκτή καλλιτέχνης κ. Μα-
ρίκα Κοτοπούλη άρχίζει παραστάσεις
στό δμιώνυμο θέατρο της, όπου θ'
άνεβάζη διάφορα νέα έργα.

— Διά τόν λόγον αυτόν ό επιθε-
ωρησιακός θίασος του κ. Χέλμη με-
τετέθη στό 'Μοντιάλ'.

— Στο 'Μοντιάλ' βέβαια ύπήρχε
κινηματογράφος. 'Ητο όμως ό μόνος
κινηματογράφος —

τι περίεργο αλή-
θεια! — όστις είχε
ζημίας και έκλεισε.

— Στο 'Μοντιάλ' παίζεται ήδη ή
'Βαβυλωνία' μέ νέας
σκηνας και νέα έ-
πικάρα νούμερα.

— Τό πρώτο βρά-
δυ έντεπουντάρσε
και ό κ. 'Αρντά-
τωφ. 'Επαιξε σε
διάφορα νούμερα
και ένεφανίσθη και
ώς Ριγολέττος στην
τελευταία πράξη του
μελλοδράματος.

— Ός Ριγολέττος
ό κ. 'Αρντάτωφ...
χωλαίνει υπερβολι-
κά. 'Ας τόν εγκα-
ταλείψη λοιπόν.

— Η κ. Ριττάρ-
δη, ό πατήρ και υίός
Καντιώτης, άπεχώ-
ρησαν από τόν δε-
ρεσιζόν θίασον
Χέλμη.

— Τό ζεύγος 'Α-
μυρά άρχίζει κατ'
αυτάς παραστάσεις
στό 'Τοιανόν', τό
όποιον έπισκευά-
ται. Θά ντεμπουτάρουν σ' ένα δράμα
του Σάολ Μερέ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΟΥΕΡ

Του φωτισμού τό ζήτημα άν θές να
Χωρίς και των έξόδων σου ν' αυξή-
σῃ τό κοντύλι
Πρέπει, κυρία Πάουερ, να διορίσῃς
Διευθυντή σου τάχιστα, τό Φωτο τό
Πιοφύλλι!...
Ό Κρύος

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ - ΦΡΙΚΗ - ΑΚΑΤΡΙΧΙΛΙΑ - ΤΡΟΜΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Τό περίφημο σπανιώτατο μεσαιωνικό άπόκρυφο βιβλίον του
Δομνικανού μοναχού ΜΑΤΘΙΑ ΝΤΕ ΖΙΡΑΛΑΝΤΟ, 'Εξορ-
κιστό τῆς 'Ιερῆς 'Εξέτάσεως.

Μάγοι, Μάγισσες, άστρολόγοι, όραματισόμενοι, βρυκόλα-
κες, κολασμένες ψυχές, φαντάσματα, σκελετοί, σκιάχτρα,
μυστηριώδεις και παραδοξές εμφανίσεις και όπτασίες, νάνοι,
στοιχειά, κακοποιά πνεύματα, διάβολοι, έξορκισμοί, κλπ.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ, ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΑΝΕΙ...

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΑΠΟΘΝΗΣΚΕΙ ΤΙΣ

Τι κακόν ήμπορει να προσένηση
μία βανίλια; 'Ενα κουτάλα άδώς
βανίλιας, όπως τό σεβρίζουν μάλι-
στα τά καφεενία μέ εξαρετικήν φι-
λαργυρίαν, όστε να κολλά μόνον
στα δόντια σας; 'Ημπορει να προ-
ξενήσῃ κακό ποτέ; 'Ημπορει να προ-
φονεύσῃ έναν άνθρωπο; 'Όχι βέ-
βαια. Τόν άνθρωπο τόν φονεύουν
τά περισσοτερα, αί μάχαιρα, τά τη-
λεβόλα, τά δηλητήρια, ή άπενταρία
και οι...στοντοί φίλοι!

Λοιπόν άκούσατε τώρα και μίαν
μικράν ιστορίαν που συνέβη προχθές
εις την ώραίαν πρωτεύουσάν μας.
Είνε μικρά και τετριμένη ιστορία και
δεν θά σας κοινοσά καθόλου.

Η ιστορία μου δεν έχει τίτλον.
'Αν έπιμένετε να την τιλοφορήσω
θά τό έκαμνα ακολουθών την παμ-
ταλαίαν εκείνην σχολήν, ή οποία
έγραφεν ένα τίτλον μέ έξ βουτηξί-
μελάνης. Θά τῆς έδωδα, δηλαδή, τόν
τίτλον αυτόν: «Περί του πῶς ένα
κουτάλα βανίλιας έθεσεν εις κίν-
δυνον την ζωήν μιάς 'Αθίδος κυ-
ρίας, άδώς και περικαλλούς».

Από τόν τίτλον έννοιετε πλέον την ιστο-
ρίαν. Μην ταράττεσθε όμως. Δεν θέ-
λω να συνοφανίσω την βανίλιαν.

'Εχω την γνώμη άντιθέτως, ότι είν-
ε τό εύγεστότερον των γλυκισμά-
των. Συνεπώς δεν πρόκειται περί
αυτῆς, διότι εις την ύπόθεσιν μας
διάρχει ήθικός άυτοσυργός, ή μάλλον
ό κύριος εγκληματίας, κάποιος καπε-
τέλης δηλαδή, άνθρωπος δραστήριος
και έντιμος κατά τά άλλα. Και
ιδού πλέον πῶς έλαβε χώρα τό...
έγκλημα!

Η κυρία έζητησε βανί-
λιαν, ήτις και έκομίσθη άμέσως. Η
κυρία έγκλίνανε δι' αυτής τό άχρον
της γλώσσης της, έπε τό νεράκι
της, ήχηραστήσε και άπῆλθεν οίκου.

Από τό σημείον αυτό άρχίζει πλέον
τό τραγικόν μέρος τῆς ιστορίας. Η
κυρία εύρεθείσα εις τόν οίκον της,
ησθάνθη μετά μίαν ή δύο ώρας πό-
νους εις τόν στομάχον, τάσις έμέ-
του, ελάλη, οίγη. Η βανίλια ήτο δη-
λητηριασμένη και ή κυρία κινδύνε-
σπουδαίως.

Η ιστορία τελειώνει έδώ. Και θά
ομολογήσατε, ότι δεν έπυεύσθημεν.
Είνε τετριμένη, συγκινητική και πρό
παντός διδακτική. Διδάσκει ότι πρό-
πει να παύσμεν να τρώγομεν και
τό ελάγιον. Μόνον ό άέρας έμεινεν
— εάν έμεινεν — εις τάς 'Αθήνας ά-
νόθευτος. Όλα τά άλλα γλυκί-
σματα, φαγητά, ποτά, συνειδήσεις,
ένδοθεν ήσαν. Και ό κίνδυνος του
απορότου θανάτου έμφορύνει παν-
τού. Δύνασθε να τόν συναντήσατε εις
ένα κουτάλα βανίλιας, εις ήμισιαν
διάν κρέμας, εις μίαν λεμονάδαν,
εις ένα τεμαχίον άρτου, εις ένα φλ-
ύμι!...

Καλήν σας νύχτα λοιπόν. Και ό
Θεός να σας φυλάσῃ εις τό έξῆς
από παντός κακού, διότι μόνον σας
είνε όλίγον δύσκολον να φυλαχτήτε...

ΧΑΡΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 'Αλλοίμονο όμως! Όταν έφτασαν στο σπίτι του γιατρού, όπου είχε μεταφερθεί ο Φαβέλ, ο θεός τους ήταν περὶ νεκρός. 'Η ενέργεια του μολύβου σ' αυτόν τον άνθρωπο υπήρξε κεραυνόβολος.

'Η άτυχη Φερνάνδη έπεσε άπάνω στο πτώμα του θείου της, κλαίγοντας γοερά.

— Θεέ μου! Λατρευτέ μου θεέ! φώναζε.

'Η είδηση του άφηνιδίου θανάτου του δόκτορος Φαβέλ, έκανε έξαιρετική ένταση στο Παρίσι. Πολλοί ύποψιάστηκαν το Σκότο γιατρό, δυστυχώς όμως δεν υπήρχαν άρκετές ένδείξεις εναντίον του για να διαταχθεί ή σύλληψή του.

'Ητο πράγματι μυστηριώδης και άνεξήγητος, ο θάνατος ενός τόσο αγαπητού και έξοχου επιστήμονος. Ποιος έβλεπε τη μολυσμένη βελόνα στο χάθισμα όπου έπρόκειτο να καθίσει ο δόκτωρ; 'Απ' όλους εκείνους ο όποιος καταλάβαινε καλά ποιος είχε σκηνοθετήσει και το έγκλημα αυτό ήταν ο 'Αρμάνδος. Δέν άμφέβαλε καθόλου ότι ο θεός της Φερνάνδης είχε πέσει θύμα της Λόρας.

Τι μπορούσαν όμως να κάνουν εναντίον της διαβολογυναίκας αυτής; Κι' αν την καταγγέλλαν δέν είχαν ένδείξεις για να έπιβαρύνουν τη θέση της. 'Η Λόρα ήταν πανίσχυρη και καταθρόνη. 'Εχρειάζετο άγριος άγρον εναντίον της για να μωρέσουν να την καταβάλουν και να την παραδώσουν στα χέρια της δικαιοσύνης.

Και ο άγων αυτός, θ' άρχιζε σε λίγο άγριος, αίματηρός, λυσσαλέος. 'Η νηδεία του Ιατρού Φαβέλ έγινε την άλλη μέρα με κάθε έπισημότητα. Πληθός κόσμος την άκολούθησε. Κι' όλοι θρηνούσαν για την ξαφνική άπολεία ενός τόσο καλού επιστήμονος, τόσο αγαπού άνθρώπου.

'Η Φερνάνδη από πάντων ήταν άπαρηγόρητη. Πεσμένη στην άγκαλιά του 'Αρμάνδου έλάιγε, έλάιγε άπαρηγόρητα. Μάταια ζητούσε να την παρηγορήσει ο αγαπημένος της.

— 'Αγάτη μου, γλυκιά μου, αγάπη, μην κλάις. Ναι, το ξέρω, ο Φαβέλ ήταν σάν πατέρας σου, κάτι περισσότερο από πατέρα. Μά' έχεις άόλημη έμείνα. Σε λατρεύω Φερνάνδη! Θα γίνω για σένα ο άφοσιωμένος σύζυγος, ο πατέρας, ο άδελφός, το πάν. Και σου όρκίζομαι άκόμα, πως θα έκδικηθώ τον αίτιο όλων αυτών των φρικαλέων έγκλημάτων. Ναι, Φερνάνδη, στο όρκίζομαι!...

Σε λίγες μέρες άνοίξαν και την διαθήκη του Φαβέλ. 'Ο δόκτωρ άφησε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του στη Φερνάνδη. Το υπόλοιπο το μοίραζε στους συγγενείς του. 'Αφνε έπίσης εισόδημα δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων μηνιαίως στον 'Αρμάνδο. 'Ετσι ο μνηστήρ της Φερνάνδης γινόταν άξαφνα πλούσιος.

Και δέν τους έμενε πια παρά να παντρευτούν και να έζησουν ευτυχισμένα. 'Όλοι οι συγγενείς συμφωνούσαν σ' αυτό, αφού ήταν άλλοστε και ή βέλη της του δόκτορος. 'Ενα μόνον σπινθηρο, μαύρο και ζωηρό, έπλανάτο στον ορανό της ευτυχίας των δύο νέων. 'Ο κίνδυνος να δολοφονηθούν κι' αυτοί, όπως και τόσο άλλοι συγκληρονόμοι της μεγάλης περιουσίας, την οποία ή Λόρα Βενσέσκα ήθελε για τον έαυτό της.

'Ο κίνδυνος αυτός ήταν τρομερός, άπαίσιος. 'Ηταν κάτι που το περίμεναν. Κ' έφαγα δέν πέφταν καλά-καλά δύο μήνες και νέο φρικώδες κακούρηγμα συνέβη.

Μεταξύ των κληρονόμων της κα-

τηραμένης περιουσίας του δούκους ήταν και ή οικογένεια Λαμβερζέν. 'Η κ. Λαμβερζέν ζευγόντας τι κίνδυνο διατρέχει, είδοποιημένη πρόχαιρου άπ' το Φαβέλ, είχε λάβει άμεσως προφυλακτικά μέτρα. 'Εξαφνα όμως, ένα πρωί, είδε με φρίκης, στη μέση του πατώματος, στην τραπέζια, μια μεγάλη κηλίδα αίματος!

Τί αίμα ήταν αυτό; Είχε χυθεί τη νύχτα κι' από ποόν; Τί είχε συμβεί μέσα στο σπίτι της; Είχαν άποπειραθεί να τους δολοφονήσουν και είχαν τραυματισθεί μόνοι τους, χωρίς να το θέλουν οι δο-

γενειακό δόγμα; Κατά τρόπο άπλούστατο. 'Η κ. Λαμβερζέν συνήθιζε ν' αγοράζει και να μαγειρεύει συχνά μανιτάρια. Την ήμερα αυτή αγοράσε πάλι άρκετα μανιτάρια από μια πωλήτρια του δρόμου. Τα μανιτάρια αυτά δέν φαινότανσαν δηλητηριώδη. 'Ηταν όμοια; άκριβώς και τα άλλα που έπαιρνε δέν τον τελευταίο καιρό. 'Όταν όμως τα έφαγαν, το μεσημέρι αίσθάνθηκαν φρικτούς πόνους στο στομάχι και όσο να φτάσει ο γιατρός άπέθαναν όλοι τους!...

Το δόγμα αυτό άνασάτωσε το Παρίσι! 'Ενεργήθηκαν άυστηρές, άνα-

'Ηταν μια μεγάλη κηλίδα αίματος!

κοφόνος:

Κατατρομαγμένη ή κ. Λαμβερζέν είδοποίησε την άστυνομία, μά τίποτε δέν άνακαλύφθηκε. Πάντως έλαβε ή ίδια κάθε προφύλαξη για το μέλλον. Κλείδωνε τη νύχτα καλά όλες τις πόρτες, άρπάγωνε τα παράθυρα, κοιμόντουσαν με φως, ο άντρας της και τα παιδιά της μαζεώνονταν ένωρίς στο σπίτι!...

'Αλλοίμονο όμως!...Και ή οικογένεια αυτή έξοντώθη μέσα σε μια μέρα δολοφονική!...

Πως έγινε αυτό; Πως συνέβη ένα τέτοιο άνατοχιστικό οικο-

γενειακό συμβούλιο για να συσχεφθούν και να λάβουν προφυλακτικά μέτρα για την ζωή τους.

— Παιδιά μου, είπε ο Λεονέλ, ο θάνατος πλανάται πάνω άπ' τα κεφάλια μας! 'Αν έσκότωσα την γυναίκα μου, αν έσκότωσα τον άνδρα μου με τον όποιο μ' έρω, τότε έχω χάσει όλα μου τα αγαπημένα. 'Εν τούτοις και το αίμα της αυτής δόξα, το έσχεδίασε 'Εξείνη. 'Η Λόρα Βενσέσκα! Τώρα θά'χει γυρισμένα τα βλέμματα της άπάνω σας. Προέξτε λοιπόν γάτε για τα μάτια σας άνοιχτά. Προσέχετε!... μην έμπιστευθείτε σε κανένα. Νά κοιμάσαστε μ' ένα μάτι, που λένε. Βέβαια το κλείσιμο στο σπίτι σας κάνει να στενοχωριέστε. Τι πρέπει να γίνη όμως!...

— Θα έκινδυνεύαμε αν έκάναμε έναν μικρό περίπατο κάθε τόσο; ρώτησε ή Φερνάνδη.

— Δέν ξέρω, παιδί μου. Φοβούμαι. 'Αφού όμως το έπιθυμείς αυτό, θά βγούμε αύριο μαζί. Θα σάς πάω με τη βάρκα μου και θα κάνουμε μερικές βόλτες στο Σηκουάνα... Δέν θά βγείτε όμως από δω πριν έρθω να σάς πάω, ο ίδιος. Για το Θεό, προσέχετε, προσέχετε. Σας παραφυλάξω, ή ζωή σας κρέμεται από μια κλωστή!...

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

Την άλλη μέρα το πρωί ο Λεονέλ άρραξε τη βάρκα του κοντά στη γέφυρα Β.ν.ν, στο νησί Ζαΐς.

'Ο Λεονέλ έβέβαιε στη σάρκα του και κατόιν έτρεξε και πήρε τον 'Αρμάνδο και την Φερνάνδη. Οι δύο νέοι μπήκαν στη βάρκα πρόσχαροι. Θάκναν τον προνόο θανασμό περίπατο τους ποδών προσχεδιάσει.

'Ο Λεονέλ πλησίασε τη Φερνάνδη, και της είπε:

— Κάθισε πίσω, Φερνάνδη μου... Σ' θα διευθύνω σήμερα το πλοίο. Θα σ' αισθάνω δέκα μέτρα μακριά άπ' αυτό το φανάρι, γιατί εκεί ύπάχχει υλόνιοι.

— Όχι, Λεονέλ, σε άλλο μέρος να σταθούμε... 'Η ύπόνομη δέν είναι καθόλου ρομαντική!...

— Αυτή έδώ ή ύπόνομη, άπάντησε γελώντας ο Λεονέλ, δέν φαίνεται καθόλου... Βρίσκεται κάτ' άπ' το ποτάμι!...

Και ο 'Αρμάνδος έσπρωξε με δύναμη τη βάρκα.

'Ο κ. Λεονέλ, χαρούμενος και ζωηρός, άρχισε να έτοιμάζει τα ψαρευτικά του σύγγρα.

'Ο 'Αρμάνδος και ή Φερνάνδη κυτούσαν χωρίς να μιλούν την άνατολή του ήλιου.

— 'Η νεότης είναι ρομαντική και ποιητική, είπε ο κ. Λεονέλ βλέποντάς την. αλλά το γήρας είναι πρακτικό και έγος, αντί να ρεμβάζω, ψαρεύω!...

Το θέαμα όστόσο ήταν ρομαντικό και θά μπορούσε να συγκινήσει και τον πρακτικότερο των άνθρώπων.

'Η Φερνάνδη, έσταμένη άπό το φως του ήλιου, έβγαλε σιγά-σιγά το άπανόφρο που σκέπαζε τους ώμους της και πανέρωσε το άγαλματό της.

'Ο 'Αρμάνδος στεκόταν κατάπληκτος μπρος στην όμορφιά της.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ ΝΤΕΛ ΦΕΝΤΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Συγγνώμη με άπάντησε ο ζωγράφος. Είμαι πράγματι έδώ και μερικούς μήνες στην άπηρεσία της Αύτου Μεγαλειότητας του Βασιλέως. Μά δέν είμαι Γάλλος. Είμαι Φλωρεντίνος!...

— Καλά!... καλά!... Μά δέν μου είπατε γιατί πρό όλίγου με κυτάτατε τόσο, σά να θέλατε να με καταροχθήσετε ζωντανή!... Σέρεστε ότι με κάνατε να φοβηθώ!... Μά τι σημασία έχουν αυτά τα πράγματα, αφού τα λεπτά ενός Φλωρεντινού άξίζουν τόσο όσο κ' ενός Γάλλου!...

— Τα χρώματα; Ποιά χρώματα; ρώτησε ξαφνιασμένος ο ζωγράφος.

— Αυτά που θά μου δώσετε αν θέλετε να σάς αγαπήσω!...

— Νά σάς αγαπήσω!...

— Ναι! Ναι!... 'Α, μικρούλη μου Φλωρεντίνε, μου φαίνεται πως δέν ξέρουν τι είναι στη πατρίδα σου ή αγάπη, γιατί μ' άκούς σά να σου μιλάω 'Εβραϊκά!... 'Ω!... 'Ω!

Και λέγοντας αυτά άπλωσε τα χέρια της κ' άγκάλιασε το ζωγράφο. 'Εκείνος όμως την άπώθησε. Είχε κοκκινίσει από τη ντροπή του. 'Η όμοιότης της αυτή με τη γυναίκα του που φαινότανε τώρα σά μια προσβολή.

— Ορίστε! της είπε πετώντας της ένα χρυσό νόμισμα.

— Ευχαριστώ! άπάντησε.

Βλέποντας όμως να σηκώνεται και να διευθύνεται προς την πόρτα, του φώναξε ξαφνιασμένη.

— Φεύγεις;... φεύγεις; Δέ μ' αγαπάς λοιπόν;

— Όχι, άπάντησε ξερά ο 'Αντρέας. Χαίρετε!...

Και άπομακρύνθηκε γρήγορα-γρήγορα.

Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε που ο 'Αντρέας βρισκότανε στο Παρίσι. 'Ο βασιλεύς, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο και πολύ τον αγαπούσε και τον έφορτανε με τιμές και με δώρα. Μά αυτός γινόταν όλοένα και πιο μελαγχολικός, πιο δυστυχισμένος, γιατί δέν μπορούσε να συνθηθεί στο χωρισμό του με τη γυναίκα του.

'Η Λουκρητία πάλι από μέρους της, είτε γιατί έπιλητε πραγματικά, έπειδή είχε χάσει το σκέλο της, είτε γιατί λογάριαζε προσκαλώντας τον κοντά της να τον κινή να την πάρη μαζί του στο Παρίσι, στενοχωριόταν παραπολύ μονάχη της στη Φλωρεντία.

'Εγραφε λοιπόν στον 'Αντρέα έπιστολές γεμάτες πίκρα, στις όποιες του έλεγε ότι δέν μπορούσε πια να ύποφέρει το χωρισμό τους κι' ότι περνούσε όλο τον καιρό της κλαίγοντας. Φρόντιζε άκόμα τι προσέθετε στους θρήνους της αυτούς και μερικές νοσταλγικές αναμνήσεις της από τη συζυγική τους ζωή, ή όποιες φυσικό ήταν να συγκινούν την καρδιά ενός άπόντος. 'Ετσι και ο έρωτευμένος σύζυγος της συνεχινοίτο ως τα τριόρθα της ψυχής του!...

Μία μέρα που ο 'Αντρέας ζωγράφιζε την εικόνα του 'Αγίου 'Ιερωνύμου για τη βασίλισσα μητέρα, του έδωσαν μια νέα έπιστολή εκ μέρους της γυναίκας του. Τον άνήγαλε σ' αυτήν, ότι αν παραέτινε άκόμα τη διαμονή του στο Παρίσι, όταν θά γύριζε στη Φλωρεντία θά την εύρισκε πια πεθαμένη.

'Από τη στιγμή εκείνη ο δυστυχισμένος ζωγράφος δέν μωρέσε να κρατηθεί περισσότερο. 'Ελάτρευε τη Λουκρητία και με την παιδική του άφέλεια φανταζότανε τη χαρά της

όταν, γυρίζοντας στη Φλωρεντία, θά της έδειχνε τα πλούτη του, τα δώρα του βασιλέως και των πριγκίπων και τα όμοια ρούχα που του είχαν χαρίσει.

Ζήτησε λοιπόν από το βασιλέα την άδεια να πάη στη Φλωρεντία για να τακτοποιήσει μερικές ύποθέσεις του και του όρκίστηκε ότι θά γύριζε άμέσως, φέρνοντας και τη γυναίκα του μαζί του, για να μην έχη στο έξης καμιά έπιθυμία επανόδου στη Φλωρεντία.

'Επρότεινε μάλιστα στο Φραγκίσκο τον 'Α' να του φέρη από την 'Ιταλία έργα ξωγραφικής και γλυπτικής μεγάλης άξιας και διάφορα κομψοτεχνήματα. 'Ο βασιλεύς, ζώντας όπολυτη έμπιστοσύνη στα λόγια του, του έδωσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για τις άγορές που έπρόκει-

επείγον να κάνει, παρά ύπολογώντας τις παρακλήσεις του τριφερού του ήμισους, να χρίση της Λουκρητίας ένα σπίτι, ένα όμοιο σπίτι δικό της, καταδικό της, στη θέση που αυτή του είχε ύποδειξει πίσω από την εκκλησία της 'Αννουτσιάτας.

'Ηταν τώρα πλούσιος, πολύ πλούσιος!... Μπορούσαν λοιπόν να επιτρέψουν στον έαυτό τους την πολυτέλεια ενός ιδιοκτήτου σπιτιού!...

Μά ένα όμοιο σπίτι στοιχίζει πολύ άκριβά, και όταν εκείνο χρίστηκε ο 'Αντρέας είδε ότι το πορτοφόλι του είχε άδειασει.

'Επρεπε όστόσο να έπιπλωθι το νεώχτιστο έκεينو σπίτι, με μιά έπιπλα άνάλογη προς την κομψότητα του.

— Πρέπει να έργασθώ, έλεγε ο ζωγράφος, για να κερδήσω χρήματα,

χρήματα αυτά δέν άνήκουν σε μένα!...

— Σε πούν λοιπόν άνήκουν;... — Στο βασίλειά Φραγκίσκο 'Α', ο όποιος μου τα έδωσε για να του άγοράσω από διάφορα αντικείμενα τέχνης για το παλάτι του!...

— 'Α!... Καλά!... Μά ή άγοράς αυτές δέν είναι καθόλου βιαστικές!... Δέν προκύπτει άλλωστε να γυρίσεις άμέσως αύριο στη Γαλλία!...

— Όχι βέβαια!...

— Τι λοιπόν σ' έμποδίζει ν' άφαιρέσης; άπ' αυτά τα χρήματα όσα σου χρειάζονται για νά... Θά τα αντικαταστήσης άργότερα με όσα θά κερδίσης από την έργασία σου!...

— Όχι! 'Όχι! 'Όχι! Λουκρητία!... 'Ω!... Όχι!... Αυτά τα χρήματα είναι ιερά, δέν μπορώ, δέν πρέπει να τ' άγγίξω.

— 'Ετσι!... είπε ή Λουκρητία. 'Ας μ' μιλάμε πια γι' αυτό το ζήτημα.

'Ας μ' μιλάμε πια γι' αυτό το ζήτημα!... Μά καθώς έλεγε αυτές τις λέξεις ή γυναίκα του ζωγράφου, το ύφος της άλλαξε άπτοτα!... 'Από άξέπασχη και τριφερού που ήταν προ μίας στιγμής έγινε άξαφνα σκυθρωπή και θυμωμένη!...

Και ο φτωχός ζωγράφος ύπεχώρησε άμέσως στη δέλησή της.

'Υπήρχαν δέκα χιλιάδες χρυσά σκούδα μέσα στο κρύβωτο. 'Επήραν λοιπόν στην άρχή πεντακόσια μόνον!... Πεντακόσια σκούδα δέν ήταν και τόσο σπουδαίο ποσό για τον 'Αντρέα!... Μπορούσε να τα κερδιάσει εύκολάτα μέσα σε λίγες ήμέρες, έργαζόμενος!... Μά, άπασχολημένος με το σπίτι του και με την έπιπλωσή του, ο 'Αντρέας δέν έργάζτηκε καθόλου!... Κι' αφού τα πεντακόσια πρώτα σκούδα έοδέρτηκαν για την άγορά έπιπλων, ξαναέπλησαν σε λίγο άλλα πεντακόσια για να επαρκέσουν στα έξοδα του νοικοκυριού τους και για τις δαπάνες μιάς μικρής γιορτής που έδωσαν στο σπίτι τους.

'Όταν έχη κανείς ένα σπίτι, είναι πολύ άλλο πράγμα να προσκαλή τους φίλους του να πηγαινούν να τον βλέπουν.

Έδώ πρέπει να θυμηθίτε, αγαπητέ μου άναγνώστα, το κουτί με τα φροντά, στο όποιο, όταν είσαστε παιδάκι, βάτατε χέρι, κρυφά από τη μητέρα σας. 'Ού πάω δυο-τρία φροντά, λέγατε στην άρχή—καιείς δέ θά το άνυλφθής!... Και πράγματι καιείς δέν το άνυλφθόνταν!... την πρώτη μέρα!... Μά έτσι, κόνοντας την ίδια δουλειά κάθε μέρα, άδειάζατε ολοκληρω το κουτί, ως που ένα καλό πρωί περτάτε κλαίγοντας στα γόνατα της μητέρας σας, ή όποια έρχόταν για να σάς τιμωρήσει, και της ζητούσατε έλεος.

'Ε, λοιπόν ή ίδια ιστορία του κουτιού με τα φροντά της παιδικής μας ηλικίας, ξαναγίνε και με το κουτί με τα χρυσά σκούδα του βασιλέως Φραγκίσκου 'Α', τα όποια εκείνος είχε έμπιστευθεί στον 'Αντρέα ντελ Σάρτο!...

'Ο δυστυχισμένος ζωγράφος παρασέρμενος από τη γυναίκα του, ή όποια είχε βρή την ευκαιρία να πραγματοποιήση με τα βασικά αυτά χρήματα όλες τις φιλοδοξίες, μικρές και μεγάλες, ταβύρες, τραβύρες διαρκώς σκούδα από το πολύτιμο κουτί.

Οι δέκα χιλιάδες έγιναν όκτώ, κατόιν έγιναν έξη, πέντε!... 'Όταν έγιναν πέντε, ο 'Αντρέας σκέφτηκε και το άπαράσιος μάλιστα να συγκρατηθι λίγο στον κατηφόρο που είχε πάρη και ο όποιος—το καταλάβαινε κι' ο ίδιος—τόν οδηγούσε άσφαλώς στην καταστροφή και στην

— Αυτό είναι αλήθεια!... Μά τα ατιμία. (Ακολουθεί)

— Σ' έφορξω Λουκρητία, μ' έγκαταλείπεις άμέσως!...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΑΙΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΤΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τί ωφελήσει άνθρωπος εάν τον κόσμο ολον
κερδίσει και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού !...]
(Ευαγγέλιον)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τί είν' αυτά που λές, Πήτο !
— φώναζε η Νάνση. Τό παιδί, δόξα
σοι ο Θεός είνε έντελώς καλά...
— Πάρ' το μαζί σου στην κου-

ζίνα, Νάνση, είπε η Καίτη.
— "Ω ! τί γλέντι που έχει να
γίνει σήμερα, είπε ο Πήτος. Σε
λίγο θα φύγω για τη Δόγλη για
να πάω να δώ το Φίλιππο που θα
γίνει δικαστής και θα γυρίσω εδώ
μαζί του... "Ω, τὰ παιδιά εδώ θα
τον υποδεχθούν θριαμβευτικά.
"Ολ' η πολιτεία θα σηκωθεί στο
ποδόρι. Ξέρεις, δεν φαντάζεσαι
τί περηφάνεια νοιώθω για τις ε-

πιτυχίες αυτές του Φίλιππου... Τόν
έχω καλύτερα από αδερφό μου...
Τό έλεγα πάντοτε : "Ο Φίλιππος
θα γίνει ο καλύτερος Μαξιωτής
και να πού ο Θεός δέ μ' έβγαλε
ψεύτη...

"Η Καίτη ήταν φοβισμένη μή-
πως ο Πήτος την κυττάζει κατά
πρόσωπο.
Είδ' ένα μικρό σκίσιμο στην
τόχα του σακκακιού του, πήρε
μια βελόνα κι άρχισε να το ράβει,
σκύβοντας έτσι πού να μη μορφή
να τη βλέπει ο σύζυγός της.

— Τί μάτι που σου τ' έχουνε
η γυναίκες ! είπε ο Πήτος και
φύσηξε τον καπνό της πίπας του
πάνω απ' τα μαλλιά της.

"Έξαφνα όμως η Καίτη σωριά-
στηκε μερὸς στα πόδια του και
φώναξε με απόγνωση :

"Ω Πήτε !... "Ω Πήτε !...
— Τί είνε !... Τί τρέχει !... ρώ-
τησε ξαφνιασμένος εκείνος.

— "Εδίδες μεγάλη, απέραντη
καλοσύνη σε μένα... Πήτε, αν τύ-
χη σου σε ξαναδώ καμιά φορά,
δέν θα με συχαθής... "Ε !...

"Εννοίωθε μια όρμη να του τὰ
πή όλα και με δυσκολία κρατί-
τανε. Εκείνος παραμέρισε χαί-
δευτικά τὰ μαύρα της μαλλιά από
το μέτωπό της και της είπε του-
φερά :

— Δεν είσαι και τόσο καλά
σήμερα... Αυτό είνε όλο... Τὰ μά-
τια σου είνε θολά σαν βόρσχος...
Και πρόσθεσε μεγαλοφώνως
γελώντας :

— Νά μη με ξαναϊδής, ε...
Μά τί νόμισες !... "Εγώ δέν σ' έ-
χω να μου φύγης τόσο γρήγορα
για τόν άλλο κόσμο... Μά θα κά-
νω ότι μου είπε ο γιατρός... Θα
σε στείλω στην Άγγλια ν' αλλά-
ξεις τόν αέρα σου...

"Εκείνη τραβήχτηκε στην άρ-
χή, αλλά σε λίγο σωριάστηκε στην
αγκαλιά του Πήτου.

"Αποτραβήχτηκε όμως πάλι α-
μέσως ντροπισμένη, νοιώθοντας
συγχρόνως την παλιά εκείνη αν-
τιπάθεια προς τόν σύζυγό της

Σε λίγο η Καίτη έμεινε μόνη...
"Ω, τὸ είχε αποφασίσει πειά...
Δέ μπορούσε να μείνει ούτε στιγ-
μή πειά μέσα σ' αυτό τὸ σπίτι...
Θά έφευγε... Θά έφευγε άμέσως...
Θά έφευγε, χωρίς ν' αφήσει στὸν
Πήτο καμιά εξήγησι της φυγής
της... Θά έφευγε παίρνοντας και
τις έρωτικές της επιστολές μαζί
της, για νά μη τις βροή ο σύζυγός
της. Την έβλεπε δολοζώνταν η αι-
τή τη στιγμή μπόρς της. Πῶς θα
πηδούσε απ' τὸ παράθυρο τοῦ κή-
που, πῶς
θα χανό-
ταν για
πάντα, πῶς
θα κτύπα-
γε ἡ φυ-
βισ μί ε ν η
της καρ-
διά...

Στὸ με-
ταξύ αὐτὸ
ὁ Φίλιπ-
πος έτερε-
καβά λ λ α
πρός τη
Δόγλη. "Ο-
ταν αλησί-
αζε πῶς
την κορυ-
φή τοῦ
βουνού, κόντευε νά
ξημερώσει. Δέν είχε
κανένα συναντήση
στο δρόμο, εκτός ἀ-
πὸ έναν μεθισμένο
εργάτη, πού γύριζε
στὸ σπίτι του, τρα-
γουδώντας κάποιο
ἠρωϊκὸ τραγούδι.

"Ω ! ἡ περηφάνειά
του είχε τσαλακωθεί,
είχε πέσει στὴ λά-
σπη. "Απὸ τὴν έποχή πού γύρισε
στὴν πατρίδα του, προσπαθούσε
νά συγκρατήσει τὸν εαυτό του, νά
πνίξει τὸ αἶσθημά του, νά γανή-
τίμιος άντρας. Μά δέν τὰ κατί-
φερε. Καί πού λοιπόν θά ήταν
τὸ μέλλον του ; Ποιὸ τὸ τέλος
του ; Δέν εὔρισκε καμμιαν ὑπεκ-
φυγή, καμμία διέξοδο. Τὴν πα-
ραμονή της προαγωγής του στὸ ἀ-
ξίωμα τοῦ δικαστή, κατέβαινε ὁ
ίδιος στὸ έπίπεδο τοῦ έγκληματία.

Τὸ φεγγάρι έλαμπε
όλόγιομο. "Ο πλατύς ὀ-
ρίζοντας, ἡ γαλήνη τῆς
νύχτας, τὸ μουμουρί-
σμα τῶν ρυακιῶν,
ὁ μακρινὸς κ' ἀ-
όριστος βόγγος τῆς
θαλάσσης, τὸν να-
νοῦριζαν
και μισο-
κοιμήτῃ
κα σ τ ἡς
Τζέ μ η,

Κατάλαβα, κύριε
δικαστά.
"Ο Φίλιππος γύ-
ρισε τὸ πρόσωπό
του πρὸς τὸ ἄλλο
μέρος.
— Δέν εἶμαι ἀ-
κόμα δι-
καστῆς,
Τζέ μ η,

στο ἄλλο. Σε μιὰ στιγμή πού
εἶπε. Δὸς
μου σὲ πα-
ρακαλῶ ἕνα
ποτήρι νερό.
"Ο Τζέμης έφερε μιὰ καράφα
νερό και ἕνα ποτήρι. Μόλις ὁ
Φίλιππος άγγισε τὸ ποτήρι, τοῦ
φάνηκε πῶς μιὰ παγερὴ νόρξη
τοῦ ξύλισε τὸ χέρι.

— Δέ... μπορῶ... νά τὸ σηκώ-
σω... μουμονούσε.
"Ο Τζέμης τὸν βοήθησε και
έφερε τὸ νερό στὰ χεῖλή του πού
έτρεμον.

— Μὲ συγχωρεῖ ἡ έντιμότης
σας, εἶπε ὁ ὑπηρετής. Φαίνεται
σά νά γηράσατε τοῦλάχιστο κατὰ
δέκα χρόνια.

— "Εχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕννο,
Τζέμης, ἀπὸ ἕννο πολύ...

Κατὰ τίς τρεῖς τὸ ἀπομεσήμερο
ὁ Φίλιππος κ' έβηκε ἀπὸ τὸ σπί-
τι του. "Η ζέστη ήταν ἀνυπόφο-
ρη. "Ενας καντερός αέρας σάν
ἀνασασμός φούρνου τοῦ χτύπησε
στὸ μέτωπο. Παρά λίγο νά λιπο-
θυμίσῃ. Προχώρησε ὡστόσο
πρὸς τὸ δικαστήριό. "Εκεῖ θάπε-
ρε πει τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ !...

Θά γινόταν δικαστής και συγχρό-
νως ὁ ἀσπας τῆς γυναίκας τοῦ πῶ
καλοῦ φίλου του ! Τί αἴσχος !...

Στὸ προαύλιο τοῦ δικαστηρίου
είχαν συγκεντρωθῇ μερικοὶ ἀν-
θρωποι, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶδαν τὸ
Φίλιππο, παραμέρισαν αὐτὸ νά πε-
ράσει. Εἶχαν φτάσει στὸ μεταξὺ
ὁ ἐπίσκοπος, ὁ γενικός εισαγγε-
λεὺς και τελευταίος ὁ δικαστὴς
αὐτοῦ.

Καθὼς ὁ Φίλιππος προχωροῦσε
πρὸς τὸ μισοσκόεινο διάδρομο
τοῦ δικαστηρίου, έννοιωσε ἕνα
χέρι νά τὸν χτυπά φιλικὰ στὸν
ὄμο και συγχρόνως μιὰ ἐγκάρδια
φωνή τοῦ φώναζε :

— Γειά σου Χριστιάνε ! Χαί-
ρουμαι πού σὲ βλέπω παιδί μου !
Μοῦ φαίνεται ὅμως λιγάκι ἀδιά-
θετος. Τὰ χέρια σου εἶνε παγω-
μένα. Πάμε μέσα. Δέν ὑπάρχει
λόγος νά συγκινηθῇ καὶ τὸσο...

"Ο ἄνθρωπος πού τοῦ μιλοῦσε
τόσο φιλικὰ ήταν ὁ γραμματεὺς
τῶν δικηγόρων, παλιὸς δάσκα-
λος τοῦ Φίλιππου.

"Όταν ὁ δικαστὴς κατέλαβε τὴν
θέση του, ἔχοντας τὸ πρῶτο δι-
καστὴ δεξιὰ του και ἀριστερά του
τὸ Φίλιππο, σ' ὅλους τοὺς παρι-
σταμένους έκανε έντύπωση, ἡ χτυ-
πητὴ αντίθεση τῶν δύο δικαστῶν.

"Ο ένας ἀν καίγεροζε ἔιχε νεανική και
ζωηρὴ έκφραση, ἐνὸς ὁ Φίλιππος
παρ' ὅλη τὴ νεότητά του, ήταν
χλωμός, καταβεβλημένος, ἀδύ-
νατος.

— Δέ... μπορῶ... νά τὸ σηκώ-
σω... μουμονούσε.
"Ο Τζέμης τὸν βοήθησε και
έφερε τὸ νερό στὰ χεῖλή του πού
έτρεμον.

— Μὲ συγχωρεῖ ἡ έντιμότης
σας, εἶπε ὁ ὑπηρετής. Φαίνεται
σά νά γηράσατε τοῦλάχιστο κατὰ
δέκα χρόνια.

— "Εχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕννο,
Τζέμης, ἀπὸ ἕννο πολύ...

Κατὰ τίς τρεῖς τὸ ἀπομεσήμερο
ὁ Φίλιππος κ' έβηκε ἀπὸ τὸ σπί-
τι του. "Η ζέστη ήταν ἀνυπόφο-
ρη. "Ενας καντερός αέρας σάν
ἀνασασμός φούρνου τοῦ χτύπησε
στὸ μέτωπο. Παρά λίγο νά λιπο-
θυμίσῃ. Προχώρησε ὡστόσο
πρὸς τὸ δικαστήριό. "Εκεῖ θάπε-
ρε πει τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ !...

Θά γινόταν δικαστής και συγχρό-
νως ὁ ἀσπας τῆς γυναίκας τοῦ πῶ
καλοῦ φίλου του ! Τί αἴσχος !...

Στὸ προαύλιο τοῦ δικαστηρίου
είχαν συγκεντρωθῇ μερικοὶ ἀν-
θρωποι, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶδαν τὸ
Φίλιππο, παραμέρισαν αὐτὸ νά πε-
ράσει. Εἶχαν φτάσει στὸ μεταξὺ
ὁ ἐπίσκοπος, ὁ γενικός εισαγγε-
λεὺς και τελευταίος ὁ δικαστὴς
αὐτοῦ.

Καθὼς ὁ Φίλιππος προχωροῦσε
πρὸς τὸ μισοσκόεινο διάδρομο
τοῦ δικαστηρίου, έννοιωσε ἕνα
χέρι νά τὸν χτυπά φιλικὰ στὸν
ὄμο και συγχρόνως μιὰ ἐγκάρδια
φωνή τοῦ φώναζε :

— Γειά σου Χριστιάνε ! Χαί-
ρουμαι πού σὲ βλέπω παιδί μου !
Μοῦ φαίνεται ὅμως λιγάκι ἀδιά-
θετος. Τὰ χέρια σου εἶνε παγω-
μένα. Πάμε μέσα. Δέν ὑπάρχει
λόγος νά συγκινηθῇ καὶ τὸσο...

"Ο ἄνθρωπος πού τοῦ μιλοῦσε
τόσο φιλικὰ ήταν ὁ γραμματεὺς
τῶν δικηγόρων, παλιὸς δάσκα-
λος τοῦ Φίλιππου.

"Όταν ὁ δικαστὴς κατέλαβε τὴν
θέση του, ἔχοντας τὸ πρῶτο δι-
καστὴ δεξιὰ του και ἀριστερά του
τὸ Φίλιππο, σ' ὅλους τοὺς παρι-
σταμένους έκανε έντύπωση, ἡ χτυ-
πητὴ αντίθεση τῶν δύο δικαστῶν.

"Ο ένας ἀν καίγεροζε ἔιχε νεανική και
ζωηρὴ έκφραση, ἐνὸς ὁ Φίλιππος
παρ' ὅλη τὴ νεότητά του, ήταν
χλωμός, καταβεβλημένος, ἀδύ-
νατος.

— Δέ... μπορῶ... νά τὸ σηκώ-
σω... μουμονούσε.
"Ο Τζέμης τὸν βοήθησε και
έφερε τὸ νερό στὰ χεῖλή του πού
έτρεμον.

— Μὲ συγχωρεῖ ἡ έντιμότης
σας, εἶπε ὁ ὑπηρετής. Φαίνεται
σά νά γηράσατε τοῦλάχιστο κατὰ
δέκα χρόνια.

— "Εχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕννο,
Τζέμης, ἀπὸ ἕννο πολύ...

Κατὰ τίς τρεῖς τὸ ἀπομεσήμερο
ὁ Φίλιππος κ' έβηκε ἀπὸ τὸ σπί-
τι του. "Η ζέστη ήταν ἀνυπόφο-
ρη. "Ενας καντερός αέρας σάν
ἀνασασμός φούρνου τοῦ χτύπησε
στὸ μέτωπο. Παρά λίγο νά λιπο-
θυμίσῃ. Προχώρησε ὡστόσο
πρὸς τὸ δικαστήριό. "Εκεῖ θάπε-
ρε πει τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ !...

Θά γινόταν δικαστής και συγχρό-
νως ὁ ἀσπας τῆς γυναίκας τοῦ πῶ
καλοῦ φίλου του ! Τί αἴσχος !...

Στὸ προαύλιο τοῦ δικαστηρίου
είχαν συγκεντρωθῇ μερικοὶ ἀν-
θρωποι, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶδαν τὸ
Φίλιππο, παραμέρισαν αὐτὸ νά πε-
ράσει. Εἶχαν φτάσει στὸ μεταξὺ
ὁ ἐπίσκοπος, ὁ γενικός εισαγγε-
λεὺς και τελευταίος ὁ δικαστὴς
αὐτοῦ.

Καθὼς ὁ Φίλιππος προχωροῦσε
πρὸς τὸ μισοσκόεινο διάδρομο
τοῦ δικαστηρίου, έννοιωσε ἕνα
χέρι νά τὸν χτυπά φιλικὰ στὸν
ὄμο και συγχρόνως μιὰ ἐγκάρδια
φωνή τοῦ φώναζε :

— Γειά σου Χριστιάνε ! Χαί-
ρουμαι πού σὲ βλέπω παιδί μου !
Μοῦ φαίνεται ὅμως λιγάκι ἀδιά-
θετος. Τὰ χέρια σου εἶνε παγω-
μένα. Πάμε μέσα. Δέν ὑπάρχει
λόγος νά συγκινηθῇ καὶ τὸσο...

"Ο ἄνθρωπος πού τοῦ μιλοῦσε
τόσο φιλικὰ ήταν ὁ γραμματεὺς
τῶν δικηγόρων, παλιὸς δάσκα-
λος τοῦ Φίλιππου.

"Όταν ὁ δικαστὴς κατέλαβε τὴν
θέση του, ἔχοντας τὸ πρῶτο δι-
καστὴ δεξιὰ του και ἀριστερά του
τὸ Φίλιππο, σ' ὅλους τοὺς παρι-
σταμένους έκανε έντύπωση, ἡ χτυ-
πητὴ αντίθεση τῶν δύο δικαστῶν.

"Ο ένας ἀν καίγεροζε ἔιχε νεανική και
ζωηρὴ έκφραση, ἐνὸς ὁ Φίλιππος
παρ' ὅλη τὴ νεότητά του, ήταν
χλωμός, καταβεβλημένος, ἀδύ-
νατος.

— Δέ... μπορῶ... νά τὸ σηκώ-
σω... μουμονούσε.
"Ο Τζέμης τὸν βοήθησε και
έφερε τὸ νερό στὰ χεῖλή του πού
έτρεμον.

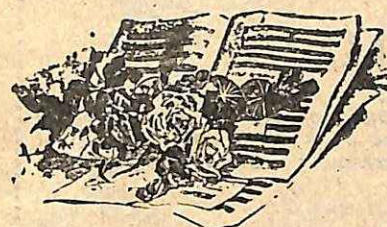
— Μὲ συγχωρεῖ ἡ έντιμότης
σας, εἶπε ὁ ὑπηρετής. Φαίνεται
σά νά γηράσατε τοῦλάχιστο κατὰ
δέκα χρόνια.

— "Εχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕννο,
Τζέμης, ἀπὸ ἕννο πολύ...

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

"Ένα ενδιαφέρον βιβλίο. "Ο μανιώδης βιβλιοφίλος δόκτωρ Ρόζεμπαχ. Τὸ χειρόγραφο τοῦ πρώτου
έργου τοῦ Πόε. Μία τραγική φράση τοῦ ποιητοῦ. Πῶς μαζεύονται τὰ βιβλία. Μία ἐπιστολή τοῦ "Α-
μερικού Βεσπούτι. Πλαστογραφίες πολυτίμων χειρογράφων. Μία ψεύτικη τραγωδία τοῦ Σαίξπηρ.

"Ένας ἀπ' τοὺς μεγαλειότερους και
πολύ μανιώδεις βιβλιοφίλους και
συλλέκτας σπανίων βιβλίων και χει-
ρογράφων ὁ "Αμερικανὸς δόκτωρ Ρό-
ζεμπαχ ἀπ' τὴν Φιλαδέλφεια ἐξέ-
δωσε πρὸ μηνὸς ἕνα θαυμάσιο βι-
βλίο "περὶ τῆς βιβλιοφιλίας στις διά-
φορες ἐποχές", στὸ ὁποῖο ἀναφέρει
τὴν ἱστορία και τίς περιπέτειες δια-
φόρων πολυτίμων βιβλίων και χειρο-
γράφων, καθὼς και τὸν τρόπο μὲ
τὸν ὁποῖο αὐτὰ ἀνεκτιμήθηκαν και
ἀγοράστηκαν ἀπὸ διαφόρους βιβλιο-
φίλους.

Σημειώτεον ὅτι ὁ δόκτωρ Ρόζε-
μπαχ ἔχει μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλειότερες
και πολυτιμότερες συλλέγες σπανίων
βιβλίων, πού ὑπάρχουν στὸν κόσμο.
Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔχει ἕνα ἀντί-
τυπο ἀπ' τὴν περιφημὴ Βίβλο τοῦ
Γουτεμβέργιου, τὸ πρῶτο δηλαδὴ
βιβλίο πού τυπώθηκε στὸν κόσμο ὀ-
ταν ἀνεκαλύφθῃ ἡ τυπογραφία. "Εχει
ἐπίσης τὸ βιβλίο "ἡ Ἀλίκη στὴν χώρα
τῶν θαυμάτων", τὸ τέταρτο και
σειρὰν βιβλίο πού τυπώθηκε μετὰ
τὴν ἀνακάλυψι τῆς τυπογραφίας.

"Αλλὰ τὸ πολυτιμότερο πράγμα
τῆς συλλογῆς τοῦ δόκτορος Ρόζεμ-
παχ, εἶνε ὅπως λέει ὁ ἴδιος, τὸ χει-
ρόγραφο τοῦ "Ερίμανες", τὸ πρῶ-
το ἔργον πού ἔγραψε ὁ μέγας "Αμε-
ρικανὸς ποιητὴς "Εδγαρ Πόε. Τὸ
χειρόγραφο αὐτὸ ὁ δόκτωρ Ρόζεμ-
παχ τὸ περιβάλλει μὲ ἰδιαίτερη στορ-
γή. Καί ἔσεται γιατί ; Γιατί, σὲ μιὰ
ἀκρὴ τοῦ πρώτου φύλλου, εἶνε γραμ-
μένη μὲ μικρὰ τρέμοντα γράμματα,
γραμμένα ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν "Εδγαρ
Πόε, ἡ φράσις "Εἰμαι φτωχός". Τὴν
φράσι αὐτὴ τὴν εἶχε γράψῃ ὁ "Εδ-
γαρ Πόε ὅταν φτωχός, ἀσχημὸς, και
πεινάλος ἐστειλε τὸ χειρόγραφο αὐτὸ
τοῦ πρώτου ἔργου του στὸν διευ-
θυντὴ και ἐκδότη τοῦ μεγάλου τότε
"Αμερικανικοῦ περιοδικοῦ "New En-
gland Magazine". "Ηταν ἕνα εἶδος
δραματικῆς ἐπιλήσεως τὴν ὁποία ἔ-
κανε ὁ νεαρὸς ἀκούη ποιητὴς πρὸς
τὸν ἐκδότη, ἀπὸ τὴν κρίσι τοῦ ὁ-
ποῖου ἐξηγοῦτο ὅχι μόνο τὸ μέλλον
αὐτοῦ ἡ δόξα του, ἀλλὰ και αὐτὸ τὸ
ψαμί του.

"Ο δόκτωρ Ρόζεμπαχ, λέει ὅτι, γιὰ
νά δημιουργήσει κανεὶς μιὰ ὁραία
συλλογὴ ἀπὸ σπάνια βιβλία δέν εἶνε
ἀπαράτῃτο νά εἶνε πλούσιος. Προ-
τίμως πρέπει ν' ἀγαπᾷ τὰ βιβλία,
ἐπειτα νά γνωρίζῃ ἀπὸ βιβλία, ἔ-
πειτα νά ἔχῃ ὑπόμονη καὶ ἐπιμονή
και τέλος νά ἔχῃ τύχη. "Όταν ἀρχίσει
ν' ἀγοράζῃ τὰ πρῶτα βιβλία τῆς
συλλογῆς του ὁ "Αμερικανὸς συλλέ-
κτης ήταν μαθητὴς και ἑώδευε γι'
αὐτὰ τὸ πενιζρό χαρτζήλια πού
τοῦδιναν οἱ γονεῖς του.

Μιὰ μέρα, λέει, εἶδε νά περνᾷ
στὸν δρόμο κάποιος ἄνθρωπος πού
κρατοῦσε στὰ χέρια του παλιὰ σκο-
πογραφικὰ βιβλία. Ἀμέσως ὁ Ρό-
ζεμπαχ τὸν σταμάτησε και τὸν ρώ-
τησε τί βιβλία ἦσαν αὐτά. "Ο ἀγνώ-
στος τότε, τοῦ ἀπάντησε ὅτι ήταν
ἕνας φτωχὸς και πεινασμένος χορδι-
στής πιάων, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει
στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς πείνας και ἐ-
πειδὴ δέν εἶχε τίποτε ἄλλο πολυτι-
μότερο, μάζεψε μερικὰ παλιὰ πα-
ρατεταμένα βιβλία πού τὰ εἶχε
τιράντα χρόνια σὲ μιὰ γωνία τῆς
ντουλάπας του και τὰ πῆγαινε σ'
ἕνα παλιοβιβλιοπώλη, μὲ τὴν ἐλπί-
δα νά τὴ πούλῃ γιὰ μισὸ δολλάριο.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νά τοὺς ρίξω
μιὰ ματιά ; ρώτησε ὁ Ρόζεμπαχ πού
εἶχε γίγει πειὰ πλούσιος και πού ἡ
συλλογὴ του ἐθεωρεῖτο μιὰ ἀπ' τίς
μεγαλειότερες τοῦ κόσμου.

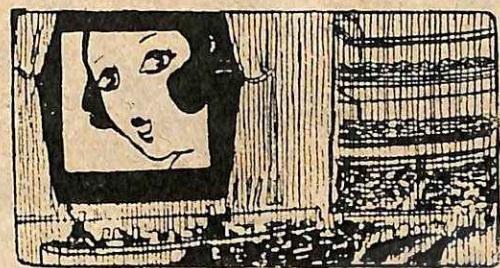
— Εὐχαριστῶ, καλέ μου κύριε, ἀ-
ποκρίθηκε ὁ χορδιστὴς πιάων, ἀλλὰ
νά μὴν πᾶῃ ὁ κόσμος μου γαμένος.

"Ο Ρόζεμπαχ ἀνοίξε τὸ δέμα και
ἀνάμεσα στὰ ἄλλα βρῆκε μιὰ ἀπ'
τίς πρῶτες ἐκδόσεις ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἔργα
τοῦ "Εδγαρ Πόε, πού ήταν περιζή-
τητη. Τὴν ἐπῆρε ἀμέσως και ἔδωσε
στὸν χορδιστὴ, μόνο γι' αὐτὴν πεν-
τακόσια δολλάρια.

"Αλλοτε πάλι κάποιος πτωχὸς βιο-
παλαιστής "Αμερικανὸς, μέσα σὲ διά-
φορα ἄλλα ἀχρηστα πειὰ οἰκογε-
νειακά του ἔγγραφα, βρῆκε κ' ἕνα
παμπάλαιο χειρόγραφο, τὸ ὁποῖο τί
νομίζετε πῶς ήταν ; Μία ἐπιστολή
πρὸς τὸν δόκτωρ Κέντερλν τὸν πα-
λαιοβιβλιοπώλη.

— Εἰκοσι σέντες (ἕνα πέμπτον τοῦ
δολλαρίου) ἀποκρίθηκε ἔκείνος.

"Ο μίστερ Κέντερλν τὸ ἀγόρασε ἀ-
μέσως. "Επειτα δὲ ἀπὸ μερικὰ χρό-
νια, στὰ 1907 τὸ μεταπούλησε γιὰ
2.900 δολλάρια, ἤτοι γιὰ 210.000
δραχμές.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νά τοὺς ρίξω
μιὰ ματιά ; ρώτησε ὁ Ρόζεμπαχ πού
εἶχε γίγει πειὰ πλούσιος και πού ἡ
συλλογὴ του ἐθεωρεῖτο μιὰ ἀπ' τίς
μεγαλειότερες τοῦ κόσμου.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου κύριε, ἀ-
ποκρίθηκε ὁ χορδιστὴς πιάων, ἀλλὰ
νά μὴν πᾶῃ ὁ κόσμος μου γαμένος.

"Ο Ρόζεμπαχ ἀνοίξε τὸ δέμα και
ἀνάμεσα στὰ ἄλλα βρῆκε μιὰ ἀπ'
τίς πρῶτες ἐκδόσεις ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἔργα
τοῦ "Εδγαρ Πόε, πού ήταν περιζή-
τητη. Τὴν ἐπῆρε ἀμέσως και ἔδωσε
στὸν χορδιστὴ, μόνο γι' αὐτὴν πεν-
τακόσια δολλάρια.

"Αλλοτε πάλι κάποιος πτωχὸς βιο-
παλαιστής "Αμερικανὸς, μέσα σὲ διά-
φορα ἄλλα ἀχρηστα πειὰ οἰκογε-
νειακά του ἔγγραφα, βρῆκε κ' ἕνα
παμπάλαιο χειρόγραφο, τὸ ὁποῖο τί
νομίζετε πῶς ήταν ; Μία ἐπιστολή
πρὸς τὸν δόκτωρ Κέντερλν τὸν πα-
λαιοβιβλιοπώλη.

— Εἰκοσι σέντες (ἕνα πέμπτον τοῦ
δολλαρίου) ἀποκρίθηκε ἔκείνος.

"Ο μίστερ Κέντερλν τὸ ἀγόρασε ἀ-
μέσως. "Επειτα δὲ ἀπὸ μερικὰ χρό-
νια, στὰ 1907 τὸ μεταπούλησε γιὰ
2.900 δολλάρια, ἤτοι γιὰ 210.000
δραχμές.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νά τοὺς ρίξω
μιὰ ματιά ; ρώτησε ὁ Ρόζεμπαχ πού
εἶχε γίγει πειὰ πλούσιος και πού ἡ
συλλογὴ του ἐθεωρεῖτο μιὰ ἀπ' τίς
μεγαλειότερες τοῦ κόσμου.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου κύριε, ἀ-
ποκρίθηκε ὁ χορδιστὴ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Οι στρατιώτες άλλοτε προτιμούσαν το ξύλο από την στέρηση της εξόδου των. «Ο στρατιώτης έχει το πνεύμα του στο όπισθιον μέρος του σώματός του». Η δικαιοδοσία του επιλοχία. Ο σωφρονισμός των απειδών συζύγων επιβάλλετο από το στρατεύμα. Πόσο έκτελιζε ή ζωή ενός ανθρώπου. Δύο διαταγές του Βάλλενσταϊν. Ο κόμης που χρησίμευε ως υποζύγιον. Αποκεφαλισμός με επιχρυσωμένο πέλεκυ. Ο δόκτωρ που έφαγε τον λιβέλλο που είχε γράψει.

Στην σημερινή εποχή έχουν μετριαστεί κατά πολύ όχι μόνο η ποινές που επιβάλλονται από την αστική ποινική νομοθεσία, αλλά και αυτές ακόμη που επιβάλλονται από την στρατιωτική. Τα μαρτύρια του μεσαιώνος, όπως ο δια του τροχού θάνατος ή ο θάνατος επί της πυράς, ανήκουν προ πολλού στην ιστορία και έχουν αντικατασταθεί με τον κατά πολύ πιο ανώδυνο τουφεκισμό ή θάνατο δι' ηλεκτρισμού, σε πολλές δε χώρες έχει καταργηθεί τελείως η θανατική ποινή. Επίσης και τα βασανιστήρια των μη καταδικαζομένων εις θάνατον, όπως ο φάλαγξ, τα μαστίγια, η τυφλωσις κλπ. έχουν κι' αυτά αντικατασταθεί με την απλή φυλάκιση.

Στο στρατό όμως ο μετριασμός αυτός των ποινών συνετέλεσθη με πολύ μεγάλες δυσκολίες, γιατί ούτε οι αξιωματικοί, άλλ' ούτε και οι ίδιοι οι στρατιώται ακόμη δέχθηκαν το νέο σύστημα με μεγάλο ένθουςιασμό και ως πού να συνεθίσουν σ' αυτό πέρασε αρκετός καιρός. Έτσι κατά το έτος 1832 ο αυστριακός συνταγματάχης των Ουσσάρων Τίλε διέταξε την κατάργηση του ραβδισμού στο σύνταγμα του. Δεν πέρασε όμως ούτε μια βδομάδα μετά την έκδοσι της διαταγής αυτής και παρουσιάστηκαν στον συνταγματάχην όλοι οι υπαξιωματικοί και οι άνδρες του συντάγματος και τον παρεκάλεσαν ν' αφήσει τα πράγματα όπως ήταν πρ'ν και αντί δ' αλύσει τους τιμωρούς να τους στεροή την εξόδο τους κάθε Κυριακή, να διατάξει καλύτερα να τους δίνουν ραβδισμούς, στους οποίους άλλοτε ήταν και συνειθισμένοι. Για να δικαιώσουμε όμως τους στρατιώτες για την προτίμησίν τους αυτή, πρέπει ν' αναφέρουμε και το εξής: Απ'ηγορεύετο αυστηρώς να χτυπούν τον τιμωρημένο στο πρόσωπο και στα πλευρά, να του δίνουν κλωτσιές και να τον μαστιγώνουν. Η ποινή έπρεπε να γίνεται με ραβδισμούς εις ένα ώριμο μέρος του σώματος, οι δε αξιωματικοί έδδονοντο μόνον από άλλον αξιωματικό ανώτερό τους και όχι με ραβδί αλλά με το σπαθί.

Μολαταύτα από τον δέκατο όγδοο αιώνα ήδη υπήρχαν πολλοί που είχαν κηρυχθεί εναντίον του ξύλου ως σωφρονιστικού μέσου στο στρατό. Έτσι ένας Γάλλος αξιωματικός εξέδωσε το 1753 στο Αβινιόν μια μελέτη εναντίον του

ξυλοκοπήματος των στρατιωτών. Έννοείται ότι η μελέτη του κατακρίθη δριμύτατα και ένας Πρώσος αξιωματικός έγραψε την εξής κριτική επ' αυτής:

«Ο στρατιώτης έχει το πνεύμα του όχι εις τον έγκεφαλό του, αλλά εις το όπισθεν μέρος του σώματός του και διὰ τούτο πρέπει να τιμωρείται εις αυτό το μέρος διὰ να σωφρονισθῇ. Εις τα κλήματα μας ή κυκλοφορία του αίματος εινε βραδυτέρα και ο ραβδισμός ξυπνάει τα αίματα και επιταχύνει την φοράν του αίματος προς την καρδίαν, ή οποία τινουτοτρόπως αποκτά μεγαλύτεραν δύναμιν».

Την εποχή εκείνη είχε σπουδαία θέσι στο στρατό και ο επιλοχίας. Είχε δικαίωμα να δροή όσο του βαστούσε ή ψυχή τον όποιον δήποτε στρατιώτη που δεν τον υπάκουε τυφλά στα γυνά-

μισυ του μισθού του, δηλαδή δέκα τάλληρα, ως πληρωμήν ενός αντικαταστάτου του στρατιώτου τον όποιον είχε αποστείλει στας αιωνίους μονάς. Ένας επιλοχίας πάλι από την Έσση που έδικασθη για προτροπή προς λιποταξίαν έγλύτωσε φθηνά πληρώνοντας μόνον 20 τάλληρα ως πρόστιμο, γιατί προηγουμένως αφήρεσε τον όπλισμό απ' τους στρατιώτες τους όποιους βοήθησε να το σκάσουν, και «τοιουτοτρόπως έπιστοποίησε το ειλκρινές του ένδιαφέρον δια το συμφέρον του κράτους». Δύο σχετικές διαταγές είχε εκδώσει και ο διάσημος στραταρχης Βάλλενσταϊν και μάλλον ή μιά απ' αυτές μπορεί να θεωρηθή ως ανταξία του Σολομώντος. Ένας στρατιώτης πάλι

Μι' άλλη φορά πάλι ο ταγματάχης κόμης Λάζαρος Μπέλλι από την Τεργέστην είχε κληθεί το 1519 σε δίκη επί αίτητήν από τον ίδιο τον αυτοκράτορα της Γερμανίας. Έπρεπε λοιπόν να πῇ στο Γκράτς για να δικασθῇ. Ο κόμης όμως εύρισκε διαρκώς και νέες προφάσεις για να αναβάλῃ τη δίκη, ώσπου επί τέλους ο αυτοκράτωρ έστειλε στρατό ο όποιος όδήγησε τον κόμητα στο Γκράτς δια της βίας. Μισό χιλιόμετρο προ της πόλεως, περίμενε τον κόμητα ο αντίδικός του μαζί με τους δικαστές. Εκεί ο Μπέλλι υποχρεώθηκε να περπατήσῃ με τα τέσσερα και να χρησιμεύσῃ ως υποζύγιον στον αντίδικό του. Έκείνος άφου κήθηκε καβαλλικευτά άπάνω στη ράχη του, άρχισε να τον σπηρουνίζει και να τον κλωτσά ή και να τον βασανίζει σε τέτοιο σημείο, ώσπου στο τέλος ο δυστυχισμένος κόμης έπεσε χάρω άναισθητος.

Για να τελειώνουμε δ' αναφέρουμε ακόμη ένα κομικοτραγικό έπεισόδιο από τον τριακονταετή πόλεμο. Ο άπεσταλμένος του αυτοκράτορος Λεοπόλδου δόκτωρ Φόλμαρ, αυτός που υπέγραψε την ειρήνη της Βεσφαλίας, είχε γραφεί κατά την διάρκεια του τριακονταετούς πολέμου, ένόςω βρισκόταν στην πόλι Μπράϊσαχ, έναν λιβέλλο εναντίον του δονούξ Βερνάρδου της Βαϊμάρης. Κατά δύστην του όμως, ύστερα από λίγες μέρες, πήγε σ' αυτήν την πόλι ο ίδιος ο Βερνάρδος, ο όποιος είχε διαβάσει τον λιβέλλο και είχε άποφασίσει να χρησίμησῃ τον ύβριστή από την μεγάλη πύλη της πόλεως. Χάρις στην επέμβασι όμως των προσετών και πολλών άλλων, ο Βερνάρδος επέσθη να χωρίςσῃ την ζωή στον άτυχῇ Φόλ-

μαρ. Τον κατεδίκασε όμως σε δημόσια σπηλιτεύσι. Ο δυστυχισμένος δόκτωρ στάθηκε δεμένος επάνω σ' ένα ξύλινο ικρίωμα και παρέμεινε εκεί έκτεθειμένος στο πλήθος επί ώρας. Τού χαρίσθηκε δέ μία ώρα της ποινῆς του επειδή έχθηκε στο τέλος να φάῃ τον ίδιο τον λιβέλλο του που άποτελείτο από τρεῖς μεγάλες κόλλες χαρτί!

Είχε τυφλώσει κατά λάθος ένα σύντροφό του την ώρα που περιεργάζετο λίγη μπαρούτι. Ο Βάλλενσταϊν λοιπόν δεν έτιμωρησε να χρησιμεύῃ έφ' όρου ζωῆς ως όδηγος του τυφλού και να τον περιποιείται. Μιά άλλη διαταγή του ίδιου στραταρχου εινε έντελώς διαφορετική. Ένας Έβραϊός από την Πράγα είχε αγοράσει, παρά την ρητή απαγόρευση του Βάλλενσταϊν ένα κλεμμένο χαλί από έναν στρατιώτη. Κατεδικάσθη λοιπόν σε θάνατο, αλλά ύστερα ή ποινή του του χαρίστηκε υπό τον όρο να καταβάλῃ ή Έβραϊκή κοινότης της Πράγας 10000 δονκάτα. Υποχρεώθηκαν μάλιστα οι πιο έπιφανείς Έβραίοι της Πράγας να μεταφέρουν οι ίδιοι τα χρήματα μέσα σε σάκκους χωρητικότητας 1000 δονκάτων και να παράσουν μ' αυτά από τους κυριωτέρους δρομους και τις πλατεῖες της πόλεως, βαδίζοντας πίσω από έναν δημόσιο κήρυκα.

Οι Έβραίοι οι όποιοι

Επίσης αυτός είχε την ανωτέρα έποπτεία επί των μικροπωλητριών που ήταν άποστασμένες στο στρατό ή στο στρατόπεδο κ' ή όποιες έλέγοντο καντινιέρες. Είχε το δικαίωμα να τις δειρή, να τους κόψῃ ή και να τις διώξῃ από το στρατό. Αντιθέτως ή γυναίκες των άνδρων του στρατεύματος που δεν έτιμωρουσαν στους συζύγους τους έπρεπε να τιμωρηθούν από τους άνδρες τους ίδιους.

Κατά το 1750, το 46 σύνταγμα του Τυρόλου το διοικούσε ο βαρώνος Κόττβιτς, ο όποιος έφημιζετο για την εξαίρετική του αυστηρότητα. Μιά ήμέρα ο βαρώνος διέταξε να δειρουν τόσο δυνατά ένα στρατιώτη, ώστε ο δυστυχῆς άπέθανε από το πολύ ξύλο. Για την κτηνωδία του αυτή ο συνταγματάχης εισήχθη εις δίκην. Ποιά ήταν όμως όλη-όλη ή τιμωρία του; Να υποχρεωθῇ να βοῇ έναν αντικαταστάτη του άποθανόντος στρατιώτου και να τον πληρώνῃ αυτός ο ίδιος με δικά του χρήματα. Την ίδια επάνωκάτω εποχή ο στρατιωτικός χειροτόμος Μαρτίν έπειδή ένας στρατιώτης πέθανε από δικό του χειροφυγικόν σφάλμα, κατεδικάσθη να πληρώνῃ επί δέκα χρόνια το

BYZANTINA ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

Έξωφρενικές αιρέσεις του Βυζαντίου. Ένα είδος κομμουνισμού. Φρικώδη εγκλήματα εν όνόματι του Ίησου Χριστού. Αι «ιεραί παρθένοι». Δονατισται και Τσιρκοσελλίανες. Μία μάστιγ της υπαίθρου χώρας. Νέον είδος τρέλλας. Ομαδικαί αυτοκτονίαι. Πώς γίνεται άγιος κανείς!

Κατά τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, πολλές αίματηρές διαμάχες έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, εξ αιτίας διαφόρων θρησκευτικών ζητημάτων. Την εποχή λοιπόν εκείνη ανεφάνη για πρώτη φορά και ή αίρεσις ή γνωστή στην ιστορία με το όνομα «αίρεσις των Δονατιστών».

Οι Δονατισται αυτοί διακρινόντουσαν για τη μεγάλη και άχαλινωτη φαντασία τους, για τη λίσσα με την όποια προσπαθούσαν να επιβάλουν τις άντιλήψεις τους, και για την σκληρότητα και την ιταμότητά τους με την όποια έφείροντο εναντίον εκείνων που δεν ήθελαν να τις παραδεχτούν.

Μα δεν ήτανε μόνο αυτό. Λίγα χρόνια μετά την εμφάνιση των Δονατιστών, μέσα από τις τάξεις των αίρετικων αυτών, ξεπετάχθηκε μιá άλλη αίρεσις, ή όποια δημιουργούσε σχίσμα μεταξύ τους.

Τό σχίσμα αυτό ήσπασθησαν οι πιο φανατικοί όπαδοι του Δονατισμού, οι όποιοι επί χρόνια άρκετά, έτρομοκράτησαν, όχι μονάχα τους άντιπάλους τους, τους χριστιανούς δηλαδή εκείνους οι όποιοι δεν παραδεχόντουσαν τον δονατισμό, αλλά και αυτούς τους ίδιους τους πρώην όμόφρονάς τους.

Με τον καιρό, μάλιστα, αυτοί έπαψαν να λέγονται «Δονατισται» και άπεκλήθησαν «Τσιρκοσελλίανες», γιατί ήμέρα και νύχτα άλλη δουλειά δεν έκαναν παρά να τρέχουν έξω στην υπαίθρου χώρα και να τριφυρίζουν γύρω από τα σπίατα των άγροτικων περιφερειών.

Οι «Τσιρκοσελλίανες» αυτοί ήταν χωρικοί, οι όποιοι άφῃχαν τους άγρους και την περιουσίαν των, και άρχισαν να περιφέρονται κηρύσσοντες τα δόγματα του άσκητισμού και παρουσιάζόμενοι ως «εκδικηταί της δικαιοσύνης» και προστάται των δυναστευόμενων. Με τό πρόσχημα όμως αυτό διέπρατταν αφάνταστες κακουργίες.

Συγκροτούσαν συμμορίες πομπωτικούς, που έπαιζαν με τον φόβο των χωρικών. Τον κατεδίκασε όμως σε δημόσια σπηλιτεύσι. Ο δυστυχισμένος δόκτωρ στάθηκε δεμένος επάνω σ' ένα ξύλινο ικρίωμα και παρέμεινε εκεί έκτεθειμένος στο πλήθος επί ώρας. Τού χαρίσθηκε δέ μία ώρα της ποινῆς του επειδή έχθηκε στο τέλος να φάῃ τον ίδιο τον λιβέλλο του που άποτελείτο από τρεῖς μεγάλες κόλλες χαρτί!

Κατά τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, πολλές αίματηρές διαμάχες έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, εξ αιτίας διαφόρων θρησκευτικών ζητημάτων. Την εποχή λοιπόν εκείνη ανεφάνη για πρώτη φορά και ή αίρεσις ή γνωστή στην ιστορία με το όνομα «αίρεσις των Δονατιστών».

Οι Δονατισται αυτοί διακρινόντουσαν για τη μεγάλη και άχαλινωτη φαντασία τους, για τη λίσσα με την όποια προσπαθούσαν να επιβάλουν τις άντιλήψεις τους, και για την σκληρότητα και την ιταμότητά τους με την όποια έφείροντο εναντίον εκείνων που δεν ήθελαν να τις παραδεχτούν.

Μα δεν ήτανε μόνο αυτό. Λίγα χρόνια μετά την εμφάνιση των Δονατιστών, μέσα από τις τάξεις των αίρετικων αυτών, ξεπετάχθηκε μιá άλλη αίρεσις, ή όποια δημιουργούσε σχίσμα μεταξύ τους.

Τό σχίσμα αυτό ήσπασθησαν οι πιο φανατικοί όπαδοι του Δονατισμού, οι όποιοι επί χρόνια άρκετά, έτρομοκράτησαν, όχι μονάχα τους άντιπάλους τους, τους χριστιανούς δηλαδή εκείνους οι όποιοι δεν παραδεχόντουσαν τον δονατισμό, αλλά και αυτούς τους ίδιους τους πρώην όμόφρονάς τους.

Με τον καιρό, μάλιστα, αυτοί έπαψαν να λέγονται «Δονατισται» και άπεκλήθησαν «Τσιρκοσελλίανες», γιατί ήμέρα και νύχτα άλλη δουλειά δεν έκαναν παρά να τρέχουν έξω στην υπαίθρου χώρα και να τριφυρίζουν γύρω από τα σπίατα των άγροτικων περιφερειών.

Οι «Τσιρκοσελλίανες» αυτοί ήταν χωρικοί, οι όποιοι άφῃχαν τους άγρους και την περιουσίαν των, και άρχισαν να περιφέρονται κηρύσσοντες τα δόγματα του άσκητισμού και παρουσιάζόμενοι ως «εκδικηταί της δικαιοσύνης» και προστάται των δυναστευόμενων. Με τό πρόσχημα όμως αυτό διέπρατταν αφάνταστες κακουργίες.

Συγκροτούσαν συμμορίες πομπωτικούς, που έπαιζαν με τον φόβο των χωρικών. Τον κατεδίκασε όμως σε δημόσια σπηλιτεύσι. Ο δυστυχισμένος δόκτωρ στάθηκε δεμένος επάνω σ' ένα ξύλινο ικρίωμα και παρέμεινε εκεί έκτεθειμένος στο πλήθος επί ώρας. Τού χαρίσθηκε δέ μία ώρα της ποινῆς του επειδή έχθηκε στο τέλος να φάῃ τον ίδιο τον λιβέλλο του που άποτελείτο από τρεῖς μεγάλες κόλλες χαρτί!

Κατά τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, πολλές αίματηρές διαμάχες έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, εξ αιτίας διαφόρων θρησκευτικών ζητημάτων. Την εποχή λοιπόν εκείνη ανεφάνη για πρώτη φορά και ή αίρεσις ή γνωστή στην ιστορία με το όνομα «αίρεσις των Δονατιστών».

Οι Δονατισται αυτοί διακρινόντουσαν για τη μεγάλη και άχαλινωτη φαντασία τους, για τη λίσσα με την όποια προσπαθούσαν να επιβάλουν τις άντιλήψεις τους, και για την σκληρότητα και την ιταμότητά τους με την όποια έφείροντο εναντίον εκείνων που δεν ήθελαν να τις παραδεχτούν.

Κατά τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, πολλές αίματηρές διαμάχες έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, εξ αιτίας διαφόρων θρησκευτικών ζητημάτων. Την εποχή λοιπόν εκείνη ανεφάνη για πρώτη φορά και ή αίρεσις ή γνωστή στην ιστορία με το όνομα «αίρεσις των Δονατιστών».

Οι Δονατισται αυτοί διακρινόντουσαν για τη μεγάλη και άχαλινωτη φαντασία τους, για τη λίσσα με την όποια προσπαθούσαν να επιβάλουν τις άντιλήψεις τους, και για την σκληρότητα και την ιταμότητά τους με την όποια έφείροντο εναντίον εκείνων που δεν ήθελαν να τις παραδεχτούν.

Μα δεν ήτανε μόνο αυτό. Λίγα χρόνια μετά την εμφάνιση των Δονατιστών, μέσα από τις τάξεις των αίρετικων αυτών, ξεπετάχθηκε μιá άλλη αίρεσις, ή όποια δημιουργούσε σχίσμα μεταξύ τους.

Τό σχίσμα αυτό ήσπασθησαν οι πιο φανατικοί όπαδοι του Δονατισμού, οι όποιοι επί χρόνια άρκετά, έτρομοκράτησαν, όχι μονάχα τους άντιπάλους τους, τους χριστιανούς δηλαδή εκείνους οι όποιοι δεν παραδεχόντουσαν τον δονατισμό, αλλά και αυτούς τους ίδιους τους πρώην όμόφρονάς τους.

Με τον καιρό, μάλιστα, αυτοί έπαψαν να λέγονται «Δονατισται» και άπεκλήθησαν «Τσιρκοσελλίανες», γιατί ήμέρα και νύχτα άλλη δουλειά δεν έκαναν παρά να τρέχουν έξω στην υπαίθρου χώρα και να τριφυρίζουν γύρω από τα σπίατα των άγροτικων περιφερειών.

Οι «Τσιρκοσελλίανες» αυτοί ήταν χωρικοί, οι όποιοι άφῃχαν τους άγρους και την περιουσίαν των, και άρχισαν να περιφέρονται κηρύσσοντες τα δόγματα του άσκητισμού και παρουσιάζόμενοι ως «εκδικηταί της δικαιοσύνης» και προστάται των δυναστευόμενων. Με τό πρόσχημα όμως αυτό διέπρατταν αφάνταστες κακουργίες.

Συγκροτούσαν συμμορίες πομπωτικούς, που έπαιζαν με τον φόβο των χωρικών. Τον κατεδίκασε όμως σε δημόσια σπηλιτεύσι. Ο δυστυχισμένος δόκτωρ στάθηκε δεμένος επάνω σ' ένα ξύλινο ικρίωμα και παρέμεινε εκεί έκτεθειμένος στο πλήθος επί ώρας. Τού χαρίσθηκε δέ μία ώρα της ποινῆς του επειδή έχθηκε στο τέλος να φάῃ τον ίδιο τον λιβέλλο του που άποτελείτο από τρεῖς μεγάλες κόλλες χαρτί!

Κατά τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, πολλές αίματηρές διαμάχες έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, εξ αιτίας διαφόρων θρησκευτικών ζητημάτων. Την εποχή λοιπόν εκείνη ανεφάνη για πρώτη φορά και ή αίρεσις ή γνωστή στην ιστορία με το όνομα «αίρεσις των Δονατιστών».

Οι Δονατισται αυτοί διακρινόντουσαν για τη μεγάλη και άχαλινωτη φαντασία τους, για τη λίσσα με την όποια προσπαθούσαν να επιβάλουν τις άντιλήψεις τους, και για την σκληρότητα και την ιταμότητά τους με την όποια έφείροντο εναντίον εκείνων που δεν ήθελαν να τις παραδεχτούν.

Μα δεν ήτανε μόνο αυτό. Λίγα χρόνια μετά την εμφάνιση των Δονατιστών, μέσα από τις τάξεις των αίρετικων αυτών, ξεπετάχθηκε μιá άλλη αίρεσις, ή όποια δημιουργούσε σχίσμα μεταξύ τους.

Ο μεγάλος ζωγράφος Καρατζιό

Κατά τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, πολλές αίματηρές διαμάχες έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, εξ αιτίας διαφόρων θρησκευτικών ζητημάτων. Την εποχή λοιπόν εκείνη ανεφάνη για πρώτη φορά και ή αίρεσις ή γνωστή στην ιστορία με το όνομα «αίρεσις των Δονατιστών».

Οι Δονατισται αυτοί διακρινόντουσαν για τη μεγάλη και άχαλινωτη φαντασία τους, για τη λίσσα με την όποια προσπαθούσαν να επιβάλουν τις άντιλήψεις τους, και για την σκληρότητα και την ιταμότητά τους με την όποια έφείροντο εναντίον εκείνων που δεν ήθελαν να τις παραδεχτούν.

Μα δεν ήτανε μόνο αυτό. Λίγα χρόνια μετά την εμφάνιση των Δονατιστών, μέσα από τις τάξεις των αίρετικων αυτών, ξεπετάχθηκε μιá άλλη αίρεσις, ή όποια δημιουργούσε σχίσμα μεταξύ τους.

Τό σχίσμα αυτό ήσπασθησαν οι πιο φανατικοί όπαδοι του Δονατισμού, οι όποιοι επί χρόνια άρκετά, έτρομοκράτησαν, όχι μονάχα τους άντιπάλους τους, τους χριστιανούς δηλαδή εκείνους οι όποιοι δεν παραδεχόντουσαν τον δονατισμό, αλλά και αυτούς τους ίδιους τους πρώην όμόφρονάς τους.

Με τον καιρό, μάλιστα, αυτοί έπαψαν να λέγονται «Δονατισται» και άπεκλήθησαν «Τσιρκοσελλίανες», γιατί ήμέρα και νύχτα άλλη δουλειά δεν έκαναν παρά να τρέχουν έξω στην υπαίθρου χώρα και να τριφυρίζουν γύρω από τα σπίατα των άγροτικων περιφερειών.

Οι «Τσιρκοσελλίανες» αυτοί ήταν χωρικοί, οι όποιοι άφῃχαν τους άγρους και την περιουσίαν των, και άρχισαν να περιφέρονται κηρύσσοντες τα δόγματα του άσκητισμού και παρουσιάζόμενοι ως «εκδικηταί της δικαιοσύνης» και προστάται των δυναστευόμενων. Με τό πρόσχημα όμως αυτό διέπρατταν αφάνταστες κακουργίες.

Συγκροτούσαν συμμορίες πομπωτικούς, που έπαιζαν με τον φόβο των χωρικών. Τον κατεδίκασε όμως σε δημόσια σπηλιτεύσι. Ο δυστυχισμένος δόκτωρ στάθηκε δεμένος επάνω σ' ένα ξύλινο ικρίωμα και παρέμεινε εκεί έκτεθειμένος στο πλήθος επί ώρας. Τού χαρίσθηκε δέ μία ώρα της ποινῆς του επειδή έχθηκε στο τέλος να φάῃ τον ίδιο τον λιβέλλο του που άποτελείτο από τρεῖς μεγάλες κόλλες χαρτί!

Κατά τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, πολλές αίματηρές διαμάχες έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, εξ αιτίας διαφόρων θρησκευτικών ζητημάτων. Την εποχή λοιπόν εκείνη ανεφάνη για πρώτη φορά και ή αίρεσις ή γνωστή στην ιστορία με το όνομα «αίρεσις των Δονατιστών».

Οι Δονατισται αυτοί διακρινόντουσαν για τη μεγάλη και άχαλινωτη φαντασία τους, για τη λίσσα με την όποια προσπαθούσαν να επιβάλουν τις άντιλήψεις τους, και για την σκληρότητα και την ιταμότητά τους με την όποια έφείροντο εναντίον εκείνων που δεν ήθελαν να τις παραδεχτούν.

Ο ΦΟΚΙΩΝ

ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Ο Φοκίων, οητορεύοντας κάποτε, υπέβαλε μια πρόταση που έγινε δεκτή δια βοῆς και ένθουςιασμού από τους Αθηναίους. Υποτίθεται τότε σ' ένα φίλο του, ο Φοκίων τον έρωτησε σιγά και μ' ανησυχία: Μήπως είπα καμιά κουταμάρα...

ΣΤΟΝ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΕΙΝΕ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΗ;

Οικογένειες των έποιών έλα τὰ μέλη εἶνε τρελλὰ. Ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Πῶς σκοτώθηκαν ἑννὴ ἀνθρώποι. Οἱ γονεῖς ποὺ θυσιάζουν τὸ παιδί τους! Ἡ δεξαμενὴ ποὺ ἔκλεινε μέσα τὸ διάβολο!... Ἡ δὺς ἀδελφές ποὺ φαντάστηκαν ἐπὶ τὸ σπῖτι τους ἑπικασε φωτιά! κλπ.

μονας ἀνῆκει ἡ τιμὴ ὅτι, πρῶτοι αὐτοί, κατώρθωσαν ν' ἀποδείξουν ἐπιστημονικῶς πὼς ἡ τρέλλα εἶνε ἓνα νόσημα μεταδοτικόν.

Τὸ θέαμα δύο τρελλῶν μέσα σ' ἓνα σπῖτι εἶνε συνηθέστατο. Ἐξίσου ὁμως συνηθισμένη εἶνε καὶ ἡ περὶ πτωχῶν τριῶν τρελλῶν στὸ ἴδιον σπῖτι· καὶ πολλὰς φορές, μᾶς παρουσιάζεται τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενο νὰ βλέπουμε μὴ δόλοληρη πολυμελὲς οἰκογένειαν νὰ κολλᾷ τρέλλα ἀπὸ ἓνα μονάχα πρόσωπο.

Ὁ Γερμανὸς φρενολόγος Κράμερ ἀναφέρει πὼς τοῦ ἔτυχε νὰ δῇ μὴ μῆτερα πάσχονσα ἀπὸ παραλήρημα καὶ μανία καταδιώξεως, νὰ μεταδίδῃ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ψυχασθένεια στὴν κόρη της, στὸν σύζυγό της καὶ στὰ ἄλλα πέντε παιδιά της.

Τὸ σπῖτι αὐτὸ εἶχε καταντήσει πειὰ σωστὸ φρενοκομῆν. Γι' αὐτὸ τὸ τέλος οἱ συγγενεῖς τους ἀναγκάστηκαν νὰ τοὺς μεταφέρουν ὅλους μαζί—οἰκογενειακῶς! σ' ἓνα ἄσυλο φρενοπαθῶν.

Μὲ τὴν ἀντίληψη αὐτὴ—πὼς ἡ τρέλλα δηλαδὴ μπορεῖ νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ ἓνα πάσχοντα σὲ πολλὰ ἄλλα ἄτομα—ἐξετάζει ὁ γιαιτρός Ἰρελάν τὴν ἐπίδραση ποὺ ἐξασκοῦν στὰ πλήρη διάφοροι μυστικιστὰς ἢ θρησκοδόλητοι, φρενοπαθεῖς, φανταζόμενοι πὼς εἶνε ἐντεταλμένοι ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ἐπιτελέσουν στὸ κόσμο τέρατα καὶ σημεῖα! Καὶ ἀναφέρει, συγκεκριμένως, τὰ ἐξῆς περιστατικά:

Μὴ τρελλή, ἡ Ἰωάννα Σάουθ-κωτ, φαντάσθηκε σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν πὼς αὐτὴ εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Βγῆκε λοιπὸν στοὺς δρόμους καὶ ἄρχισε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν γιατί εἶχε φράσει πειὰ ἡ μεγάλη μ' ὅρα τῆς κρίσεως—κοί νὰ διδάσκῃ συγχρόνως μὴ νέα θρησκευτικὴ αἵρεση.

Ἐ, λοιπὸν! μίλουσε μὲ τὴν περὶ πτωχῶν καὶ τὴν ἀκούει, ὥστε μέσα σὲ λίγους μῆνες εἶχε στρατολογήσῃ ἑκατοντάδας χιλιάδων φανατικῶν πιστῶν!...

Ἐπίσης στὰ 1838, ὁ Τζὼν Τόμς, ἀπὸ τὴν Κανταβουγία, κατώρθωσε νὰ πείσῃ μερικὸς ἀφελεῖς ὅτι χάρις στὴ θεϊκὴ τὸν δύναμη, μπορεῖ νὰ τοὺς κἀνὴ ἀνθρώπους στὶς σφαῖρες! Καὶ γὰρ νὰ τοὺς πῶσιν

περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων του, κατάφερε ἑννὴ ἀπ' αὐτοὺς νὰ σταθοῦν μαζί του καὶ νὰ τοὺς πυροβολήσουν ἄλλοι πιστοί. Φαντάζεσθε τὸ ἀποτέλεσμα! ἔπεσαν ὅλοι νεκροί, ἐνῶ οἱ πιστοὶ ποὺ εἶχανε πυροβολήσει δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν πὼς ἔγινε τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ πράγμα: νὰ σκοτωθοῦν δηλαδὴ οἱ φίλοι τους μαζί μὲ τὸν ἀρχηγό τους!...

Ὁ-στόσο ἐπίστευαν πὼς ὁ Τζὼν Τόμς ἐπαρόκειτο ν' ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν!

Αὐτὰ κάνει ἡ τρέλλα ὅταν μεταδοθῇ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους!...

Στὰ 1887, ἓνας ταχυδρομικὸς διανομὴς, στὴ Γαλλία, εἰπείσε τὴν γυναῖκα του πὼς ἔλεγε νὰ προσγέρῃ στὸ Θεὸ θυσία τὸ μοναχογιό τους, ὅπως ἔκανε στὰ παλαιὰ χρόνια ὁ Ἀβραάμ. Ἡ γυναῖκα του δὲν ἤτανε τρελλή, μὰ ἡ γάλη μουσικὴ καὶ φιλολογικὴ μόρφωση. Ἡ πρώτη ἦτανε αὐταρχικὸ καὶ δεσποτικὸν χαρακτῆρος, τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ διατάσσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴς θελήσεις της. Ἡ δευτέρη ἦταν ἡσυχὴ καὶ ταπεινὴ, συνηθισμένη νὰ σκύβῃ πάντοτε τὸ κεφάλι καὶ νὰ κἀνῃ, τῆς λέγανε.

Μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων τους, ἡ δὺς ἀδελφές ἔμειναν μόνες κ' ἐ-ορήμες στὸν κόσμο καὶ βρέθηκαν σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ἀποφάσισαν τότε νὰ πάνε κ' ἡ δὺς τους στὴ Βοστώνη γὰρ νὰ παραδίδουν μαθήματα πιάνου, ἢ νὰ γράβουν. Μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ κά-νουν ἀπολύτως τίποτα στὴ μεγάλη ἐκεῖνη πόλιν καὶ γύρισαν πίσω στὸν τόπο τους, σὲ κατὰστασι πολλὴ χειρότερη ἀπὸ πρῶτα γιατί εἶχανε ἐξοδέσει ὅλες τὶς οικονομίες τους στὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδιοῦ. Καὶ τότε ἀπὸ τῆς στερηθείσης καὶ τῆς ἀνέχειας καὶ τῆς ἀγωνίας γὰρ τὸ μέλλον, ἡ μεγάλη ἀδελφὴ κατελήφθη ἀπὸ μανία καταδιώξεως. Δὲν μπορούσε νὰ βγῇ ἔξω, χωρὶς νὰ φαντασθῇ πὼς τὴν κυνηγοῦσαν ἄγγελοι ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν κακοποιή-σουν. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο, τῆς καρφώθηκε στὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα πὼς ὅλες ἡ πράξεις της ὀφείλοντο στὴν ἐπίδραση τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ πὼς ἦτανε προσωρισμένη καὶ ἐκτελέση, μαζί μὲ τὴν ἀδελφὴ της, μεγάλα καὶ σπουδαῖα πράγ-ματα. Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ της προσάσθησε στὴν ἀρχὴ νὰ ἐπα-

ναφέρῃ τὴν ἄρρωστη στὸ δρόμο τῆς λογικῆς, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτα. Καὶ κατὰ χειρότερο μάλιστα: ὑπέστη τὴν ἐπίδραση τῆς τρέλλας, ἐπ' αὐτὴν ἔρριψε ὅλη τὴ μέρα μαζί μὲ τὴν πάσχονσα, κατελήφθη καὶ αὐτὴ ἀπὸ μανία καταδιώξεως καὶ φανταζόταν πὼς εἶχαν νὰ ἐπιτελέσουν μὴ μεγάλη ἐντολὴ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Μιὰ νύχτα, ἡ μεγαλειότερη ἀδελφὴ ξύπνησε τὴ μικρότερη καὶ τῆς εἶπε πὼς εἶχε ἀκούσει κά-ποιον νὰ περπατᾷ στὸ ἀπάνω δωμάτιο. Ἦτανε σίγουρη πὼς αὐ-τὸς ἦθελε νὰ τὶς κακοποιήσῃ.

Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς τέν-τωσε τρομαγμένη τὸ αὐτί της, καὶ ἐπεῖσθη πράγματι πὼς ἀκούσε θόρυβο βημάτων πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

Ἡ δὺς δυστυχισμένες κοπέλλες εἶχαν καταληφθῇ ἀπὸ τέτοιον τρόμο ὥστε—καθὼς εἶπαν ἀργό-τερα—νόμιζαν πὼς ἐμύριζαν τὸ πετρέλαιο, τὸ ὁποῖον εἶχε χύσει κάποιος στὸ σπῖτι τους, γὰρ νὰ τοὺς βάλλῃ φωτιά!

Ἀρχισαν τότε νὰ πτοῦν τὰ ἑ-πιπλὰ ἀπὸ τὸ παρτίθυρο καὶ νὰ κραυγάζουν ἀπελπιόμενα, ζητών-τας βοήθεια. Οἱ γείτονες καὶ ἡ ἀστυνομία, ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ δοῦν τι συμβαίνει, εἶδαν τὶς δύο κοπέλλες, κρεμασμένες ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὸ παρτίθυρο τοῦ σπι-τιοῦ τους, νὰ φωνάζουν.

Μᾶς ἔβαλαν φωτιά στὸ σπῖτι μας! Βοήθεια! βοήθεια!...

Τὶς πήρανε τότε καὶ τὶς δύο καὶ τὶς ἔβαλαν, ὅς ἦτο ἐπόμενον, σ' ἓνα ἄσυλο φρενοπαθῶν.

Ὑστερὰ ἀπὸ τέσσερες μῆνες, ἡ μικρότερη ἀδελφὴ, ποὺ εἶχαν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀλέθρια ἐπί-δραση τῆς μεγάλης ἀδελφῆς, ἐ-πανέκτησε τὸ λογικὸ της. Ὅσο γὰρ τὴ δευτέρη, ποὺ ἔπαυσε ὀργα-νικά, εἶδε βέβαια κάποια βελτίω-ση τῆς υγείας της, μὰ ἐξακολού-θουσε νὰ εἶνε μισοτρελλή...

Μὲ τὰ παραδείγματα ποὺ ἀνα-φέρουμε παραπάνω, δὲν θέλουμε βέβαια νὰ ποῖμε, οἷτε καὶ νὰ ὑ-ποστηρίξουμε πὼς ἡ τρέλλα εἶνε πάντοτε, κατὰ κανόνα, μεταδο-τική. Ἀλλοίμονο ἀν συνέβαινε τέ-τοιον πράγμα! Οἱ πῶν τρελλοὶ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου θὰ ἦτανε τότε οἱ φρενολόγοι, οἱ ψυχίατροι καὶ οἱ φίλακες τῶν φρενοκομεί-ων—ὅποτε δὲν θὰ διήρχε κανεὶς νὰ φυλάξῃ τοὺς τρελ-λούς, οἱ ὁποιοὶ θὰ κινδύνευαν νὰ ἀποφύγουν ἐλευθέρως σὶς πε-

Μὴ τρελλή, ἡ Ἰωάννα Σάουθ-κωτ, φαντάσθηκε σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν πὼς αὐτὴ εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Βγῆκε λοιπὸν στοὺς δρόμους καὶ ἄρχισε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν γιατί εἶχε φράσει πειὰ ἡ μεγάλη μ' ὅρα τῆς κρίσεως—κοί νὰ διδάσκῃ συγχρόνως μὴ νέα θρησκευτικὴ αἵρεση.

Ἐ, λοιπὸν! μίλουσε μὲ τὴν περὶ πτωχῶν καὶ τὴν ἀκούει, ὥστε μέσα σὲ λίγους μῆνες εἶχε στρατολογήσῃ ἑκατοντάδας χιλιάδων φανατικῶν πιστῶν!...

Ἐπίσης στὰ 1838, ὁ Τζὼν Τόμς, ἀπὸ τὴν Κανταβουγία, κατώρθωσε νὰ πείσῃ μερικὸς ἀφελεῖς ὅτι χάρις στὴ θεϊκὴ τὸν δύναμη, μπορεῖ νὰ τοὺς κἀνὴ ἀνθρώπους στὶς σφαῖρες! Καὶ γὰρ νὰ τοὺς πῶσιν

περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων του, κατάφερε ἑννὴ ἀπ' αὐτοὺς νὰ σταθοῦν μαζί του καὶ νὰ τοὺς πυροβολήσουν ἄλλοι πιστοί. Φαντάζεσθε τὸ ἀποτέλεσμα! ἔπεσαν ὅλοι νεκροί, ἐνῶ οἱ πιστοὶ ποὺ εἶχανε πυροβολήσει δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν πὼς ἔγινε τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ πράγμα: νὰ σκοτωθοῦν δηλαδὴ οἱ φίλοι τους μαζί μὲ τὸν ἀρχηγό τους!...

Ὁ-στόσο ἐπίστευαν πὼς ὁ Τζὼν Τόμς ἐπαρόκειτο ν' ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν!

Αὐτὰ κάνει ἡ τρέλλα ὅταν μεταδοθῇ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους!...

Στὰ 1887, ἓνας ταχυδρομικὸς διανομὴς, στὴ Γαλλία, εἰπείσε τὴν γυναῖκα του πὼς ἔλεγε νὰ προσγέρῃ στὸ Θεὸ θυσία τὸ μοναχογιό τους, ὅπως ἔκανε στὰ παλαιὰ χρόνια ὁ Ἀβραάμ. Ἡ γυναῖκα του δὲν ἤτανε τρελλή, μὰ ἡ γάλη μουσικὴ καὶ φιλολογικὴ μόρφωση. Ἡ πρώτη ἦτανε αὐταρχικὸ καὶ δεσποτικὸν χαρακτῆρος, τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ διατάσσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴς θελήσεις της. Ἡ δευτέρη ἦταν ἡσυχὴ καὶ ταπεινὴ, συνηθισμένη νὰ σκύβῃ πάντοτε τὸ κεφάλι καὶ νὰ κἀνῃ, τῆς λέγανε.

Μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων τους, ἡ δὺς ἀδελφές ἔμειναν μόνες κ' ἐ-ορήμες στὸν κόσμο καὶ βρέθηκαν σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ἀποφάσισαν τότε νὰ πάνε κ' ἡ δὺς τους στὴ Βοστώνη γὰρ νὰ παραδίδουν μαθήματα πιάνου, ἢ νὰ γράβουν. Μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ κά-νουν ἀπολύτως τίποτα στὴ μεγάλη ἐκεῖνη πόλιν καὶ γύρισαν πίσω στὸν τόπο τους, σὲ κατὰστασι πολλὴ χειρότερη ἀπὸ πρῶτα γιατί εἶχανε ἐξοδέσει ὅλες τὶς οικονομίες τους στὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδιοῦ. Καὶ τότε ἀπὸ τῆς στερηθείσης καὶ τῆς ἀνέχειας καὶ τῆς ἀγωνίας γὰρ τὸ μέλλον, ἡ μεγάλη ἀδελφὴ κατελήφθη ἀπὸ μανία καταδιώξεως. Δὲν μπορούσε νὰ βγῇ ἔξω, χωρὶς νὰ φαντασθῇ πὼς τὴν κυνηγοῦσαν ἄγγελοι ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν κακοποιή-σουν. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο, τῆς καρφώθηκε στὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα πὼς ὅλες ἡ πράξεις της ὀφείλοντο στὴν ἐπίδραση τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ πὼς ἦτανε προσωρισμένη καὶ ἐκτελέση, μαζί μὲ τὴν ἀδελφὴ της, μεγάλα καὶ σπουδαῖα πράγ-ματα. Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ της προσάσθησε στὴν ἀρχὴ νὰ ἐπα-

ναφέρῃ τὴν ἄρρωστη στὸ δρόμο τῆς λογικῆς, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτα. Καὶ κατὰ χειρότερο μάλιστα: ὑπέστη τὴν ἐπίδραση τῆς τρέλλας, ἐπ' αὐτὴν ἔρριψε ὅλη τὴ μέρα μαζί μὲ τὴν πάσχονσα, κατελήφθη καὶ αὐτὴ ἀπὸ μανία καταδιώξεως καὶ φανταζόταν πὼς εἶχαν νὰ ἐπιτελέσουν μὴ μεγάλη ἐντολὴ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Μιὰ νύχτα, ἡ μεγαλειότερη ἀδελφὴ ξύπνησε τὴ μικρότερη καὶ τῆς εἶπε πὼς εἶχε ἀκούσει κά-ποιον νὰ περπατᾷ στὸ ἀπάνω δωμάτιο. Ἦτανε σίγουρη πὼς αὐ-τὸς ἦθελε νὰ τὶς κακοποιήσῃ.

Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς τέν-τωσε τρομαγμένη τὸ αὐτί της, καὶ ἐπεῖσθη πράγματι πὼς ἀκούσε θόρυβο βημάτων πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

Ἡ δὺς δυστυχισμένες κοπέλλες εἶχαν καταληφθῇ ἀπὸ τέτοιον τρόμο ὥστε—καθὼς εἶπαν ἀργό-τερα—νόμιζαν πὼς ἐμύριζαν τὸ πετρέλαιο, τὸ ὁποῖον εἶχε χύσει κάποιος στὸ σπῖτι τους, γὰρ νὰ τοὺς βάλλῃ φωτιά!

Ἀρχισαν τότε νὰ πτοῦν τὰ ἑ-πιπλὰ ἀπὸ τὸ παρτίθυρο καὶ νὰ κραυγάζουν ἀπελπιόμενα, ζητών-τας βοήθεια. Οἱ γείτονες καὶ ἡ ἀστυνομία, ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ δοῦν τι συμβαίνει, εἶδαν τὶς δύο κοπέλλες, κρεμασμένες ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὸ παρτίθυρο τοῦ σπι-τιοῦ τους, νὰ φωνάζουν.

Μᾶς ἔβαλαν φωτιά στὸ σπῖτι μας! Βοήθεια! βοήθεια!...

Τὶς πήρανε τότε καὶ τὶς δύο καὶ τὶς ἔβαλαν, ὅς ἦτο ἐπόμενον, σ' ἓνα ἄσυλο φρενοπαθῶν.

Ὑστερὰ ἀπὸ τέσσερες μῆνες, ἡ μικρότερη ἀδελφὴ, ποὺ εἶχαν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀλέθρια ἐπί-δραση τῆς μεγάλης ἀδελφῆς, ἐ-πανέκτησε τὸ λογικὸ της. Ὅσο γὰρ τὴ δευτέρη, ποὺ ἔπαυσε ὀργα-νικά, εἶδε βέβαια κάποια βελτίω-ση τῆς υγείας της, μὰ ἐξακολού-θουσε νὰ εἶνε μισοτρελλή...

Μὲ τὰ παραδείγματα ποὺ ἀνα-φέρουμε παραπάνω, δὲν θέλουμε βέβαια νὰ ποῖμε, οἷτε καὶ νὰ ὑ-ποστηρίξουμε πὼς ἡ τρέλλα εἶνε πάντοτε, κατὰ κανόνα, μεταδο-τική. Ἀλλοίμονο ἀν συνέβαινε τέ-τοιον πράγμα! Οἱ πῶν τρελλοὶ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου θὰ ἦτανε τότε οἱ φρενολόγοι, οἱ ψυχίατροι καὶ οἱ φίλακες τῶν φρενοκομεί-ων—ὅποτε δὲν θὰ διήρχε κανεὶς νὰ φυλάξῃ τοὺς τρελ-λούς, οἱ ὁποιοὶ θὰ κινδύνευαν νὰ ἀποφύγουν ἐλευθέρως σὶς πε-

Μὴ τρελλή, ἡ Ἰωάννα Σάουθ-κωτ, φαντάσθηκε σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν πὼς αὐτὴ εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Βγῆκε λοιπὸν στοὺς δρόμους καὶ ἄρχισε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν γιατί εἶχε φράσει πειὰ ἡ μεγάλη μ' ὅρα τῆς κρίσεως—κοί νὰ διδάσκῃ συγχρόνως μὴ νέα θρησκευτικὴ αἵρεση.

Μὴ τρελλή, ἡ Ἰωάννα Σάουθ-κωτ, φαντάσθηκε σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν πὼς αὐτὴ εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Βγῆκε λοιπὸν στοὺς δρόμους καὶ ἄρχισε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν γιατί εἶχε φράσει πειὰ ἡ μεγάλη μ' ὅρα τῆς κρίσεως—κοί νὰ διδάσκῃ συγχρόνως μὴ νέα θρησκευτικὴ αἵρεση.

Ἐ, λοιπὸν! μίλουσε μὲ τὴν περὶ πτωχῶν καὶ τὴν ἀκούει, ὥστε μέσα σὲ λίγους μῆνες εἶχε στρατολογήσῃ ἑκατοντάδας χιλιάδων φανατικῶν πιστῶν!...

Ἐπίσης στὰ 1838, ὁ Τζὼν Τόμς, ἀπὸ τὴν Κανταβουγία, κατώρθωσε νὰ πείσῃ μερικὸς ἀφελεῖς ὅτι χάρις στὴ θεϊκὴ τὸν δύναμη, μπορεῖ νὰ τοὺς κἀνὴ ἀνθρώπους στὶς σφαῖρες! Καὶ γὰρ νὰ τοὺς πῶσιν

περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων του, κατάφερε ἑννὴ ἀπ' αὐτοὺς νὰ σταθοῦν μαζί του καὶ νὰ τοὺς πυροβολήσουν ἄλλοι πιστοί. Φαντάζεσθε τὸ ἀποτέλεσμα! ἔπεσαν ὅλοι νεκροί, ἐνῶ οἱ πιστοὶ ποὺ εἶχανε πυροβολήσει δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν πὼς ἔγινε τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ πράγμα: νὰ σκοτωθοῦν δηλαδὴ οἱ φίλοι τους μαζί μὲ τὸν ἀρχηγό τους!...

Ὁ-στόσο ἐπίστευαν πὼς ὁ Τζὼν Τόμς ἐπαρόκειτο ν' ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν!

Αὐτὰ κάνει ἡ τρέλλα ὅταν μεταδοθῇ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους!...

Στὰ 1887, ἓνας ταχυδρομικὸς διανομὴς, στὴ Γαλλία, εἰπείσε τὴν γυναῖκα του πὼς ἔλεγε νὰ προσγέρῃ στὸ Θεὸ θυσία τὸ μοναχογιό τους, ὅπως ἔκανε στὰ παλαιὰ χρόνια ὁ Ἀβραάμ. Ἡ γυναῖκα του δὲν ἤτανε τρελλή, μὰ ἡ γάλη μουσικὴ καὶ φιλολογικὴ μόρφωση. Ἡ πρώτη ἦτανε αὐταρχικὸ καὶ δεσποτικὸν χαρακτῆρος, τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ διατάσσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴς θελήσεις της. Ἡ δευτέρη ἦταν ἡσυχὴ καὶ ταπεινὴ, συνηθισμένη νὰ σκύβῃ πάντοτε τὸ κεφάλι καὶ νὰ κἀνῃ, τῆς λέγανε.

Μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων τους, ἡ δὺς ἀδελφές ἔμειναν μόνες κ' ἐ-ορήμες στὸν κόσμο καὶ βρέθηκαν σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ἀποφάσισαν τότε νὰ πάνε κ' ἡ δὺς τους στὴ Βοστώνη γὰρ νὰ παραδίδουν μαθήματα πιάνου, ἢ νὰ γράβουν. Μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ κά-νουν ἀπολύτως τίποτα στὴ μεγάλη ἐκεῖνη πόλιν καὶ γύρισαν πίσω στὸν τόπο τους, σὲ κατὰστασι πολλὴ χειρότερη ἀπὸ πρῶτα γιατί εἶχανε ἐξοδέσει ὅλες τὶς οικονομίες τους στὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδιοῦ. Καὶ τότε ἀπὸ τῆς στερηθείσης καὶ τῆς ἀνέχειας καὶ τῆς ἀγωνίας γὰρ τὸ μέλλον, ἡ μεγάλη ἀδελφὴ κατελήφθη ἀπὸ μανία καταδιώξεως. Δὲν μπορούσε νὰ βγῇ ἔξω, χωρὶς νὰ φαντασθῇ πὼς τὴν κυνηγοῦσαν ἄγγελοι ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν κακοποιή-σουν. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο, τῆς καρφώθηκε στὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα πὼς ὅλες ἡ πράξεις της ὀφείλοντο στὴν ἐπίδραση τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ πὼς ἦτανε προσωρισμένη καὶ ἐκτελέση, μαζί μὲ τὴν ἀδελφὴ της, μεγάλα καὶ σπουδαῖα πράγ-ματα. Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ της προσάσθησε στὴν ἀρχὴ νὰ ἐπα-

ναφέρῃ τὴν ἄρρωστη στὸ δρόμο τῆς λογικῆς, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτα. Καὶ κατὰ χειρότερο μάλιστα: ὑπέστη τὴν ἐπίδραση τῆς τρέλλας, ἐπ' αὐτὴν ἔρριψε ὅλη τὴ μέρα μαζί μὲ τὴν πάσχονσα, κατελήφθη καὶ αὐτὴ ἀπὸ μανία καταδιώξεως καὶ φανταζόταν πὼς εἶχαν νὰ ἐπιτελέσουν μὴ μεγάλη ἐντολὴ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Μιὰ νύχτα, ἡ μεγαλειότερη ἀδελφὴ ξύπνησε τὴ μικρότερη καὶ τῆς εἶπε πὼς εἶχε ἀκούσει κά-ποιον νὰ περπατᾷ στὸ ἀπάνω δωμάτιο. Ἦτανε σίγουρη πὼς αὐ-τὸς ἦθελε νὰ τὶς κακοποιήσῃ.

Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς τέν-τωσε τρομαγμένη τὸ αὐτί της, καὶ ἐπεῖσθη πράγματι πὼς ἀκούσε θόρυβο βημάτων πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

Ἡ δὺς δυστυχισμένες κοπέλλες εἶχαν καταληφθῇ ἀπὸ τέτοιον τρόμο ὥστε—καθὼς εἶπαν ἀργό-τερα—νόμιζαν πὼς ἐμύριζαν τὸ πετρέλαιο, τὸ ὁποῖον εἶχε χύσει κάποιος στὸ σπῖτι τους, γὰρ νὰ τοὺς βάλλῃ φωτιά!

Ἀρχισαν τότε νὰ πτοῦν τὰ ἑ-πιπλὰ ἀπὸ τὸ παρτίθυρο καὶ νὰ κραυγάζουν ἀπελπιόμενα, ζητών-τας βοήθεια. Οἱ γείτονες καὶ ἡ ἀστυνομία, ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ δοῦν τι συμβαίνει, εἶδαν τὶς δύο κοπέλλες, κρεμασμένες ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὸ παρτίθυρο τοῦ σπι-τιοῦ τους, νὰ φωνάζουν.

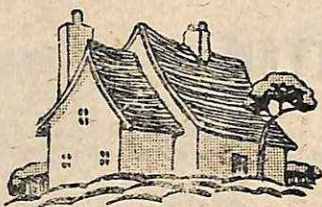
Μᾶς ἔβαλαν φωτιά στὸ σπῖτι μας! Βοήθεια! βοήθεια!...

Τὶς πήρανε τότε καὶ τὶς δύο καὶ τὶς ἔβαλαν, ὅς ἦτο ἐπόμενον, σ' ἓνα ἄσυλο φρενοπαθῶν.

Ὑστερὰ ἀπὸ τέσσερες μῆνες, ἡ μικρότερη ἀδελφὴ, ποὺ εἶχαν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀλέθρια ἐπί-δραση τῆς μεγάλης ἀδελφῆς, ἐ-πανέκτησε τὸ λογικὸ της. Ὅσο γὰρ τὴ δευτέρη, ποὺ ἔπαυσε ὀργα-νικά, εἶδε βέβαια κάποια βελτίω-ση τῆς υγείας της, μὰ ἐξακολού-θουσε νὰ εἶνε μισοτρελλή...

Μὲ τὰ παραδείγματα ποὺ ἀνα-φέρουμε παραπάνω, δὲν θέλουμε βέβαια νὰ ποῖμε, οἷτε καὶ νὰ ὑ-ποστηρίξουμε πὼς ἡ τρέλλα εἶνε πάντοτε, κατὰ κανόνα, μεταδο-τική. Ἀλλοίμονο ἀν συνέβαινε τέ-τοιον πράγμα! Οἱ πῶν τρελλοὶ ἀνθρώποι τοῦ κόσμου θὰ ἦτανε τότε οἱ φρενολόγοι, οἱ ψυχίατροι καὶ οἱ φίλακες τῶν φρενοκομεί-ων—ὅποτε δὲν θὰ διήρχε κανεὶς νὰ φυλάξῃ τοὺς τρελ-λούς, οἱ ὁποιοὶ θὰ κινδύνευαν νὰ ἀποφύγουν ἐλευθέρως σὶς πε-

Μὴ τρελλή, ἡ Ἰωάννα Σάουθ-κωτ, φαντάσθηκε σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν πὼς αὐτὴ εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Βγῆκε λοιπὸν στοὺς δρόμους καὶ ἄρχισε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς Χριστιανούς νὰ μετανοοῦν γιατί εἶχε φράσει πειὰ ἡ μεγάλη μ' ὅ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GABRIEL DE LANTREC

ΤΟ ΠΛΑΣΤΟ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑ

στο στόμα, δείχνοντας στον συνομιλητή του πως έπρεπε να σωπάσει, έπειτα σηκώθηκε, πήγε στην πόρτα, την άνοιξε, κτύπησε μήπως ήταν κανένα απ' έξω, ξανακλείστηκε πάλι μέσα κλείνοντας καλά την πόρτα, γύρισε, κάθισε απέναντι στο σπιτονοικοκύρη του. Τον κτύπησε μία στιγμή σκεπτικός και έπειτα χαμηλόφωνα και με ύφος μυστηριώδες του είπε:

— Ακούστε. Προτίμω να σας πω την αλήθεια. Βέβαια ξέρω πως θα σχηματίσετε κακή ιδέα για μένα, αλλά αυτό που θα σας πω, αλλά ξέρω πως δε θα θέλησετε να μου κάνετε κακό. Και όταν μάθετε την αλήθεια δεν θα με πιέσετε τόσο συχνά για το νοίκι. Λοιπόν, ακούστε. Αυτό το εκατόφραγκο είνε πλαστό.

— Πώς; πώς; είνε πλαστό;

— Βεβαίωτα.

— Και πως το ξέρετε;

— Τό έφτιασα εγώ ο ίδιος.

— Όχι δά!

— Ω, έχει βέβαια μερικές ατέλειες. Νά! 'Εκείνη ή γραμμή... έκει, γράφος.

— Πόσα χιλιάφραγκα τέτοια μπορείτε να φτιάξετε το μήνα.

— Δέκα, δώδεκα... αλλά τέλεια έννοιαται.

— Γκ' ούχ, γκούχ! Και πόσα χρήματα σας χρειάζονται για να αγοράσετε τα απαιτούμενα εργαλεία.

— Χαρή, πλάκες, χρώματα, καλούπια... για να πάω όλα αυτά χρειάζονται τουλάχιστον τριάντα χιλιάδες τράγκα.

— Έννοείται όμως ότι τότε θα φτιάχνω τέλεια χαρτονομίσματα.

— Μπά, θα μπορούσα να φτιάξω τελεώτερα και χρηγώωτερα. 'Αλλά τα εργαλεία που έχω είνε κοτόγωνα. Για να φτιάξω αυτό το εκατόφραγκο που βλέπετε παιδείτεια έφτιαξα τον, έφτιαξα το πορτοφόλι του και πήρε από μέσα τριάντα χιλιάφραγκα τα οποία παρήτασε στο τραπέζι.

— Όρίστε, είνε με τόνο απλό. Θα μοιραζόμαστε τα κέρδη... Σύμφωνα με τον νόμο, αποκτήθηκε ο καλλιτέχνης, ο οποίος έγραφε αυτήν την ώρα...

— Φυσικά.

— Ο κ. Βαλτόν άνοιξε το σακάκι του, έβγαλε το πορτοφόλι του και πήρε από μέσα τριάντα χιλιάφραγκα τα οποία παρήτασε στο τραπέζι.

— Όρίστε, είνε με τόνο απλό. Θα μοιραζόμαστε τα κέρδη... Σύμφωνα με τον νόμο, αποκτήθηκε ο καλλιτέχνης, ο οποίος έγραφε αυτήν την ώρα...

— Πότε να ξανάρθω;

— Μά... άσπουν ν' αγοράσω τα εργαλεία, να τα τοποθετήσω και να φτιάξω πέντε-έξι χαρτονομίσματα θα περάσουν τρεις βδομάδες.

— Ωραία. Σου εύχομαι καλή επιτυχία.

— Εύχαριστώ...

Και με μία θερμή χειραψία ο κ. Βαλτόν βγήκε απ' το φτωχικό δωμάτιο του νοικήρα και συνετάρα του.

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

νεται ο Ρομουάλ; γρήγορα το θυρωρείο.

— Ο κύριος Ρομουάλ έφυγε σε ταξίδι από είκοσι ημερών.

— Πώς; τι είπες; σε ταξίδι; από είκοσι ημερών; Και γιατί δεν με ειδοποίησες;

— Άφ' ης όλα τα έπιπλα του στο δωμάτιό του. Και τα έπιπλα άξιζαν τουλάχιστον τριακόσια τράγκα για αυτό δεν άνησυχαρα.

— Ακούστηκε ένας γδοπος και ο θυρωρός είδε το σπιτονοικοκύρη και προϊστάμενό του να σωριάζεται λιπόθυμος κατά γής.

— Ο Ρομουάλ τον είχε κοροϊδέσει. Το περίφημο εκατόφραγκο ήταν γνησάτο και του είπε πως ήταν πλαστό για να μην του το πάρη.

GABRIEL DE LANTREC

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Για τα βλέφαρα

Συναντά, με τη σκόνη και τον αέρα, τα βλέφαρα κοκκινίζουν και ξεδιψάζονται. Κάποτε μάλιστα ένεχα τον λόγον αυτόν, σχηματίζεται στην άκρη τους το τυραννικό έκκεντο ξανάθημα, το λεγόμενο κοινώς κριματάκι. Μπορούμε να τ' αποφυγούμε δι' αυτά αν πλύνουμε τα βλέφαρά μας μόλις ξεδιψάσουν, μ' ένα βαμβακι βρεγμένο σε πολύ ζεστό νερό. Κατόπιν βρέχουμε τα βλέφαρά μας μ' ένα άλλο βαμβακάκι μουσκεμένο στοδέξιν κρύο μίγμα.

Eau de roses 2 grammes
Eau-de-vie 2 grammes

Αν όμως το κριματάκι έχη εκδηλωθεί, τότε το καλύτερο που έχετε να κάνετε είνε να καταφυγείτε στο γιατρό, για να το άνοιξη και να το καθαρίση. Αυτό είνε το μόνον μέσον για να γιατρευθήτε μια για πάντα.

— Για το δέρμα

— Η καλύτερη καλλυντική κρέμα την οποία μεταχειρίζονται ή θράιπτερες Παρισινές και όφειλε πολύ χωρίς καθόλου να βιάστη το δέρμα, είνε η εξής:

Αμυγδαλόλαδο 150 γραμμάρια
Λευκόν φαλαίνης 32 »
Κερί άσπρο 16 »
Ροδόκερο 30 »
Βάμμα βενζόνης 2 »

Λιώνετε πρώτα το κερί και το λευκό της φαλαίνης μαζί με το αμυγδαλόλαδο, κατόπιν, αφού λυώσουν καλά, τα χύνετε σε μία σαλατιέρα και τα χτυπάτε καλά έπι ένα τέταρτο της ώρας. Έότε προσθέτετε λίγο-λίγο το ροδόκερο και τη βενζόνη, χωρίς να πιτύετε το χτύπημα. Η κρέμα αυτή εξαλείφει αλλά και προλαμβάνει τας ρυτίδας. Την φυλάττε σε μικρά καλά σκεπασμένα βάζα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

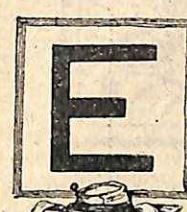
— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

του RUDOLF STACHE

ΕΙΤΑΝ άπόγευμα.

— Ο επιθεωρητής των φυλακών Μάξιμος Γελάνοβιτς, καθόταν μισοκοιμισμένος έπάνω σε μία καρέκλα... Σε λίγο όμως σηκώθηκε και βγήκε να κινή ένα γύρο στο διάδρομο της φυλακής για να ιδή αν ήταν οι φρουροί στις θέσεις τους.

Το πρωί της ίδιας ημέρας τον είχε επισκεφθεί ο διευθυντής της αστυνομίας. Τα όργανά του είχαν παραδώσει στη φυλακή έναν κατάδικο ο οποίος έρροκειτο να κρατομηθή την άλλη μέρα κι' ο διευθυντής της αστυνομίας πήγε να καταστήση προσωπικώς υπεύθυνος τὸ Γελάνοβιτς, σε περίπτωση αποδράσεως.

— Γι' αυτόν πρέπει εσείς να μου έγγραψετε, είπε ο διευθυντής στον Μάξιμο Γελάνοβιτς. Καταλαβαίνετε; Πρέπει να μου έγγραψετε με το κεφάλι σας! Είνε πολύ επικίνδυνος. Σήμερα βγήκε ή απόφασις της καταδίκης του σε θάνατο και αύριο θα κρατομηθή. Τό νοι σας λοιπόν ως αύριο να μη σας δραπετεύση!

Ο Μάξιμος Γελάνοβιτς άνησυχούσε κάθε φορά που του έφταναν τέτοιους επικίνδυνους κατάδικους. Έχανε την όρεξη και τον ύπνο του. Η φυλακή ήταν βέβαια καλά περιωρισμένη. Απομονωμένη, στη μέση του μεγάλου ποταμού, με τους τοίχους ψηλούς, με διπλοσκοπούς, δεν έδινε καμμία έλπίδα να δραπετεύση σ' όποιον έρχοιχε ή μοίρα εκεί μέσα. 'Αλλά όλα γίνονται—συνλογιστόταν ο Μάξιμος. Μήπως δεν τό είχαν σκάσει άλλες φορές διάφοροι κατάδικοι.

Ο Μάξιμος Γελάνοβιτς απεφάσισε τότε να πάη να ιδή τον επικίνδυνο φυλακισμένο. Προχώρησε στο κελλί του, άνοιξε την κλειδαριά και με μιά δυνατή γροθιά έσπρωξε τη βαριά πόρτα.

Ο κατάδικος μόλις βρόθηκε μπροστά στον επιθεωρητή άρχισε να γελά περιφρονητικά. Ο Γελάνοβιτς είχε δει κι' άλλους φυλακισμένους να γελουν έτσι την τελευταία τους νύχτα και ήξερε ότι το γέλιο αυτό το προκαλεί ο έκνευρισμός και ο φόβος. Γι' αυτό δεν άνησυχούσε καθόλου με τη συμπεριφορά αυτή του κατάδικου.

— Θα πάψης να γελάς; του είπε με θυμό και χτύπησε στον άέρα το μαστίγιό του. Θα πάψης, ή πρέπει ν' άρχισή ο βοιρόδουλας;

— Δεν μπορείς να χτυπήσεις έμένα, Μάξιμε Γελάνοβιτς, απάντησε ο φυλακισμένος. Θα τό συλλογιστής πολύ για να με χτυπήση.

Η φωνή του κατάδικου είχε ένα άσχημο και έπιτακτικό τόνο, ο άόποιος έκανε έντύπωση στον επιθεωρητή.

— Έχεις δίκιο! του απάντησε. Έχεις δίκιο! Δε θα σε χτυπήσω. Τι σου χρειάζεται το μαστίγιωμα; Αύριο τό πρωί σε περιμένει ή λαίμητρός. Έτσι θα γλυτώσουμε μιά για πάντα από σένα.

Ο φυλακισμένος γέλασε πάλι. Κτύπησε με αδάρδεια στα μάτια τον επιθεωρητή και του είπε:

— Όστε σύ, όστε κανείς άλλος θα μπορούσής να με χτυπήση! Οι αλμοβοροί σου δήμιοι που με περιμένουν αύριο στη λαίμητρός δεν θα μισήσουν ούτε μιά τρίχα της κεφαλής μου ν' άγγίξουν.

— Θα τό δοίμε αύριό. Έκριναν ποι άχ να σου πω φιλαδέμιο μου, ποι άχ να σου πω φιλαδέμιο μου,

είπε ότι αύριο τέτοια ώρα άχνης κλεισμένο για πάντα τό στόμα σου. Τό πρόσωπο του κατάδικου δεν φανέρωνε καμμία συγκίνησι στο άκουσμα των λόγων αυτών. Μόνο τὸ βλέμμα του έγινε πιο σκληρό και δέ γελούσε πιά όπως πρώτα.

— Σου δίνω τό λόγο μου Μάξιμε Γελάνοβιτς, ότι δε θα πεθάνω αύριο. Θα σκάσης παληόσκυλο! φώναξε θυμωμένος ο επιθεωρητής και σήκωσε τό μαστίγιό του για να χτυπήση στο κεφάλι τον κατάδικο.

Έκείνος όμως κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω απέφυγε τό χτύπημα. 'Όστερα ύψωσε τό χέρι του, όσο του τό επέτρεπαν τα δεσμά του, κι' έδειξε άπειλητικά στον επιθεωρητή κάτι που κρατούσε σφιχτά, μ' όλη του τη δύναμη, άνάμεσα στα δάχτυλά του. Ήταν ένα μικρό πρασινοπό μπουκαλάκι.

— Ποι τό βρήκες αυτό; φώναξε ο επιστάτης ταραγμένος. Τι πράμα

είνε; Στάσου ακίνητος στη θέση σου, ή σου την άνάφο άμέσως.

— Μη φοβηρίζης άδικά! απάντησε ο κατάδικος. Δεν μπορείς να με σκοτώσης! Μέσα στο μπουκαλάκι αυτό ύάσχει δηλητήριο. Μιά σταγόνα φθάνει για να πεθάνω κανείς μέσα σε τρία λεπτά της ώρας. Είνε θόλον με τη συμπεριφορά αυτή του κατάδικου.

— Θα πάψης να γελάς; του είπε με θυμό και χτύπησε στον άέρα το μαστίγιό του. Θα πάψης, ή πρέπει ν' άρχισή ο βοιρόδουλας;

— Δεν μπορείς να χτυπήσεις έμένα, Μάξιμε Γελάνοβιτς, απάντησε ο φυλακισμένος. Θα τό συλλογιστής πολύ για να με χτυπήση.

Η φωνή του κατάδικου είχε ένα άσχημο και έπιτακτικό τόνο, ο άόποιος έκανε έντύπωση στον επιθεωρητή.

— Έχεις δίκιο! του απάντησε. Έχεις δίκιο! Δε θα σε χτυπήσω. Τι σου χρειάζεται το μαστίγιωμα; Αύριο τό πρωί σε περιμένει ή λαίμητρός. Έτσι θα γλυτώσουμε μιά για πάντα από σένα.

Ο φυλακισμένος γέλασε πάλι. Κτύπησε με αδάρδεια στα μάτια τον επιθεωρητή και του είπε:

— Όστε σύ, όστε κανείς άλλος θα μπορούσής να με χτυπήση! Οι αλμοβοροί σου δήμιοι που με περιμένουν αύριο στη λαίμητρός δεν θα μισήσουν ούτε μιά τρίχα της κεφαλής μου ν' άγγίξουν.

— Θα τό δοίμε αύριό. Έκριναν ποι άχ να σου πω φιλαδέμιο μου, ποι άχ να σου πω φιλαδέμιο μου,

είπε ότι αύριο τέτοια ώρα άχνης κλεισμένο για πάντα τό στόμα σου. Τό πρόσωπο του κατάδικου δεν φανέρωνε καμμία συγκίνησι στο άκουσμα των λόγων αυτών. Μόνο τὸ βλέμμα του έγινε πιο σκληρό και δέ γελούσε πιά όπως πρώτα.

— Σου δίνω τό λόγο μου Μάξιμε Γελάνοβιτς, ότι δε θα πεθάνω αύριο. Θα σκάσης παληόσκυλο! φώναξε θυμωμένος ο επιθεωρητής και σήκωσε τό μαστίγιό του για να χτυπήση στο κεφάλι τον κατάδικο.

Έκείνος όμως κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω απέφυγε τό χτύπημα. 'Όστερα ύψωσε τό χέρι του, όσο του τό επέτρεπαν τα δεσμά του, κι' έδειξε άπειλητικά στον επιθεωρητή κάτι που κρατούσε σφιχτά, μ' όλη του τη δύναμη, άνάμεσα στα δάχτυλά του. Ήταν ένα μικρό πρασινοπό μπουκαλάκι.

— Ποι τό βρήκες αυτό; φώναξε ο επιστάτης ταραγμένος. Τι πράμα

είνε; Στάσου ακίνητος στη θέση σου, ή σου την άνάφο άμέσως.

— Δέν σου έχω κάνει κανένα κακό, του έλεγε... Γιατί τά βάτεις κατό μου; Έκτελώ διαταγές άνωτέρων μου... Μπορώ να κάμω κι' άλλους;... 'Αχ! θα με λυπόσουν άν ήξερες τί σκυλίσια είνε ή ζωή μου...

— Μάξιμε Γελάνοβιτς! είπε τότε ο κατάδικος με γλυκιά σχεδόν φωνή. Δέν τόν φοβόμην τό θάνατο! 'Όποιος κάνει τη ζωή τη δική μου έφέρει τί τέλος τόν περιμένει. Γι' αυτό τώρα δέν άνησυχώ. Δέν θέλω όμως να παραδώσω τό κεφάλι μου στα χέρια του δήμιου. 'Ο θάνατος όταν έρχεται με τη λαίμητρός είνε φοβερός. Ένας μόνος τρόπος είνε για να τόν άποφύγω: Τό μπουκαλάκι αυτό. 'Εδώ μέσα λοιπόν βρίσκεται ή έλευθερία!

— Όχι, δέν θα τό κάμης αυτό! είπε πάλι παρακλητικά ο επιθεωρητής.

— Ο κατάδικος σκέφθηκε μερικά του είπε.

— 'Ο κατάδικος ντύθηκε βιαστικά. Μετά λίγα λεπτά ο Γελάνοβιτς τόν συνόδευσε προς την έξοδο της φυλακής. Όταν έφθασαν στην πόρτα ο κατάδικος του έδωσε τό χέρι.

— Σ' εύχαριστώ, του είπε. 'Αν με χρειαστής καμμία φορά είμαι πάντα στις διαταγές σου. Σου χρωστώ τη ζωή.

Και ύστερα χάθηκε μέσα στην πυκνή πρωινή ομίχλη.

Μόλις έφυγε ο κατάδικος, ο Γελάνοβιτς πήγε βιαστικά στο κελλί του για να πάρη τα φορέματα που άφησε εκείνος και να τά δώση στον 'Αλέξη. Μέσα στο σακάκι όμως βρήκε ένα σκληρό αντικείμενο. Ήταν τό μπουκαλάκι με τό δηλητήριο. Τό πήρε στα χέρια του να τό εξέτάση. Μά όμως μιά φωνή άπελάσας έσφυγε από τό στόμα του.

— 'Αιμε, κακοτόχη, με γέλασες! Τό μπουκαλάκι ήταν άδειο, κατάξερο, χωρίς σταγόνα δηλητηρίου μέσα...

Όταν σε λίγο ο σκοπός πέρασε μπρος απ' τό κελλί του κατάδικου που είχε φύγει, βρήκε τόν επιθεωρητή έπαλμένο χάμου, ακίνητο, με τα μάτια κλειστά έπάνω σ' ένα πρασινοπό μπουκαλάκι: είχε τρελαθεί.

RUDOLF STACHE

ΠΩΣ ΚΟΛΑΚΕΥΟΝΤΑΙ Ο ΦΟΝΤΕΝΕΛΛΟΣ

Ο Φοντενέλλος, άν και τόσο πνευματώδης και βαθύς ψυχολόγος του άνηρωπίνου χαρακτήρος, είχαν έν τούτοις την άδυναμία να κολακεύεται με τόν παραμικρό έπαινο που του άπηνθιναν.

— Για να σάς επαινέσω όπως θα ήθελα, του είπε κάποτε κάποιος, θάπρεπε νάχα την έξυπνάδα σας...

— Δεν βαρύνετε! απάντησαν ο Φοντενέλλος. 'Επαινέσατέ με και μη σάς νοιάξη; κάθε έπαινος είνε πάντοτε έξυπνος!

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και δλοκληρηται βιβλιοθήκη. Οι διαθετόντες τοιαύτα παρακαλούνται να μάς άποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων των, δδός Λεοκαδίου 7.

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

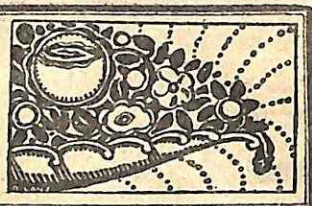
— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

— Λοιπόν, τι γι...

— Αφ' ης να περάσουν τρεις βδομάδες και την εικοστή μέρα απεφάσισε να πάη να ιδή τι έκανε ο Ρομουάλ. Καθώς περνούσε μπρος απ' το θυρωρείο σταμάτησε να κοιτάξει για να πάρη δύναμη, ν' ανεβή τα βήματα.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

φράζο. Τὸ σιδέρωσε καὶ τὸ κοῦ
δισε. Ἡ Ἑλβίρα πάλι φρεσκάρη
ἓνα πόρεμα χοροῦ τῶν «ζαλῶν»

οἶσε. Ἡ Ἐλβίρα πάλι φρεσκαρῶ-
σα φόρημα χοροῦ τῶν «καλῶν»
μερών. Καί το βράδι, κατά τίς ἐ-
κεῖνα, πῆραν ἐν' ἀμύξῃ καί τῶν
Στέμμα.

Ἡ Ἐλβίρα Γκομέξ ήταν πο-
γνωστή στο νεαρό κομήτορα πο-
δερότατο στην πόρτα τους καλεσμέ-
νους. Κι' ούτε αὐτή αυτήν ἔζη-
ποδοκλήρωσε, ούτε αὐτό τον ἄγνω-
στο την συνίδεε. Χωρίς ἄλλο ἔ-
ταν κι' αὐτός μέλος; τίς Ἐταορία
ἔπαιζαν εἰς τὴν πόρτα ἀνά...

...επειδή είχαν άδεια να μην καθήσουν στο γεύμα. Πολλοί τον είχε άρchiσει ο χορός. Διότι μεγάλες λόγους είχε: τόσο ξενόδοξο, τόσο άνδρoστίλιστε, και καταπράσινα γυμνάσιμα, ήταν γενιάς από φοιτητές κυρίως και κυρίες, μερικοί στο μεταξύ και τὰ διαμαντικά. Και έφταναν όλοένα καλύτεροι. Γιατί, φαίνεται, οι πει έπίσημοι, είχαν προσκλητήριο για τὸ γεύμα. Και άλλοι, οι παρακατιανοί, είχαν μόνον γιὰ τὴν εστέραιδα.

— Ό, αὐτὸ τί γίνεστε σεις; εἶπε ἕνας νέος κήρυος στὴν Ἑλλάδα, ἀφ' ὅπου γινάσκεις καὶ τὸ δὴ θύομαι. Μαθὲν μάτια ζάναμε νὰ σὰς ἴδοιμε!

— Μὰ μὴν ξεχνάτε πως ἔχω οὐ ναυρωτική ἀδεια! τοῦ ἀποκριθῆναι ἡ κυρία Γιομερὲ μὲ χάρματα εἰρωνείας.

— Σὰς βλέπω ὅμως, πολὺ καλὴ στὴν ὕψαι σας, εἰπε ὁ κήρυος. Ἀφοῦ πῆδατε μὰ φορὰ, δὲν μποροῦσατε νὰ ῥθῆτε νορίτερα;

— Όχι, γιατί θά καθομουν στὴν τραπέζι. Κ' ἰα-ἰα-ἰα ὅτὸ στομάχι μου ὑποφέρει. Κάποιο δίαιτα αὐτὴ σπῆρη αὐτὸν τὸν καιρὸ.

— Ἀπ' ὅλα; ἂν' ὅλα ἔλαμψε ὁ κήρυος, γελώντας καὶ λοξοκινεῖται ζοῖστας λίγο τὸν Ἀγγ.

Ἦταν ὁ ἀντιπροσέδοος, ὁ ὕψαις ζήντος, στενὸς φίλος τοῦ Πάβλου τὰ φυσικά ἤξερε πως ἡ Ἑλβίρα ἦταν ἡ ἐστραλλομένη μ' ἕνα Ἑλληνα μοδερνιστὴ.

— Ἀπ' ὅσα δὲν βλέπουν! τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτή.
— Ἐνὰς γῆρος βάλς βλάπτει ῥατίστεν ὁ κύριος ἀντιπρόεδρος ὅπως πλάγιεμένος.
— Καθόλου... εὐχαρίστως!
Οἱ δύο ἐκείνοι μιλῶντες τότε στὸ χορὸ. Κι' ὁ Ἀγῆς μονόζων, στῆθηκε σὲ μὴ ἀκούη. Ἀλλήθευ ὅμως δὲν ἔκλειψε παρὰ ἓνα γῆρος. Ἡ Ἐλπίρη γύρισε γρήγορα στὸν Ἀγῆ, τὸν πῆγε καὶ χάλασε μαζὺ σ' ἓνα μέρος τοῦ ὅπου μπορούσαν νὰ βλέπουν καὶ τίς δύο σάλες.
— Ἦμουν ὑποχρεωμένη νὰ χορεύω μὲ αὐτόν, τὸν εἶπε· ἀλλὰ δὲν χορεύω μ' ἄλλον...
— Κι' ἂν σ' ἐζητήσῃ ὁ δὸν Παβλό; —
— Δὲν πιστεύω... νὰ τοῖμιση. Ἐπειτα δὲν τὸν βλέπω. Κάτι ἔδωκε αὐτὸς, γιὰ νὰ μὴν εἶν' ὁλοῦ ἀκόμη.
— Λέγ' α' ἀσφατέσσει... ἀπ' τὸ κα-

ο του ;...
 — Μάλλον από κανένα μεθυσ...
 — πò τà συνηθισμένα του !
 'Ο Άγης κινιπτεται τà ξεύγη που
 ηρουσάται μπροστὰ του και ομοθυμ
 ην 'Ελβία για τούς τόνους ; πον τού
 καναν εντόπιον. Μά ν' ή 'Ελβία
 έν του ; ήξερε όλους. Πολλούς
 έλατε για πρώτη φορά. Άπ' τις
 ηριστεράς μάλιστα δεν ένώριζε παρ

ΤΟΠΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

γούστου σας ;
 Ὁ ράφτης, πὺν ἦταν ὅπως εἶ-
 παμε ὁ μεγαλύτερος ράφτης τοῦ
 Λονδίνου δὲν ἤθελε νὰ δεῖξῃ στὴ
 βασιλεῖα ὅτι τὰμπαῶνθηκε ἀπὸ
 λες ἐκείνης τῆς προσωπικότητος
 πὺν ἦταν στὸ χορὸ. Γι' αὐτὸ δὲ
 ποκρίθηκε :

— Μεγαλειότατε, ὁ κόσμος πο-

Ήταν στο χορό... Αϊ, βέβαια...δὲ
 δέλω νὰ πῶ...ἦταν μέσα καὶ πο-
 ῖος προσοικιζήτης... Ἀλλὰ ἡ
 ἐπίσημη καὶ πολλὴ μπουρζουαζία.
 Τέλος ἦταν λίγο ἀπ' ὅλα...
 Τότε ὁ Ἐδουάρδος ἀκουμπή-
 τὸ χέρι του στὸν ὄμο του ῥαφῆ-
 καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ κωμικὴ σα-
 βαρότητα.

— 160ς — ἐχέτω οὐκ ἔτι, φι-
μου, ἄλλα τί τ
θέλεις; Δὲν μπο
ρῶ βέβαια ν
προσκαλῶ μόν
ραφτάδες
χορὸ.

Ὁ Ἀλέξαν-
δρος Δουμάς νῦν

εἶπε προστάταις
 ὁμοῦ ἕναν νεα
 ρὸ λόγιον, ὃ δ
 ποῖος ἐννοοῦσε σῶναι καὶ καλῶ
 νὰ γίνῃ δραματικὸς συγγρα
 φεὺς. Εἶπε γράφει πολλὰ δράμ
 ατα, ποὺ ἦσαν ὅλα γιὰ πέταμα
 καὶ ζητοῦσε ἀπ' τὸ Δουμὰ νὰ μ
 σκεύσῃ σὲ κανένα θεατρὸν γιὰ
 νὰ παίξῃ κανένα. Ὁ Δουμὰ

πράγματι παρακάλεσε σχετικῶς
νὰν διεκριντοῖν θεάτρον τεταρτά-
της. Καὶ ἐκεῖνοι μολοῦντο εἰ-
δε πὺς τὸ ἔργον δὲν αἵξει τίποτ
ἐν τούτοις ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἀν-
βάσῃ μόνον καὶ μόνον γὰ νὰ εἶδῃ
οἱ σιστήν τοι Δορυά, ὃ ὁποῖος ἂν
λαβε ἐπίσης νὰ παρακάλεσῃ τοὺς
δημοσιογράφους καὶ τοὺς κοί-
τες τοῦ κράτους νὰ ἐπιδείξωσι

— Ἀγαπή μου Σαρσά,
νύσταξέ μου φίλος εἶνε μία μέ-

τριώτης. Ἄν θέλῃς μάλιστα εἶ-
 ναι γαϊδός. Δὲν πρόκει-
 ται να γελᾷς ἐσένα. Κε-
 ῖ ἀκωμωδία τοῦ, σοῦ λέ-
 ῖ ἀπὸ τώρα, δὲν εἶνε ὥραι-
 ῖ φυσικά δὲν μπορᾷ να ξε-
 ῖησῃ ἀπὸ σένα, τὸν παλη-
 ῖ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙΩΝ !.

Γιὰ νὰ γίνῃ κανεῖς δεκτὸς ὡς
γαρσὸν ξενοδοχείου πρᾶπει νὺ
ὑποστῇ προηγουμένως ἐξετάσεις
καὶ μάλιστα αὐστηρότατες. Ὁ-
σάντις ἓνα ἢ περισσότερα ξενοδο-
χεῖα χρειαζόμεθα γαρσόνια, δημo-
σιεύουν στὶς ἐφημερίδας σχετικὰς
ἀγγελίες. Ὅσοι παρουσιασθῶν
κατόπιν παραπέμπονται σὲ μιὰ ἐ-
ξεταστικὴ ἐπιτροπὴ, ἣ ὁποία ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ ξενοδόχους καὶ πε-
πειραμένους μαῖτρο ντ' ὀτέλ.

Ἡ ἐπιτροπή τοὺς δοκιμάζει ἐν πρώτῳ ἂν μποροῦν ἀπὸ ἑνα κατὰ λόγον δέκα φαγητῶν νὰ θυμῶν τοὺς ποιά καὶ πόσα φαγητὰ ἔχει παραγγεῖλει ὁ κάθε πελάτης, νὰ θυμῶν τοὺς ὅλες μαζὶ καὶ χωριστὰ τὴν κάθε μία τῶν παραγγελίης τεσσάρων τραπεζίων. Ἐπίσης ἂν μποροῦν νὰ μεταφέρουν δύο δίσκους γεμιστοὺς πύλας.

πλουτοκλήματα, ποτήρια, ἀπ' τὸ θεσφωρὸν στὸ τρίτο πάτωμα ἐνὸς ξενοδοχείου, χωρὶς νὰ οἰκίσουν τίποτε κατὰ γῆς. Καὶ τέλος, ἔξετάζονται ἂν εἶναι καθαροί, ἔξωφρον, ἂν ἔχουν μνήμη καὶ ἂν ἔξωφρον νὰ κάνουν γογγίσματα καὶ χωρὶς λάθος προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις.

μον φίλο, νὰ θυσιάσῃς τὸ ὄνομα
σου καὶ τὴ φήμην σου, ἐγκωμιάζον-
τας τὸ ἔργον τοῦ. Σοῦ ζήτῳ μόνον
μὴ χάρι! Νὰ ἀφηγηθῇς χωρὶς κρί-
σεις οὔτε εὐνοίας οὔτε δυσμενεῖς,
τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου καὶ ν' ἀ-
φίσης κατὰ μέρος τὴν κοινὴν.
— Καλὰ, μὴ ἡ κοινὴ τῆς πα-
ραστάσεως ;

— Δὲν θαρσεύσαι. Ἄς τὴν.
Μά, ἀγαπήτε μου, δὲν μπο-
ροῦ νὰ μὴ γράψω οὔτε μιὰ γραμ-
μὴ κοιτικὴ...
— Καλὰ, μὴ γράμμη γράψε
τὴν. Ἀλλὰ μόνο μιὰ γραμμὴ...
Καὶ ὁ Δουμῆς ἔφυγε εὐχόρι-
στημένος καὶ βέβαιος ὅτι εἶχε ἐ-
ξουδετερώσει τοὺς κεραινοὺς τοῦ
τρομεροῦ Σαραντῆ.

Όταν την επομένη της παρα-
στάσεως, ο νεαρός συγγραφεύς
άνιχνε τον «Χρόνο» είδε ότι ο
Σαρσάι είχε γραμμή στην στήλη
του όλη την υπόθεση του έργου
και μιά μόνο γραμμή κοπτικής.
Και ή γραμμή αυτή έγραφε :

Τά μεσάνυχτα έπαισε ή αδελφή
και... το έργο μαζί της.

ΑΓΡΟΠΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν ἡμῶν
 παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιο-
 θῆκαι. Οἱ διαθετότεροι τοιαύτα πα-
 ρατάσσουσιν γὰρ μᾶς ἀποστέλλουσιν
 βιβλία των, ὅσους ἄντα βιβλίων βι-
 βλιοθήκῃς ἡμετέρας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΚΙΑ

ΤΟΥ DANIEL POIRÉ

— Δεν ξέρω τι έχει πάθει ο κύριος, είπε ο θυρωρός στον Πέτρο Χαμλώ, ο οποίος τον ρωτούσε για το φίλο του. 'Εκείνο που μ' έξαντλεί και θά με γονατίσει πολύ γρήγορα.

— Έλα, Ροζέ, μην κάνεις έτσι... 'Εκείνος όμως χωρίς να προσέξει στη διακοπή του φίλου του και χωρίς κανένα προσοίμο άκούμπησε στο πιάνο που ήταν εκεί και άρχισε να λέει :

— Αγάπησα αφάνταστα την Τερέζα, την αγάπησα σε τέτοιο βαθμό που έγω που ήμουν ο πιο ματωμένος εκθρόνος του γάμου έσκόπευα να την στεφανώσω.

— 'Αλλά έδω και τέσσερες μήνες μου φάνηκε ότι παρέτηρησα κάποια μεταβολή στη στάση της, μια μεταβολή που συνέπιπτε ακριβώς με τις επιθυμίες του Ρενέ Ντυζά, ο οποίος—

Δεν πρόφθασε όμως ν' αποτελειώσει τη φράση του, γιατί εκείνη τη στιγμή είδε τον άρρενικό του να γυρίζει απ' τον καθημερινό του περιπάτο στο περίπτερο.

— Νά τος ! είπε. Φεύγω για να μη με ιδή πώς μιλάω μαζί σας.

Ο Πέτρος Χαμλώ στάθηκε και κύτταξε προσεκτικά το φίλο του Ροζέ Μπραγκάνς, ο οποίος προχωρούσε ανάμεσα στα φυλλώματα του πάρκου με βήμα κουρασμένο και με ύφος άρρητο.

— Αϊ, καλημέρα Ροζέ ! του φώναξε.

— Έσύ, έδω ; έκανε ξαφνιασμένος ο άλλος δομώντας προς το φίλο του, τον άγκάλιασε με στοργή.

— Και βέβαια έγω είμαι... 'Ηρθα να ιδώ τι γίνεται, αφού έπαψε να μου γράφει... Είσαι καλά ;

Ο άλλος δεν άπάντησε. 'Αλλά και ο Πέτρος είχε μείνει άφωνος. Τον είχε ξαφνιάσει πολύ το κινησιόμορφο και άδυνατισμένο πρόσωπο του φίλου του που τον χάριζαν πυκνές και βαθιές ρυτίδες. Θυμόταν ότι πρό δλίγον άκόμη μηνών τον είχε άρψει έντελώς όγνι και ίσοροποιημένο.

— Πώς άλλαξες ! ψιθύρισε ένω έμπαιναν στο μικρό σαλονάκι του περιπάτου.

— Ναι, άπάντησε ο Μπραγκάνς. Με βρ'σκες άλλαγμένον πολύ. 'Εχεις δικιο. Είμαι ένας χαμένος άνθρωπος που τον παρέρχεται η μονομανία και που τον παραδοχεί η τρέλλα.

— Τι είν' αυτά που λές ;

— Ναι, ναι... 'Ακουσέ με, αλλά άκουσέ με χωρίς να με διακόψεις. Θέλω να μιλήσω. Θέλω ν'

αποκουμήσω ένα μέρος της στενοχώριας μου σε κάποιον άλλον, να έξαλαφρωθώ απ' το βάρος που μ' έξαντλεί και θά με γονατίσει πολύ γρήγορα.

— Έλα, Ροζέ, μην κάνεις έτσι... 'Εκείνος όμως χωρίς να προσέξει στη διακοπή του φίλου του και χωρίς κανένα προσοίμο άκούμπησε στο πιάνο που ήταν εκεί και άρχισε να λέει :

— Αγάπησα αφάνταστα την Τερέζα, την αγάπησα σε τέτοιο βαθμό που έγω που ήμουν ο πιο ματωμένος εκθρόνος του γάμου έσκόπευα να την στεφανώσω.

— 'Αλλά έδω και τέσσερες μήνες μου φάνηκε ότι παρέτηρησα κάποια μεταβολή στη στάση της, μια μεταβολή που συνέπιπτε ακριβώς με τις επιθυμίες του Ρενέ Ντυζά, ο οποίος—

Δεν πρόφθασε όμως ν' αποτελειώσει τη φράση του, γιατί εκείνη τη στιγμή είδε τον άρρενικό του να γυρίζει απ' τον καθημερινό του περιπάτο στο περίπτερο.

— Νά τος ! είπε. Φεύγω για να μη με ιδή πώς μιλάω μαζί σας.

Ο Πέτρος Χαμλώ στάθηκε και κύτταξε προσεκτικά το φίλο του Ροζέ Μπραγκάνς, ο οποίος προχωρούσε ανάμεσα στα φυλλώματα του πάρκου με βήμα κουρασμένο και με ύφος άρρητο.

— Αϊ, καλημέρα Ροζέ ! του φώναξε.

— Έσύ, έδω ; έκανε ξαφνιασμένος ο άλλος δομώντας προς το φίλο του, τον άγκάλιασε με στοργή.

— Και βέβαια έγω είμαι... 'Ηρθα να ιδώ τι γίνεται, αφού έπαψε να μου γράφει... Είσαι καλά ;

Ο άλλος δεν άπάντησε. 'Αλλά και ο Πέτρος είχε μείνει άφωνος. Τον είχε ξαφνιάσει πολύ το κινησιόμορφο και άδυνατισμένο πρόσωπο του φίλου του που τον χάριζαν πυκνές και βαθιές ρυτίδες. Θυμόταν ότι πρό δλίγον άκόμη μηνών τον είχε άρψει έντελώς όγνι και ίσοροποιημένο.

— Πώς άλλαξες ! ψιθύρισε ένω έμπαιναν στο μικρό σαλονάκι του περιπάτου.

— Ναι, άπάντησε ο Μπραγκάνς. Με βρ'σκες άλλαγμένον πολύ. 'Εχεις δικιο. Είμαι ένας χαμένος άνθρωπος που τον παρέρχεται η μονομανία και που τον παραδοχεί η τρέλλα.

— Τι είν' αυτά που λές ;

— Ναι, ναι... 'Ακουσέ με, αλλά άκουσέ με χωρίς να με διακόψεις. Θέλω να μιλήσω. Θέλω ν'

— Σου δοκίζωμαι πώς μεταξύνω και εκείνου δεν υπάρχει τίποτε, μου έλεγε.

— Έφόσον δεν κατώρθωνα να της άποσπάσω μια όμολογία, ούτε ν' άνακαλύψω κανένα ένοχο-ποιητικό στοιχείο, έπρεπε να ήσυχάσω και ν' άποτινάξω τον έφιάλητή εκείνον της ζηλοτυπίας. 'Αντί όμως να ήσυχάσω, κάθε μέρα γινόμουν χειρότερος και σ' αυτό συνέτειναν η έπισκέψεις του Ρενέ Ντυζά, ο οποίος μη φανταζόμενος φυσικά την τραγωδία που προκαλούσαν η έπισκέψεις του τις συνέχιζε όπως και πριν.

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Ένα βράδυ, που θά το θυ-

— Έγω καρφώθηκα στη θέση μου σαστισμένος χωρίς να νοιώθω τί συνέβαινε. Και ξαφνικά μια τρομερή σκέψις πέρασε απ' το μυαλό μου, η σκέψις πώς η Τερέζα πήγαινε πραγματικά να βρή τον Ρενέ Ντυζά.

— Τότε έτρεξα στο χώλλ, άρπαξα το όπλο μου και ώρησα έναντιόν της.

— 'Εκείνη έν τώ μεταξύ είχε άπομακρυνθή και παρόλον ότι έλαμπε η πανσέληνος δεν την έβλεπα. Τά βλέμματά μου έρευνοῦσαν με μια έξαλλη υπερέντασι τά φυλλώματα του πάρκου. Και ξαφνικά την είδα να στέκεται άκίνητη κοντά στην μικρή πόρτα του κήπου, εκείνη που είνε δίπλα στο περίπτερο, σάν να δίσταζε άν έπρεπε να βγή έξω ή όχι...

— Τήν στιγμή που με είδε έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Τότε κι' έγω έσκόπευσα καταπάνω της και πυροβόλησα.

— Τήν είδα ν' άπλώνη τα χέρια της σάν να ζητούσε να πιασθή από κάποιον κι' έπειτα να σωριάζεται κατά γής.

— Μια παράξενη άνεξήγητη ήρεμία πλημύρισε τότε την ψυχή μου. Ο πυροβολισμός εκείνος μου φάνηκε πώς με είχε άπελευθερώσει... 'Ετσι τουλάχιστον ένόμισα... 'Εμμεσα καρφωμένος στη θέση μου κι' έγω δεν ξέρω πόσην ώρα, χωρίς καμιά σκέψη στο μυαλό μου. Τέλος συνήλθα και προχώρησα προς το περίπτερο. 'Αλλά όταν έφθασα εκεί η Τερέζα είχε γίνει άφαντη.

— Τήν άλλη μέρα το πρωί ξαναγύρισα εκεί κάτω. Και τότε... μάντεψε τί είδα. 'Επάνω στον άσπρο τοίχο του περιπάτου είχε άποτυπωθή η σκιά της Τερέζας στην στάση εκείνη που την είδα μετά τον πυροβολισμό, με τα χέρια άπλωμένα ζητώντας να πιασθή από κάποιον. Μή νομίσες πώς αυτό που σου λέω είνε πλάσμα της φαντασίας μου. Όχι, όχι !...

— Η σκιά αυτή είνε πάντοτε άποτυπωμένη στο ίδιο μέρος, άμελλεκτη, σάν να μου ζητάη εκδίκηση. Προσάπτησα με κάθε τρόπο να την εξαλείψω μόνος μου, γιατί έχω άπαγορεύσει στους ύπηρέτες μου να πλησιάζουν προς τα εκεί.

— Όρες όλόκληρες, ώρες πολλές έπέρασα εκεί ξύνοντας τον τοίχο κι' βάφοντάς την. 'Αλλά έπειτα από κάθε βάρψμο ή σκιά της έμφανίζεται πάλι στο ίδιο μέρος.

— Πέτρο, είνε δυό μήνες που δεν ζώ καθόλου. Το μυαλό μου δεν κατορθώνει να βρή ήσυχία και είνε διαρκώς καρφωμένο στην άμελλεκτη εκείνη σκιά. Έλα να

— Πέτρο, είνε δυό μήνες που δεν ζώ καθόλου. Το μυαλό μου δεν κατορθώνει να βρή ήσυχία και είνε διαρκώς καρφωμένο στην άμελλεκτη εκείνη σκιά. Έλα να

— Πέτρο, είνε δυό μήνες που δεν ζώ καθόλου. Το μυαλό μου δεν κατορθώνει να βρή ήσυχία και είνε διαρκώς καρφωμένο στην άμελλεκτη εκείνη σκιά. Έλα να

την ιδής και σύ.»

Ο Μπραγκάνς σηκώθηκε και έννευσε στον φίλο του να τον άκούσει.

Προχώρησαν και έφθασαν κοντά στο περίπτερο.

Τότε με μια ένστικτική κίνησι ο Μπραγκάνς, σάν αυτόματο, σήκωσε το χέρι του και έδειξε τον τοίχο του περιπάτου.

— Έκει, είπε, να ή σκιά του θύματος μου.

Ο Πέτρος Χαμλώ κύτταξε προσεκτικά τον τοίχο αλλά δεν είδε καμιά σκιά. 'Ηταν κάτασπρος. Τότε γύρισε προς τον φίλο του και του είπε :

— Το θύμα σου, αγαπητέ μου Ροζέ, είνε πολύ καλά στην ύγεία του. Μου έγραψε έδω και όχτώ μέρες για να μου άναγγείλη τον γάμο της μ' αυτόν τον κύριο Ντυζά που πρώτη φορά άκουγα το όνομά του...

Ξαφνικά σταμάτησε την φράση του και γύρισε προς τον φίλο του, ο οποίος καθώς άκουσε την άπροσδόκητη είδησι, με τα μάτια καρφωμένα στον τοίχο του περιπάτου, άρχισε να τραυλίζει φράσεις διακεκομμένες κι' ασυνάρτητες.

— 'Η σκιά !... έλεγε, να την ! Σηκώνεται... Τά μπράτσα της χαμηλώνουν... να την κινείται... 'Εδώ... κοντά στην πόρτα... ένα βήμα άκόμη και...

Σωριάστηκε κατά γής μ' ένα γέλιο συνταρακτικό, παράξενο... τόσο παράξενο...

Ο δυστυχής είχε τρελλαθή...

DANIEL POIRÉ

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΛΑΟΙ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Οι άγριοι της Λουϊζιάνης έχουν το έξής παράξενο έθιμο :

— Όταν σ' ένα χωριό πεθάνη κανένας ιθαγενής, ένας από τους προκοίτους, ο οποίος όμως δεν πρέπει νάχη καμιά συγγένεια με τον μακαρίτη, βγάξει στον τάφο του τον σχετικό έπικηρίδιο λόγο. Κατόπιν, οι παρευρισκόμενοι, περνούν από έμπρός του όλόγυμνο κι' αυτός, μ' ένα πέτινο λογιό, τους χτυπά δυνατά τρεις φορές λέγοντάς τους :

— Έχετε ύπ' όψει σας ότι για να γίνετε καλός πολεμιστής, σάν τον μακαρίτη, πρέπει να μάθετε να άντέχετε στους πόνοις !...

Ο Ιστορικός Σαιν-Φουά που αναφέρει το έθιμο αυτό, προσθέτει : « Η συνήθεια αυτή δεν μοιάζει πολύ με τον τρόπο με τον οποίον έχρίζοντο, στον μεσαιώνα », οι ιππότες !...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθέτοντες τοιαύτα παρακαλούνται να μās άποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων των, όδός Λέκκα 7.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ

Τό δέγμα της κοινοκτημοσύνης του σοφού Τούρκου Θεολόγου Βεδρεδδίν. Οι Δερβίσοι και ό λαός προσχωρεί. 'Ιδιοκτησία άναγνωρίζεται μόνο επί της γυναικής. Ένας Μεσσίας των Τούρκων, κλπ.

Ένα περιεργότατο κίνημα έξεργάη κατά τις άρχες του 15ου αιώνος στη Μικρά 'Ασία, η οποία είχε γίνει Τουρκική κατά την εποχή εκείνη. 'Η άρχες των έπαναστατών έμοιαζαν σχεδόν καθ' όλα με τις σημερινές άρχες των Μπoλσεβίκων. 'Ισως μάλιστα οι Μικρασιάτες εκείνοι έπαναστάτες σε πολλά σημεία να ήσαν και πιο προχωρημένοι από τους σημερινούς Μπoλσεβίκους. 'Εκήρυσσαν την άδελφότητα, την ίσότητα, την άκτημοσύνη και την κοινήν όλων των άγαθών που έδωκε ο καλός Θεός, εκτός της γυναικής.

— 'Η γυναίκα, έλεγαν, είνε άποκλειστικό κτήμα του « νομίμου κυρίου » της.

— Όσοι δε απ' αυτούς ήσαν Μουσουλμάνοι τό θρησκεία έκήρυσσαν στον Τουρκικό όχλο ότι και οι Χριστιανοί έπίστευαν τον άληθινό Θεό και τους έξωρίζαν να μην κατατρέχουν και τυραννούν τους Χριστιανούς « Όλοι οι άνθρωποι που βρεθήκαμε άπάνω σ' αυτό τον πλανήτη, έλεγαν, είμαστε παιδιά του ίδιου πατέρα, είμαστε άδέρφια ».

Πολλοί από τους όπαδούς του Βεδρεδδίν είχαν πάει κι' στη Χίο για να προσηλυτίσουν διάφορους μορφωμένους κληρικούς, που έμειναν εκεί κατά την εποχή εκείνη. Αυτοί έπίσης έτσι ένπόλητοι και έσοφοί, όπως ήσαν, πέρασαν και στην Κρήτη και παρουσιάστηκαν σε κάποιο γέρω-άσκητή που κατοικούσε σ' ένα έρημικό μοναστήρι, όνομαζόμενο « Τουρλοτή ».

— Έγώ-άσκητης τους δέχτηκε στο φτωχικό κελλί του, όπου έμειναν αρκετό καιρό για να τον μυσήσουν στα δόγματα της νέας θρησκείας του Βεδρεδδίν.

— Είμαστε κι' έμεις, ταύ έλεγον, άσκητες και έρημίτες όπως κι' εσύ. Φτωχοί, ένπόλητοι, κατατογμένοι, ζούμε όπως τα πουλιά του ούρανού. Πιστεύουμε τον ίδιο Θεό, που πιστεύεις κι' εσύ και ήθαμε πεπονημένους νάχη και μέρα, η κινδυνώνοντας στη θάλασσα για να σε βρούμε να σου άνοήσουμε τα μάτια στο άληθινό φως, για ν' άνοήξεις κι' εσύ, κατόπιν με τη σειρά σου τα μάτια των πατριωτών σου.

Ο άσκητικός έρημίτης βοήθη κι' αυτός « κοσμοσωτήριο » τό δόγμα της

— Έγώ-άσκητης τους δέχτηκε στο φτωχικό κελλί του, όπου έμειναν αρκετό καιρό για να τον μυσήσουν στα δόγματα της νέας θρησκείας του Βεδρεδδίν.

— Είμαστε κι' έμεις, ταύ έλεγον, άσκητες και έρημίτες όπως κι' εσύ. Φτωχοί, ένπόλητοι, κατατογμένοι, ζούμε όπως τα πουλιά του ούρανού. Πιστεύουμε τον ίδιο Θεό, που πιστεύεις κι' εσύ και ήθαμε πεπονημένους νάχη και μέρα, η κινδυνώνοντας στη θάλασσα για να σε βρούμε να σου άνοήσουμε τα μάτια στο άληθινό φως, για ν' άνοήξεις κι' εσύ, κατόπιν με τη σειρά σου τα μάτια των πατριωτών σου.

Ο άσκητικός έρημίτης βοήθη κι' αυτός « κοσμοσωτήριο » τό δόγμα της

δεν τό άκουγε και με μεγάλη δυσάρεσκεια. Στο κήρυγμα του Βεδρεδδίν είχαν προσχωρήσει και αρκετοί Έλληνες και Χριστιανοί γενικά.

Οι άπόστολοι του νέου αυτού θρησκευτικοκοινωνικού δόγματος, έχθροι κάθε πολυτελείας και κάθε χλιδής, περιφέρονταν ξυπόλητοι, ξεσκούφωτοι και φορούσαν μονάχα ένα πουκάμισο.

— Όσοι δε απ' αυτούς ήσαν Μουσουλμάνοι τό θρησκεία έκήρυσσαν στον Τουρκικό όχλο ότι και οι Χριστιανοί έπίστευαν τον άληθινό Θεό και τους έξωρίζαν να μην κατατρέχουν και τυραννούν τους Χριστιανούς « Όλοι οι άνθρωποι που βρεθήκαμε άπάνω σ' αυτό τον πλανήτη, έλεγαν, είμαστε παιδιά του ίδιου πατέρα, είμαστε άδέρφια ».

Πολλοί από τους όπαδούς του Βεδρεδδίν είχαν πάει κι' στη Χίο για να προσηλυτίσουν διάφορους μορφωμένους κληρικούς, που έμειναν εκεί κατά την εποχή εκείνη. Αυτοί έπίσης έτσι ένπόλητοι και έσοφοί, όπως ήσαν, πέρασαν και στην Κρήτη και παρουσιάστηκαν σε κάποιο γέρω-άσκητή που κατοικούσε σ' ένα έρημικό μοναστήρι, όνομαζόμενο « Τουρλοτή ».

— Έγώ-άσκητης τους δέχτηκε στο φτωχικό κελλί του, όπου έμειναν αρκετό καιρό για να τον μυσήσουν στα δόγματα της νέας θρησκείας του Βεδρεδδίν.

— Είμαστε κι' έμεις, ταύ έλεγον, άσκητες και έρημίτες όπως κι' εσύ. Φτωχοί, ένπόλητοι, κατατογμένοι, ζούμε όπως τα πουλιά του ούρανού. Πιστεύουμε τον ίδιο Θεό, που πιστεύεις κι' εσύ και ήθαμε πεπονημένους νάχη και μέρα, η κινδυνώνοντας στη θάλασσα για να σε βρούμε να σου άνοήσουμε τα μάτια στο άληθινό φως, για ν' άνοήξεις κι' εσύ, κατόπιν με τη σειρά σου τα μάτια των πατριωτών σου.

Ο άσκητικός έρημίτης βοήθη κι' αυτός « κοσμοσωτήριο » τό δόγμα της

— Έγώ-άσκητης τους δέχτηκε στο φτωχικό κελλί του, όπου έμειναν αρκετό καιρό για να τον μυσήσουν στα δόγματα της νέας θρησκείας του Βεδρεδδίν.

— Είμαστε κι' έμεις, ταύ έλεγον, άσκητες και έρημίτες όπως κι' εσύ. Φτωχοί, ένπόλητοι, κατατογμένοι, ζούμε όπως τα πουλιά του ούρανού. Πιστεύουμε τον ίδιο Θεό, που πιστεύεις κι' εσύ και ήθαμε πεπονημένους νάχη και μέρα, η κινδυνώνοντας στη θάλασσα για να σε βρούμε να σου άνοήσουμε τα μάτια στο άληθινό φως, για ν' άνοήξεις κι' εσύ, κατόπιν με τη σειρά σου τα μάτια των πατριωτών σου.

Ο άσκητικός έρημίτης βοήθη κι' αυτός « κοσμοσωτήριο » τό δόγμα της

κοινοκτημοσύνης και άρχισε να τό κηρύττει στην πατρίδα του, λέγοντας ότι τις ιδέες αυτές τό τις έπένευσε τό « Άγιο Πνεύμα. Πολλοί τον έπίστευαν για προφήτη και θεόπνευστο άνθρωπο και άφού δεν... είχαν να κάμουν τίποτα καλύτερο, προσχώρησαν και αυτοί στην καινούργια θρησκεία. Έτσι μέσα με την ήμερα οι όπαδοί του Βεδρεδδίν αυξάνονταν και πληθύνονταν. Κάθε δυστυχισμένος, κάθε τυραννούμενος από τους διάφορους Τούρκους άρχοντας ζητούσε άσυλο στη νέα θρησκεία, η οποία τό έπόσχονταν τόσα και τόσα. 'Αδελφότης, ίσότης, κοινοκτημοσύνη ! Τι άλλο μπορούσαν να περιμένουν οι άνθρωποι αυτοί ;

Ο τότε σουλτάνος της Τουρκίας Μωάμεθ ο Α', πατέρας του Μωάμεθ του κατακτητού, στην αρχή δεν απέδωσε καμιά σημασία στην κίνησι αυτή.

— Όταν όμως κατάλαβε ότι τό τρομερό αυτό δόγμα απλώνονταν πολύ επικίνδυνα για την κοσμητική του έξουσία, έστειλε τον πρώτο-τότοκο γιό του τό Μουράτ με πολυάριθμο στρατό. Ο Μουράτ έχτύπησε άλύπητα τους όπαδούς του Βεδρεδδίν και κυρίως τους Δερβίσις από τους όποιους έσφαξε πάρα πολλούς. Σε λίγο καιρό είχε καταπνίξει τό κίνημα σε ποτάμια αίμάτων. Οι άρχηγοί του δόγματος της κοινοκτημοσύνης δεν έγλύτωσαν κι' αυτοί βέβαια.

— Όστόσο η άίρεσι έξακολούθησε να ήφίσταται κρυφά επί πολλούς αιώνας και ίσως ήφίσταται και σήμερα ακόμα μετέπει ώρισμένων Τούρκων, οι όποιοι περιμένουν την εμφάνισή πάλι στον κόσμο του Περίλιτ Μουσταφά του πρώτου άποστόλου του Βεδρεδδίν, όπως οι Έβραίοι περιμένουν τον έσχατόν του Μεσσία !

Η ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΜΗΣΗΣ

Η διασημότερα για την κοκετταρία της γυναίκα του περασμένου αιώνος ήταν η κόμηση ντε Σονασσόν.

Η κόμηση ντε Σονασσόν ήταν πολύ ώρα και αρκετά καλοκαίρινη καθώς όμως αναφέρεται ο Ιστορικός Ταλιάν ντε Ρεά, ήταν συγχρόνως και η δυστυχισμένη γυναίκα της εποχής της λόγω των κόπων στους όποιους υπεβάλλετο χάριν της φιλοσερκείας της.

Φαντασθήτε, π.χ., ότι... δεν έκλεινε ποτέ τα χέρια της, για να μην... σκληρυνθούν σ' έκλειδώσει ! 'Επάνω στο κορβανάκι της είχε πλήθος μαξιλαιών κάθε μεγέθους για να αναπαύοντα όλα τα μέλη του σώματός της ! είχε άκόμη και ειδικά μικροσκοπικά μαξιλάρια για... τα δάκτυλά της !

Η ΦΩΝΗ

Η Διάνα Λύντον ήταν απελπισμένη. Είχε χάσει στα χαρτιά τα εισοδήματά της μιας ολοκληρωτικής τριμηνίας και χρεωστούσε επίπλεον και στη λαϊδή 'Αρλινγκτον, η οποία την φιλοξενούσε στη βίλλα της, ένα σημαντικό ποσό τον οποίον επίσης είχε χάσει.

Πώς θα πλήρωνε το χρέος της αυτό; Η λαϊδή 'Αρλινγκτον δεν θα την βίαζε βέβαια, αλλά τα χρέη που δημιουργεί κανείς στα χαρτιά είνε υποχρεωμένος να τα εξοφλή άμεσα. Νά το πη στον άνδρα της; Δεν το λυμύσει. Τις προάλλες ακόμη πλήρωσε εκείνος με πολλές διαμαρτυρίες το λογαριασμό της κομίστρας της, αφού προηγουμένως της συνέστησε να περιορίσει τα έξοδά της, γιατί ή έπι ευρήσεις του δεν πήγαιναν πολύ καλά.

Νά καταφύγει στη γυναικαδέλφη της, τη Μαριάν; 'Αλλά κι αυτής τα οικονομικά δεν ήταν τόσο ευχάριστα ώστε να μπορέσει να κόψει δάνεια. Η Διάνα δεν εύρισκε καμιά διέξοδο. Και όμως έπρεπε να βρεθεί κάποια λύση...

Είχαν περάσει από πολλούς τα μέσωντά. Η Διάνα στρογγυλίζει μέσα στο κρεβάτι της, αλλά δεν κατορθώνει να κοιμηθώ. Την βασάνισε το χρέος της. Σημερώθηκε άσπρη και βηματίζοντας νευρικά στο δωμάτιό της. Σε μια στιγμή ή πόρτα του δωματίου άνοιξε και μπήκε μέσα ταραχμένη η λαϊδή 'Αρλινγκτον. Πήγε και κάθισε κοντά της και της είπε:

— Με συγχωρείς, αγαπητή μου, που σε ένοχλώ. Αυτή τη στιγμή όμως έλαβα ένα τηλεφώνημα για την υγεία της μητέρας του Τζάκ. Είναι πολύ άσχημα και πρέπει να τρέξω το γρηγορότερο κοντά της. Θα πάω το τρένο των δέκα. Θάγες βέβαια την καλωσύνη να επιβλέψεις λίγο την υπηρεσία ως που να επιστρέψω; Η Διάνα δέχτηκε πρόθυμα και ακολούθησε τη λαϊδή 'Αρλινγκτον στο δωμάτιό της, όπου την βοήθησε να ετοιμάσει τη βαλίτσα της. «Επειτα, την είδε να μαζεύει τα κοσμήματά της και να τα κλειδώνει στο σунάρι του γραφείου της. Όταν όμως γιά μία στιγμή ή λαϊδή βγήκε έξω, ή Διάνα παρετήρησε ότι είχε ξεχάσει να μαγαγατιάσει της. Ήταν έτοιμη νά φωνάξει: «Λόλα, ξεχάσες να κλειδώσεις το κολλίε σου», αλλά ή λαϊδή 'Αρλινγκτον βρισκόταν πια στο δωμάτιό του συζύγου της. Η Διάνα τότε, χωρίς καλά-καλά να έχει συνείδηση του τι κάνει, πλησίασε στο τραπέζι, άπλωσε το χέρι της και σκέπασε μ' ένα μαντήλι το κολλίε της φίλης της. Ένας σκληρός πειρασμός την είχε χυριεύσει: Ήταν ονομαστικά τα μαγαγατιάματα της λαϊδής 'Αρλινγκτον και ή άξια τους ήταν τρεις φορές μεγαλύτερα από το χρέος της Διάνας...

Εκείνη τη στιγμή ή Λόλα ξαναγύρισε στο δωμάτιό της. Εύχαρίστησε τη Διάνα γιατί θά την αντικαθιστούσε στην εποπτεία του προσωπικού, την άποχαιρέτισε και κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες. Η Διάνα βρισκότανε πια μόνη στο δωμάτιό της Λαϊδής. Το κολλίε ήταν πάντα εκεί, προκλητικό, σκεπασμένο με το μαντήλι.

Μια ένδοξη φωνή φώναζε αδιάκοπα στη Διάνα: «Τι κάθεται; Πάρ' το. Κανείς δεν θά σε δει, κανείς ποτέ δεν θα καταλάβει ότι εσύ τρέχεις κλέψαι... Θά ύποψιασθούν όλοι τους ύπέρθεας. Μην είσαι άνοητη και χάνεις την ευκαιρία που σου παρουσιάζεται. Δεν ξαναβρίσκει κανείς εύκολα τέτοιες ευκαιρίες. Είνε ο μόνος τρόπος γιά να πληρώσεις το χρέος σου». 'Αλήθεια, αυτός ήταν ο μόνος τρόπος, ο οποίος θά την έσωζε από τις ταπεινώσεις, τους εξευτελισμούς, τις σκηνές του συζύγου της.

— Δεν περίμενα ποτέ να κάνεις ένα τέτοιο πράγμα! Μιά κραυγή τρόμου ξέφυγε από το λαιμό της Διάνας. Κύτταξε δεξιά κι' αριστερά, έτρεξε στην πόρτα, στο παράθυρο, έψαξε κάτω άπ' το κρεβάτι. Κανείς! Όλο που λοιπόν έρχόταν ή άλλόκοιτη αυτή φωνή; Ποιος λοιπόν την είχε παρακολουθήσει γιά να την συγκαταστή την τελευταία στιγμή από τον κατήφορο;

Κατάχλωμη άπ' τον φόβο της, έτρεξε στο δωμάτιό της όπου κλειστήκε όλη μέρα χωρίς να δεχτεί κανένα. Τη νύχτα την καταδίωξαν ερίσλτες. Έβλεπε αστυνομικούς να την συλλαμβάνουν και να την σέρνουν στη φυλακή. Έβλεπε την αϊδουσα του δικαστηρίου όπου εδικάζετο ή ίδια ως κλέπτρια, ενώ ή λαϊδή 'Αρλινγκτον την κύτταζε περιφρονητικά κι' έλεγε στους δικαστές: «Μάλιστα, κύριοι δικαστάι, αυτή ή γυναίκα έχει κλέψει το κολλίε μου. Την είδαν οι ύπαιρτοι μου».

Τό πρωί, ύστερ' από την τρομερή εκείνη νύχτα, ή Διάνα Λύντον άνήγγελε στο προσωπικό της λαϊδής ότι είχε φοβερό οδοντοπόνο και ότι έπρεπε ν' άρρίση τη βίλλα γιά να πάει στην πόλη στον οδοντογιάτρο της. Πράγματι έπηρε το προϊόν τρένο και μετά δυο ώρες βρισκόταν στο Λονδίον. Σωροί επιστολών την περίμεναν στο σπίτι της. Τι να τις άνοίξει; Θά ήταν πάλι λογαριασμοί της μοδίστρας, της καπελλούς, του άρωματωπάλου της. Ένας φάκελλος

δωμάτιό της. Εύχαρίστησε τη Διάνα γιατί θά την αντικαθιστούσε στην εποπτεία του προσωπικού, την άποχαιρέτισε και κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες.

Η Διάνα βρισκότανε πια μόνη στο δωμάτιό της Λαϊδής. Το κολλίε ήταν πάντα εκεί, προκλητικό, σκεπασμένο με το μαντήλι.

Μια ένδοξη φωνή φώναζε αδιάκοπα στη Διάνα:

«Τι κάθεται; Πάρ' το. Κανείς δεν θά σε δει, κανείς ποτέ δεν θα καταλάβει ότι εσύ τρέχεις κλέψαι...

Θά ύποψιασθούν όλοι τους ύπέρθεας. Μην είσαι άνοητη και χάνεις την ευκαιρία που σου παρουσιάζεται. Δεν ξαναβρίσκει κανείς εύκολα τέτοιες ευκαιρίες. Είνε ο μόνος τρόπος γιά να πληρώσεις το χρέος σου».

'Αλήθεια, αυτός ήταν ο μόνος τρόπος, ο οποίος θά την έσωζε από τις ταπεινώσεις, τους εξευτελισμούς, τις σκηνές του συζύγου της.

— Δεν περίμενα ποτέ να κάνεις ένα τέτοιο πράγμα!

Μιά κραυγή τρόμου ξέφυγε από το λαιμό της Διάνας.

Κύτταξε δεξιά κι' αριστερά, έτρεξε στην πόρτα, στο παράθυρο, έψαξε κάτω άπ' το κρεβάτι.

Κανείς! Όλο που λοιπόν έρχόταν ή άλλόκοιτη αυτή φωνή; Ποιος λοιπόν την είχε παρακολουθήσει γιά να την συγκαταστή την τελευταία στιγμή από τον κατήφορο;

Όμοι, κίνησε εξαιρετικά την προσοχή της. Τον άνοιξε με άνυπομονησία και διάβαζε το γράμμα. Καθώς διάβαζε, τα μάτια της γέμιζαν από χαρά κι' ένα χαμόγελο άνθιζε στα μαρμαρένια της χείλη.

Ήταν ένα γράμμα από τον συμβολαιογράφο του μακαρίτη πατέρα της, που της άνήγγελε ότι στην κληρονομία του βρεθίκε και κάποιο άλλο ποσό το οποίον δεν είχαν ύπολογίσει έως τώρα. Το μερίδιο της Διάνας από τα χρηματά αυτά ήταν χίλιες λίρες, ένα ποσό δηλαδή που της ήταν ύπεραρκέτο γιά να πληρώσει το χρέος της.

— Αγαπητή μου, είμαι πολύ ευχαριστημένη που ξαναγέθες. Έλλάξω νά σου πέρασε το δόντι. Φυσικά, καταλαβαίνω: Δεν ύπάρχει χειρότερο πράγμα άπ' τον πονόδοντο. 'Αλήθεια, ξεχάσα νά σ' εύχαρίστησω γιά τό τσέκ που μου έστειλες. Δεν ήταν και τόση βία.

— Τό χρέος είνε πάντα χρέος, άπόντησε με ύπερηφάνεια ή Διάνα, το λαιμό της Διάνας. Κύτταξε δεξιά κι' αριστερά, έτρεξε στην πόρτα, στο παράθυρο, έψαξε κάτω άπ' το κρεβάτι. Κανείς!

Όλο που λοιπόν έρχόταν ή άλλόκοιτη αυτή φωνή; Ποιος λοιπόν την είχε παρακολουθήσει γιά να την συγκαταστή την τελευταία στιγμή από τον κατήφορο;

— Ήταν ή ίδια εκείνη ή φωνή την οποίαν είχε άκούσει ή Διάνα τη στιγμή που ετοιμαζότανε νά κλέψει το κολλίε της φίλης της.

— Άνόητο πουλί, είπε ή λαϊδή και πλησίασε ένα κλουβί που ήταν κρεμασμένο στον έξωστη. Τι ιδιοτροπία αυτή του ύντρος μου νά μάθω στον παπαγάλο αυτή την κουτή φράση...

Όταν όμως στράφηκε πρός τη φίλη της την είδε κατάλευκη, πεσμένη επάνω στο σοφά, σχεδόν άναίσθητη.

— Διάνα, αγαπητή μου Διάνα!... φώναζε, τι έπαθες;

Κάλεσε άμεσα τον ύπαιρτή της και τον διέταξε νά φέρη γιάτρο. Έν τω μεταξύ όμως ή Διάνα είχε συνέλθει. Και όταν σε λίγο ο γιάτρος άνέβηκε λαχανιασμένος τις σκάλες, είδε την άσπρη νά θωπεύη τό κεφάλι του παπαγάλου με τόση τρυφερότητα, με τόση τρυφερότητα...

(Από τό άγγλικό) LADY NEISH

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ...

Δύο Γασκόνιοι κοιμούνται στο ίδιο δωμάτιο.

— Έξαρνα, ο ένας ρωτάει τον άλλον:

— Άκου νά σου πώ, Πέτρο.

— Τι θέλεις;

— Κοιμάσαι;

— Γιατί ρωτάς;

— Γιατί, άν

δεν κοιμόσουν

είχα σκοπό νά

σου ζητήσω νά

μου δανείσης

20 φράγκα...

— Ά, μπά!

κοιμάμαι!

— Μπά! είπε ο νέος, δεν τους

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΟΥ

Μία μεγάλη ήθοποιός που ήξερε νά χρησιμοποιή τό μπάστονι της. Οι τρεις ληστές που δεν ήσαν παρά... μία γυναίκα! Πώς την έπαθε ο νεαρός σατυρογράφος. Τά μπάστονι των γιαιτρών. Μπάστονι συλλεγκτάι. Πώς πέθανε ο πατέρας του Μάγερμπερ. Πώς έτιμωρούσε ένας Τσάκρος τους ύπηκεούς του. Τό μπάστονι του Μπαλζάκ, κλπ.

Συνεχίζουμε και σήμερα την τόσο ενδιαφέρουσα ιστορία της εξέλιξης του μπάστονιού διά μέσου των αιώνων.

Περίφημη στην εποχή της ύληξε ή ήθοποιός Μοπέν, ή οποία, εκτός των άλλων, ήταν ονομαστή γιά τ χρησιμοποιούσε με τρομερή επιδεξιότητα τό μπάστονι της. Ένα βράδυ, καθώς έγύριζε σπίτι της, της έπετέθησαν τρεις κακοποιοί. Έκείνη χωρίς νά φοβηθή καθόλου, άρχισε ν' αμύνεται άφοβα, ως που τους έκότισε και τους τρεις με τό μπάστονι της. Μι' άλλη φορά πάλι, ένας συνάδελφός της, ο Ντυμεσνίλ, την έβρισε στα παρασκήνια, μπροστά σ' άλλους ήθοποιούς. Η Μοπέν δεν έλεγε τίποτε. Την άλλη μέρα όμως τό βράδυ φόρεσε άνδρικά, ώπλιστηκε με τό μπάστονι της και πήγε και περίμενε τη νύχτα στην πλατεία των Νικών, άπ' την οποία ήξερε πως θά προνούσε ο Ντυμεσνίλ μετά την παράστασι γιά νά πάη στο σπίτι του.

Όταν ο Ντυμεσνίλ έφάνηκε, ή Μοπέν ώρμησε εναντίον του, τον έσπασε στο ύψλο και του πήρε το ρολόι και την ταμπакιέρα του. Τό επόμενο βράδυ, όταν ο Ντυμεσνίλ πήγε στο θέατρο, οι άλλοι συνάδελφοί του είδαν τά σημάδια που είχε στο κεφάλι και στο πρόσωπό του και τον ρώτησαν σχετικώς. Τότε ο Ντυμεσνίλ τους διηγήθηκε ότι τη νύχτα, καθώς γύριζε στο σπίτι του, τó έπετέθησαν τρεις μεγάλοι όσσομοι ληστές, οι οποίοι τον χτύπησαν και τó πήραν τό ρολόι και την ταμπакιέρα του. Η Μοπέν, ή οποία ήταν κι' αυτή μαζί με τους άλλους ήθοποιούς, δέ μιλούσε. Μόλις όμως ο Ντυμεσνίλ τελείωσε την αφήγησή του, εκείνη σηκώθηκε, τον πλησίασε θορυμβευτικά και τού έλεγε:

— Οι τρεις μεγάλοι όσσομοι ληστές ήμουν εγώ! Νά ή ταμπакιέρα σου και τό ρολόι σου!...

Και στο περίφημο θέατρο της Γαλλικής Κομωδίας έγινε μι' άλλη φορά κάποια άνάλογη σκηνή. Ένα βράδυ παίχτηκε σ' αυτό τό έργο του Φαβάρ: «Εκείνη που άναζητάει πνεύμα» στο φινάλε του οποίου δολοφίηρος ο θίασος τραγουδούσε δεκατρία κουπλέ. Την επομένη το πρωί ένας νεαρός σατυρικός συγγραφέας δημοσίευσε σέ μι άφημερίδα δεκατρία άλλα τετράστιχα στα οποία έσαυρίζε τον συγγραφέα, τό έργο και τους περισσότερους ήθοποιούς του θιάσου. Σάν νά μην τó έφθανε δέ αυτό, τό ίδιο βράδυ πήγε και κάθισε στο άμφιθέατρο της Γαλλικής Κομωδίας καμαρώνοντας. Σε λίγο κι' άπ' τις ήθοποιούς του θιάσου έδεσποινίς Μπαργιάν, την οποία είχε σατυρίσει περισσότερο από όλους, πήγε, κάθισε δίπλα του, τον χαιρέτησε γελαστά και χωρίς μνησκαχία, τού έλεγε.

— Ρωταίς ήταν ή παροδίες μου, αγαπητή μου. Τι πνεύμα! Τι πνευματώδες! Έχουν λίγη καμία μέσα τους αλλά έχουν πνεύμα. Εγώ μολονότι με θίγουν σέ θαυμάζω γιάτί μου άρέσουν τά έξυπνα πειράματά.

Ο νεαρός συγγραφέας καμάρωσε. Έγχεσε διαβολικόμενo πνεύμα, εξακολούθησε με θαυμασμό ή δεσποινίς Μπαργιάν. 'Αλλά σ' ένα μόνο έσφαλε. Δεν έγραφε γιά όλους τούς ήθοποιούς του θιάσου. Γιατί: Τους φοβάσαι τους άλλους, ή δεν βρήκες θέμα;

— Μπά! έλε ο νέος, δεν τους

φοβάμαι καθόλου, και μου είνε εύκολώτατο νά γράψω και γι' αυτούς.

— Γράψε τότε και γι' αυτούς. Νά, έλα στο καμαρίνι μου νά γράψης. Έχω χαρτί και μελάνη!...

Ο σατυρογράφος χωρίς καμιά ύποψία την άκολούθησε στα παρασκήνια. 'Αλλά μόλις μπήκε μέσα έλεγε ή γυναίκες του θιάσου. Όπλισμένες μ' ένα μπάστονι ή καθεμιά, ώρμησαν εναντίον του και τον έσπασαν κυριολεκτικώς στο ύψλο. Εύτυχός γι' αυτόν μέσ' στο θέατρο βρισκόταν ο άστυνόμος της περιφέρειας, ο οποίος μόλις άκουσε τη φασαρία και τις φωνές του έτρεξε και τον γλύτωσε άπ' τά χύγια, ή μάλλον άπ' σαν μαύρα.

Την εποχή της Παλιννορθώσεως των Βουρβόνων τό μπάστονι πήρε και άλλη εξέλιξη. Οι Βοναπαρτιστάι κρατούσαν μπάστονι των οποίων ή λαβή ήταν κινή, βιδωτή, και όταν την ξεβίδωνε κανένας έβλεπε μέσα μι ά μικροσκοπική εικόνα Ναπολέοντος.

Σιγά-σιγά τό μπάστονι ύπέστη πολλές τροποποιήσεις. Έγχε και άποθήκη. Οι έφευρέται επιν ύσαν διάφορα σχέδια μπάστονιων, κυρίως μέσα, με θήκες. Τότε βγήκαν και μπάστονια ειδικά γιά τους γιαιτρούς μέσα στα οποία μπορούσε κανείς νά άποθηρεύσει ένα σωρό φάρμακα.

Περίφημη ήταν ή συλλογή που είχε ο γεροναός κόμης ντε Μπουζύλ, ύπουργός του εκλέκτορος της Σαβοΐας Φρειδερίκου Αυγούστου. Έπίσης περίφημη συλλογή μπάστονιων είχε ο περίφημος γάλλος διπλωμάτης πρίγκιψ Ταγιεράνδος.

'Αλλά την περιφρονητά και μεγαλύτερη συλλογή μπάστονιων την είχε ο Έρρίκος Μάεερ, πατέρας του μεγάλου μουσουργού Μάγερμπερ. Τόση ήταν ή μανία του γιά την συλλογή μπάστονιων, ώστε γι' αυτήν κατεστράφη έντελώς οικονομικώς και πέθανε τρελλός, κρατώντας από ένα μπάστονι στο κάθε χέρι του.

Σε μι ά συλλογή μπάστονιων στο άνάκτορο του Κρεμλίνο της Μόσχας, βρισκότανε τό άπαισό μπάστονι του τρομερού Τσάρου 'Ιβάν Βασιλιέβιτς του σκληρού, τό οποίο στην κάτω άκρη του είχε ένα καλοκατολισμένο μυτερό σιλέτο. Όταν ο 'Ιβάν ήταν διασραστημένος με κανέναν άπ' τούς ύπαλλήλους του ή τούς άξιωματικούς του, τον καλούσε σέ άκούρασι και σέ μι στιγμή, ενώ εκείνος στεκόταν όρθιος, τον πλησίαζε άπότομα, έκανε τό σιλέτο του μπάστονιού του στο πόδι του, τό περνούσε πέρα-πέρα, ώπου να καρφωθεί τό σιλέτο στο πάτωμα. Και ο δυστυχής ύπάλληλος έμενε στην μαρτυρία εκείνη στάσι, με τό πόδι καθλωμένο στο πάτωμα, έως ότου ο 'Ιβάν ο σκληρός εύδοκούσε νά τραβήξή τό μπάστονι του.

Ο μέγας 'Αμερικανός σοφός Φραγκλίνος είχε ένα μπάστονι από ύψλο άγριομηλιάς. Η λαβή του ήταν χυσι, σέ σχήμα ρεμπούμπλικας, ή οποία έθεωρείτο τότε ως τό κατέλλο της εύευνδρίας. Όταν πέθανε ο Φραγκλίνος στην διαθήκη του βρεθίκε γραμμένη ή εξής φράσις:

«Κληροδοτώ τό μπάστονι μου που είνε από ύψλο άγριομηλιάς με λαβή χυσι σέ σχήμα ρεμπούμπλικας, στον φίλο μου και φίλο του άνθρώπινου γένους, τον στρατηγό Ουάσινγκτον».

Ο Ουάσινγκτον δέχθηκε μ' εύγνωμοσύνη την παράδοση κληρονομιά του φίλου του και τη διατήρησε μ' εύλάβεια και στοργή μαζί του ως την τελευταία του στιγμή.

Ο Ναπολέων είχε ένα μπάστονι από όστρακα των 'Ινδιάν, που έβγαζε μουσικούς ήχους και τό οποίο τού είχε χάρισει κάποιος θαυμαστής του. Τό μπάστονι έκείνο, μετά τόν θάνατό του πουλήθηκε στο Λονδίνο γιά δέ λίρες στεφάνης, ποσό κολοσσιαίο γιά την εποχή εκείνη.

Μεγάλη μανία με τά μπάστονια είχε ο Βολταίρος, καθώς και ο φίλος του βασιλέως της Πρωσίας Φρειδερίκος ο Μέγας. Στο Φερνέυ που έμενε δεν έκανε άλλη δουλειά παρά νά παραγγέλνι διαρκώς μπάστονια στους έυλογογούς του χυριού, και επειδή τόν έμολοντο στη μανία του αυτή οι φίλοι και οι θαυμαστάι του,

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

Κατά την εποχή της Γαλλικής Επαναστάσεως και του Διευδυνήγιου, που δεν ύπρχε καθόλου σφάλεια ζωής, τό μπάστονι πήρε άλλη εξέλιξη. Ήταν χονδρό, με ούλους, με λαβή γυριστή, και έκλεινε μέσα ένα μυτερό και ίσιο έξοφος. Τέτοια μπάστονια είχαν οι λιμενοπόροι της εποχής, οι οποίοι φορούσαν μαύρα.

οι μπιστουνιοί του Φερνέ είχαν κάνει περιουσίες.
Όπως γράφει κάποιος χρονικογράφος της εποχής «έναν έφτυσε κανένας σ' ένα μέρος τα μπιστούνια του Βολταίρου και του Φειδερίκου Μεγάλου θα μπορούσε να σχηματίσει ένα όλοκληρο δάσος».

Παρ' όλα αυτά ο Βολταίρος χρησιμοποιούσε διαρκώς ένα άλλο μπιστούν, το ίδιο πάντοτε, και το οποίο μετά τον θάνατό του πούληθηκε σε δημοπρασία για 500 φράγκα.

Επίσης πολλά μπιστούνια είχε και ο Ρουσόφ. Περιήγηση ήταν το μπιστούνι του μεγάλου γάλλου μυθιστοριογράφου Όνορε ντε Μπαλζάκ για το οποίο η κυρία Αιμιλία ντε Ζαροάντε έγραψε ένα ολοκληρωμένο μυθιστόρημα. Το μπιστούνι εκείνο ήταν κάτι το εξαιρετικό και παράξενο. Ήταν τεράστιο, «κολοσσιαίο και μνημειώδες», όπως το χαρακτήριζαν οι φίλοι του, χοντρό και με λαβή σε σχήμα μύλου, αλλά χοντρή σε υπερβολικό βαθμό. Όταν περνούσε στο δρόμο με το μπιστούνι του έδειχνε ο Μπαλζάκ, όλοι οι διαβάτες γύριζαν και κύταζαν με περιέργεια και θαυμασμό το υπερποταμίο εκείνο μπιστούνι. Το περιεγώστερο είχε το εξής: Το μπιστούνι του Μπαλζάκ κοντά στη λαβή του είχε ένα χοντρό χρυσό δαχτυλίδι που κι αυτό είχε την ιστορία του.

Το δαχτυλίδι εκείνο το έλαβε ο Μπαλζάκ μιά μέρα ταχυδρομικώς μαζί με μιά μουσούλα από ξανθά μαλλιά. Επάνω στο δαχτυλίδι ήταν χαραγμένη η λέξις «Μαντεύουσα».
Ο άγνωστος αποστολέας ήθελε να μαντεύσει ο Μπαλζάκ ποιός του το στέλνει. Αλλά ο διάσημος συγγραφέας δεν κατόρθωσε να το μαντεύσει και χωρίς να σπάσει περισσότερο το κεφάλι του έβαλε το δαχτυλίδι επάνω στο μπιστούνι του, που δεν το άποχωρίζετο ποτέ του μαζί του θανάτου του. Αλλά και ποτέ δεν έμαθε ποιός του είχε στείλει το παράξενο εκείνο δώρο.

ΑΙΓΑ ΑΠ' ΟΛΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

Στη Γαλλία και ποδ πάντων στο Παρίσι από πολλών ετών, σχεδόν από της Γαλλικής Επανάστασεως όταν θέλουν να πουν για έναν άνθρωπο πως είναι το κολλύφος λέν «Αιτός είναι «Α-ρα»».

Κατά τον ίδιο τρόπο, τους τοχοδωκτες τους λέν Βοημους (μποέμ), τους θυρωρους Έλβετους, τους δολιους ανθρώπους Αμερικανους, τους φιλόποτους Κινέζους, τους μεθύουσους Πολωνους, τους εγκαθέτους των θεάτρων που πληρώνονται για να χειροκροτούν έξε επαγγέλματος, με άλλους λόγους τους «καλαζέ» Ρωμαίους, εκείνους που κλέβουν στα χαρτιά τους λένε Έλληνες (Γκρέκ), τους τσιγκούνηδες τους λέν Εβραίους, εκείνους που δακνίζουν εύκολα Αγγλους, και τέλος τους υπερβολικά φιληρόδους ανθρώπους Τούρκους!

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και όλοκληρο βιβλιοθήκη. Οι διαθέντες ταυτα παρακαλούνται να μās αποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων των, δδδς Λένα άριθ. 7

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

— Τό άστρο του Ταχράμπε.

Δεν πιστεύουμε να λησμονήσαν οι αναγνώσται μας τον Ταχράμπε, τον περίφημο αυτό φακίρη, ο οποίος είχε καταπλήξει από ετών τους Έθνηαίους με τα θαυμαστά και άπιστευτα κατορθώματά του. Ήρθε όμως μιά μέρα κατά την οποία τα θαύματα του φακίρου μας έπαψαν και να συγκινούν τους Έλληνες, και ο Ταχράμπες αναγκάσθηκε τότε να μεταφέρει στο Παρίσι τον κύκλο της δόρασέως του. Όταν το έμαθαν αυτό οι Έθνηαίολυτήθηκαν προκαταβολικώς τον συμπαιδίστατο αυτόν κατά τα άλλα τύπο για την πρόγχα που θα έτρωγε στην πρωτεύουσα της Γαλλίας από τους Έξυπνους Παρισίους. Παραδόξως όμως ο Ταχράμπες όχι μόνο επεβλήθη στο Παρίσι ως φακίρης, μιά έκανε και περιουσία μέσα σ' ένα χρόνο. Οι Παρισίνοι έμειναν μ' άνοιχτο το στόμα από την κατά πληθύν προς στα θαύματά του και θαύρασαν τον Έξυπνο φακίρη για υπερφυσικό φαινόμενο.

Μά δεν άγχιος να έμφανισθή και η αντίδοσας.

Και μεταξύ εκείνων που προσπαθούσαν ν' αποδείξουν ότι όλα τα δήθεν θαύματα του Ταχράμπε δεν ήταν τίποτε άλλο παρά Έξυπνα κι επιτυχημένα κόλπα, πρωτεύουσα θέση κατείχε ο γάλλος δημοσιογράφος Παύλος Έξε, ο οποίος έφτασε μέχρι σημείου να δώσει και δημοσίως παραστάσεις και να βγάλει και βιβλίο, με το σκοπό να καταδείξει στο κοινόν πως με λίγη θέληση και εξάσκηση μπορούσε οποιος ήθελε να γίνει φακίρης και θαυματουργός.

Έννοείται πως ο Ταχράμπες διεμαρτύρετο κατά της άσεβειας του γάλλου δημοσιογράφου και τον αποκαλούσε συκοφάντη και διαβολέα. Ώσπου μιά μέρα, ο Παύλος Έξε τον προσκάλεσε σε μονομαχία προς στο κοινόν.

Η συνάντηση είχε ώρισθί για την Τετάρτη 21 Νοεμβρίου στο θέατρο Τροκαντερό. Ο φακίρης θα έκανε διάφορα θαύματα, και ο Παύλος Έξε θα τα επανέλαμβανε, έπεξηγώντας στον κόσμο το μηχανισμό τους. Ώρσθη μάλιστα και μιά επιτροπή— αποτελούμενη από γιατρούς και λογίους, μεταξύ των οποίων και ο περίφημος ευθυμογράφος Κλεμάν Βοττέλ — η οποία θ' αποφαίνετο ποιός από

τους δύο αντιπάλους είχε δίκιο. Όσο για τα έσοδα της παραστάσεως, θα διετίθεντο υπέρ της Γενικής Συνομοσπονδίας Απαλήρων Πολέμου.

Το κοινόν των Παρισίων περιμένει με δικαιολογημένη άτυπομνησία τη μέρα της μονομαχίας, για να μπορέσει να σχηματίσει επί τέλους μιά σαφή γνώμη για τη θαματοουργική δύναμη του φακίρη. Το μέλλον του φακίρισμού επρόκειτο να κριθί προς σε πέντε χιλιάδες πρόσωπα!...

Αυστυχώς όμως η άναμενομένη «συνάντησις» δεν έλαβε χώραν. Γιατί την τελευταία στιγμή ο διευθυντής του θεάτρου Τροκαντερό έλαβε ένα γράμμα από τον Ταχράμπε, στο οποίο ο διαπραπής φακίρης του έλεγε ότι «λόγω άνωτέρας βίας, δεν θα μπορούσε να παρευρεθί στην παράσταση εκείνη».

Ώστερ' από το γράμμα αυτό, μπορεί να θεωρηθί ως βέβαιο ότι το άστρο του Ταχράμπε έδωσε οριστικώς στο Παρίσι. Ο μεγάλος θαματοποιός θ' αναγκασθί να εγκαταλείψη συντόμως την πρωτεύουσα της Γαλλίας για να πάη να εξασκήση άλλου τόπουσοδοφόρος επάγγελμά του...

— Τά ιερά ζωα
Υπάρχουν στην Άσία και στην Αφρική, πολλές πόλεις και βασιλεία που λατρεύουν ιδιαίτερώς θρωσμένα ζωα, τα οποία θεωρούν προστάτας και άγγέλους φύλακας των.

Από εδώ και πέντε αιώνες τώρα, οι άσπροι ελέφαντες λατρύνονται στην πρωτεύουσα του Σιάμ σαν Θεοί. Συντά μάλιστα, τα διάφορα κρατίδια τ' αποτελούντα το Σιάμ, έρχονται σε άγριους αιματηρές συρράξεις αναμεταξύ τους, για να αποκτήσουν ένα από τα λευκά αυτά παχύδεσμα— έπειδή πιστεύουν πως μέσα τους ζή η ψυχή των μεγάλων προγόνων τους.

Ένας Σιαμαίος ιστορικός του ΙΣΤ' αιώνος, περιγράφοντας σ' ένα ογκώδη τόμο την ιστορία ενός τέτοιου λευκού ελέφαντος, λέει ότι «όκτω βασίλεις σκοτώθηκαν για την απόκτηση του ιερού αυτού ζώου».

Ο ευτυχιμένος κυνηγός που θα κατορθώσει να πιάσει ζωντανό ένα λευκόν ελέφαντα, θα λάβη άμοιβή ένα χρυσό στέμμα, άρκετά εκτάρια γής και θ' απαλλαγί της φορολογίας έφ' όσον ζωής.

Είδικοί στρατιώτ

φυλάγουν το ιερό ζωο σ' ένα πολυτελέστατο μέγαρο, το οποίο δεν μπορεί, βέβαια, να όνομασθί σταύλος. Η στολή του— γιατί έχει, βλέπετε, και επίσημη στολή!— είναι χρυσοκεντημένη και ποτέ δεν τον καβαλλάει ο βασιλεύς, επειδή φοβάται μήπως μες στο σώμα του είναι ένοσρκωμένη η ψυχή κανενός θεού ή άλλου μεγάλου βασιλέως.

Οι Ινδοί, στο Βενάρες, λατρεύουν την άγελάδα.

Όταν έγένετο η στέψης του βασιλέως Έδουάρδου Ζ', οι Ινδοί του έστειλαν δώρο μιά άγελάδα από μάραμο, σύμβολο του ζώου που προστάτευε το Βενάρες, για να σκέπη με την προστασία της και τον άνώτατο άρχηγό της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Μά και όλα τα ζωα της Αμερικής, της Άσίας και της Αυστραλίας λατρεύουν ως προστάτη και από ένα άκίνδυνο ή επικίνδυνο ζωο, που κρατάει— όπως πιστεύουν— στα χέρια του, ή μάλλον, στα πόδια του, την τύχη και την ευημερία των κατοίκων!.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΕΙΠΤΑ

— Δεν θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου, διηγείτο ο Δουμάς υιός, το εξής ανέκδοτο που μου συνέβη με τον πατέρα μου στο Σα'ν-Ζερμαίν, κατ'ί τα 1843. Ο πατέρας μου την εποχή εκείνη μη μπορώντας να γράφει, γιατί τον είχε δαγκώσει στο χέρι ο σκύλλος του, ήταν άναγκασμένος να ύπαγορεύη στον γραμματέα του ένα μυθιστόρημα που έτοιμάζε τότε, πεσμένος στο κορββάτι του. Του είχαν φέρει ένα κίβλο το άπόγευμα, εξακόσια πενήντα φράγκα, και δεν ύπηρχαν στο σπίτι άλλα χρήματα απ' αυτά.

Πρός το βραδάκι, πρ'ν φγγω για το Παρίσι, όπου έσχεδιάζα να περάσω τη νύχτα μου, του είπα: — Παίρνω πενήντα φράγκα. — Άσε μου καλύτερα ένατό... μου άπάντησε αυτός.

— Πώς εκατό; Σου λέω πως παίρνω πενήντα φράγκα! — Ά! Έτσι είπες; Με συχωρείς... Μου φάνηκε πως είχα άκουσει εξακόσια φράγκα!...

Ο καϊμένος ο πατέρας μου είχε νομίσει ότι έπι εξακοσίων πενήντα φράγκων θα του έπαιρνα τα εξακόσια και το είχε βρει αυτό φρυσιότατο!...

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ

— Γιατί είσαι τόσο σκεπτικός; έρώτησε μιά μέρα ο Διογένης τον Αντισθένη.

— Προσπάθω να θυμηθώ, άπάντησεν ο Αντισθένης, μήπως έχω κάμει λάθος πολύ κακή πράξη στη ζωή μου...

— Και γιατί φαντάζεσαι πως έχεις κάμει τέτοια πράξη;... — Γιατί προσηγομένως άκουσα να μιλούν άπαινετικά για μένα μεγάλοι κακοί άνθρωποι...

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Τό δικζύγιο με την Ίωσηφίνα. Μιά περίεργη φιλοδοξία. Ναπολέων και Μαρία Λουίζα. Τί ιδέα είχε για το μεγάλο σύζυγό της. Η άνάμιξις της διπλωματίας. Τα σχέδια του καταχθονίου Μέντερνιχ. Πως άνηγγέλη στην πριγκίπισσα το συντοκείο, κλπ.

Είπε γνωστές ή συνθήκες υπό τις οποίες ο Ναπολέων έχωρισε από την πρώτη του γυναίκα, την Ίωσηφίνα και παντρεύθηκε την πριγκίπισσα Μαρία-Λουίζα της Αυστρίας.

Ο λόγος που τον άνάγκασε να λάβη την άπόφαση του διαζυγίου— τον οποίον έχαρακτηρίσαν, άργότερα, ο ίδιος ως «το μεγαλύτερο σφάλμα της ζωής του»— ήταν κυρίως ένας: η άκαρπη φιλοδοξία του. Όταν βεβαιώθηκε ότι η Ίωσηφίνα δεν μπορούσε να του δώσει διάδοχο, άποράσισε να την θυσίση για να στερεώσει την δυναστεία του. Έσκέφθη— κι' αυτό ήταν το λάθος του— ότι για να «δυναμώσει», την άμφίβολη δυναστεία του, χρειαζόταν να την τονώσει με αίμα «πραγματικά βασιλικό» παντρευόμενος μιά πριγκίπισσα από τις βασιλεύουσες δυναστείες των ευρωπαϊκών κρατών τα όποια είχαν νίσιση. Έτσι, άφ' ενός θ' άποκοτούσε διάδοχο, κι' άφ' άλλου θα συνέγενε με πραγματικούς βασιλείς.

Ο Ναπολέων δεν άργούσε να πραγματοποιή τις άποφάσεις του. Όπου: το είπε, έτσι και το έκανε. Παντρεύθηκε την άλόγονη τις παλαιότερας βασιλικής οικογενείας της Εθρώπης, την κόρη του Αυτοκράτορος της Αυστρίας Μαρία Λουίζα.

Ικανοποιώντας όμως την φιλοδοξία του αυτή, προσετίμη, χωρίς να το έννοιη, την καταστροφή του. Δεν είχαν έννοια οι, ότι, υπό τις συνθήκες υπό τις οποίες η κόρη του νικημένου έχθρου του του παρεδίδετο ως έξισλατήριο θύμα, τρόπος τινά, της πολιτικής, έκρινε η ίδια μόν την πράξη του μισή κι' άξιοεπιφρόνητη, η δε οικογένειά της ως μιά νέα βροσιά εκ μέρους του...

Άρκει, άλλως τε, να εξετάση κανένας λίγο προσεκτικά τις συνθήκες υπό τις οποίες έγιναν αυτός ο γάμος, για νάντηληφθί τι άβυσσος έχωρισε το νέο άντρονύμο, άβυσσος χαρακτήρων, όνατροφής, αντίληψεων— άβυσσος προάγγελος της καταστροφής.

Ο Ναπολέων άντιλαμβάνονταν βέβαια πως το άγγελάτι του ήταν σοβαρό... Ο Αυτοκράτωρ της Αυστρίας, σαν νικημένος που ήταν, δεν μπορούσε βέβαια να του άδωνθί τίποτα. Αυτό όμως δεν τον ικανοποιούσε. Ήθελε να κινή την βασιλοποιήσας, κι' έξακολούθησε τις διδαχές της μητέρας της: έναντιον των γάλλων δημοκρατικών και του συνεχιστού του έργου του Βοναπάρτη. Η άκόλουθη πεντακοπή ένος γαμματος που της έστειλε κάποτε, δείχνει τι αισθήματα έτρεφε τότε η Μαρία-Λουίζα για τον μέλλοντα άνδρα της:

«... Η μαμά παρήγγειλε στη Γαλλία ένα βιβλίο με τον τίτλο «Ο Πλούταρχος της Νεολαίας», όπου περιέχονται ή βιογραφίες όλων των διασημων άνδρων από τον Όμηρο έως τον Βοναπάρτη. Το τελευταίο αυτό όνομα όμως άποτελεί στίγμα για το έργο. Ο άπρωιμός άντ' αυτού νάνέφερε τον μαματά, ο οποίος έχει κάμει πολλές σπουδαίες πράξεις, ενώ ο Βοναπάρτης δεν έκαμε παρά άδικτες, άρπαζόντας από μερικούς τις χώρες τους...»

Ίδου τώρα και ή περικοπή ενός άλλου γαμματος της νεαρής Μαρίας-Λουίζας, όπου φαίνεται καθαρά με τι δηλητήριο έπρόεζαν την παιδική της ψυχή για τον άνδρα που έ-

Φαντάζεσθε πόσον όλ' αυτά έξέ-

ζαν την νεαρή Αυστριακή βασιλοπούλα, που ήταν ποτισμένη από τις αυστηρές πατριαρχικές άρχες της οικογενείας της. Η Μαρία-Λουίζα, ψυχικώς και σωματικώς, ήταν τελεία άναπρόσωπος της παλαιάς βασιλικής δυναστείας, στην όποιαν άνήκε. Ήταν μιά νέα ξανθή, όμορφη, με δέμα κατάλευκο, κατάστικτο όμως από ευθυφωπά στίγματα κι' από ίχνη εδωγίας, μ' ένα στήθος... παραμάνας, με πόδια και χέρια ελαττωματικώς μικροκαμωμένα, και με το κλασσικό στόμα και ηγούνη των Άφροδύγων. Η Μαρία Λουίζα ήταν με μιά λέξη, μιά όμορφη γυναίκα, με φανερά τα ίχνη όμως του εκφυλισμού... των προγόνων της, οι περισσότεροι των οποίων είχαν πεθάνει τρελλοί, φθισικοί ή ήλιθιοι...

Και την άλόγονη αυτήν της πό έκφυλης βασιλικής «ράτσας» της Εθρώπης, σκέφθηκε να παντρευθί ο Ναπολέων, από τη φιλοδοξία του, για να δυναμώσει με «πραγματικό» βασιλικό αίμα την δυναστεία του...
«... Άς δοθί με όμως, τώρα τί άνατροφή είχε λάβει ή νεαρή αυτή Αυστριακή, και σε ποιά ψυχολογική κατάσταση την βρήκε ή πρότις του Ναπολέοντ ος να την κινή γυναίκα του.
Η Μαρία Λουίζα είχε άνατροφή από μιά γκουβερνάντα γαλλίδα, της οποίας ψυχολογική κατάσταση τον έμαρτυρούσε ο ίδιος ο Μέντερνιχ, ο έμπειρος των γάμων αυτόν. Κι' έτσι, όταν έκανό τις όλες τις λεπτομέρειες με τους Αυστριακούς διπλωμάτες, έστειλε, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό, το συμβόλαιο του γάμου του στον μέλλοντα άνδρα του. Τότε μόλις ή Μαρία-Λουίζα έλπιροπροσέγγιζεν επίσημως ότι όλες ή διαπραγματεύσεις έγιναν, ότι όλα συμφωνήθηκαν, κι' ότι πρόκειται να του την παραδώσουν.

Την μεγάλη αυτή θυσία που της έζητούν, δεν της την άναγγέλει καν ο πατέρας της, άλλ' ο καταχθονίος Μέντερνιχ. Ο τομορέος αυτός διπλωμάτης, παραδίδοντας το συμβόλαιο του γάμου στον γέρο Αυτοκράτορα, άφου τον έβεβαίωσε πως ή μοναδική έλπίς που είχαν ίππομένη στην Αυστρία να μη καθυστερή τελείως στον Ναπολέοντα, ήταν να δεχθί άσυνήθιστη την πρόταση του, έπρόσθεσε με το μεριστοφελικό του ύφος:

«... Υπάρχουν περιπτώσεις έντονοτε. Μεγαλειότατε, στην ζωή των Κρατών όπως και των άνθρώπων, όπου ένας τρίτος δεν μπορεί να μισή στη θέση αυτού που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

«... Άς άποφασίση ή κόρη μου, άπάντησεν ο γέρον μονάρχης, έννοος να της έξαναγκάσω διά της έξωθεν ένοχίας να δέχθί τον άνδρα που ύπχει την ευθύνη των άποφάσεών του. Είσαδε Αυτοκράτωρ και πατέρας. Άποφασίστε μόνοι σας.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Ό,τι κυρίως χαρακτηρίζει και διακρίνει την επομένη μόδα, είναι η ποιότητα, η ιδιορρυθμία, η πρωτοτυπία, και η έλλειψις της υπερβολικής απλότητας και ομοιομορφίας. Έτσι, μία συνάρθρωσις από μοντέρνες κομψές κυρίες σ' ένα σαλόνι ή σ' ένα αξιοκρατικό κέντρο, μοιάζει πολύ, με την παρέλασι μανεζέν, από τα οποία το καθένα επιδεικνύει έντελως διαφορετική τουαλέτα από το άλλο.

Πρό πάντων η φούστα που είναι πλατειές και γαρνιρισμένες κατά διαφόρους τρόπους μās παρουσιάζουν πολλές ποιότητες και εκπλήξεις.

Τα βολάν είναι πολύ της μόδας έφετος. Σχεδιάζονται όμως και τοποθετούνται επάνω στη φούστα κατά διαφόρους τρόπους. Έτσι ένα φόρεμα γαρνιρισμένο με βολάν φαίνεται έντελως διαφορετικού στυλ, από εν άλλο το όποιον στολίζεται με την ίδια γαρνιτούρα.

Σε φόρεμα π.χ. από όττομάν με-ταξύ του μαύρου του οποίου το κορσάκι είναι σταυρωτό και γαρνιρείται επάνω στο σταύρωμα με ζαμπό από γκριζα πλισσέ μουσελίνα, η φούστα του που είναι πλατεία σκεπάζεται με δύο βολάν, εκ των οποίων το πρώτο βαλμένο ψηλά, είναι αν φόρη ει προς και ίσιο πίσω, και ανεβασμένο άρκετά στο ένα πλάι, το δε δεύτερο που τοποθετείται πιο κάτω από το πρώτο, είναι από μουσελίνα γκριζα πλισσέ και ανεβασμένο και αυτό, στο ένα πλάι, όπως και το πρώτο. Αυτό το άνοιχτοχρωμο βολάν από μουσελίνα πλισσέ κάτω από ένα σκοτεινό βολάν αν-φόρη δίνει πολλή πρωτοτυπία και χάρη στο φόρεμα και μās παρουσιάζει μία σιλουέτα πολύ διαφορετική από όσες βλέπαμε έως τώρα.

Το ζαμπό του κορσάκι που γίνεται από την ίδια γκριζα και πλισσέ μουσελίνα, έναρμονίζεται θαυμάσια με το δεύτερο αυτό βολάν της φούστας.

Ένα άλλο όμοιο φόρεμα γίνεται από ταφτά ροζ, ήχο. Είναι ολο σκεπασμένο σχεδόν, με βολάν ροζ, αλλά διαφορετικής αποχρώσεως τδένά από το άλλο. Το τελευταίο βολάν κάτω στη φούστα είναι ροζ σκοτεινό, το άλλο, επάνω από αυτό, ροζ πιο ανοιχτό, το τρίτο άνοιξη πιο ανοιχτό, και το τέταρτο βολάν λίγο πιο σκού-

που δεν ήθελε... Τα «έξηγησε», πράγματι, δια στην βασιλοπούλα, η οποία, φρικτά, έδεχθη την θυσία... Προκειμένου περί των συμφερόντων του Κράτους του, είπε, πρέπει να αποφασίσω, λοιπόν, σύμφωνα με το καθήκον του ως αυτοκράτορος και όχι με τα αισθήματά του ως πατέρα...

Έτελείωσε. Η θυσία είχε γίνει. Η μεγαλύτερη φιλοδοξία του Ναπολέοντος είχε ικανοποιηθ... Θά «έμπανε» τελοςπάντων, στις «πραγματικές» βασιλικές οικογένειες της Ευρώπης...

Αλλοίμονο... Δεν θα του το συγχωρούσαν ποτέ αυτό... Και θα έχο-ταν μία μέρα που θα του το πληρώ-ναν...

Όσο όμως κι' αν λυπούμεθα τον Ναπολέοντα για τα φαρμάκια που τον ποίησαν ή δεύτερη του γυναίκα, μπορούμε να την αδικήσουμε και αυτήν τώρα που είδαμε ότι ποιες συνθήκες είχε δεχθί το στέμμα που της είχε προσφέρει...

ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

Φόρεμα από κρέπ-σατέν. Το κορσάκι είναι ίσιο και ελαφρώς μπλουζάν. Η ζώνη γίνεται από το ίδιο ύφασμα. Η φούστα έχει άνισα γκοντέ. Τα μανίκια είναι πολύ ιδιόρρυθμα, ώστε να έναρμονίζονται με τα γκοντέ της φούστας.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Φόρεμα για μικρό κοριτσάκι, από σερζ κόκκινο. Η γραβάτα είναι από μαύρο βελούδο.

ρο από τον ταφτά που αποτελεί το κυρίως φόρεμα το όποιον έτσι μοιάζει με άρμονική σκόλα όλων των αποχρώσεων του ροζ.

Το φόρεμα αυτό μπορεί να γίνει

ΔΥΟ ΚΟΜΨΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Δύο χαριτωμένα φορέματα, εκ των οποίων το πρώτο είναι από κρέπ-πέλλα πράσινη. Η φούστα είναι κομμένη αν φόρη και γαρνίρεται με μία μπάντα από βελούδο του αυτού χρώματος. Το δεύτερο φόρεμα είναι από κρέπ-ντε-σιν μπορντώ και γαρνίρεται με ζιλλέ από κρέπ-ντε-σιν χρώματος άβανας.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Φόρεμα από κρέπ-σατέν, κρέμ γυαλιστερό, ένκνυστέ στο κορσάκι και στην φούστα με κρέπ-σατέν κρέμ θαμπό, δηλαδή από την αντίθετη όψη του ύφασματος. Η ζώνη είναι πολύ πλατιά και ντε-πέ, και δένεται άριστερά.

και με αποχρώσεις άλλου χρώματος, π.χ. μωβ, ή μπλέ. Έν' άλλο φόρεμα που γίνεται από βελούδο χρώματος τέν-ντε-νέγκο, γαρνίρεται με βολάν από ταφτά μορντορέ, βαλμένα δια-

γωνίως. Έκτος όμως των βολάν και η ντεκούπ σε μυτερό ιδίως σχήμα και η σούρε, είναι από τις πιο μοντέρνες γαρνιτούρες. Ίδου, έξαφνα ένα φόρεμα με κορσάκι από σατέν μπλέ-μαρέν με λευκά σχέδια, εφαρμοστό στο στήθος και στην τάγια, και στους γοφούς. Το κορσάκι τελειώνει ακριβώς κάτω από τους γοφούς σε δαντελωτές μυτερές άκρες, πάνω από τις οποίες προσαρμόζεται μία φούστα πολύ σγουρή από κρέπ-ζωρζέτ, μπλέ-μαρέν απλ, δηλαδή μονόχρωμο χωρίς σχέδια. Η φούστα αυτή είναι πιο μακρυνά στο πλάι και σχηματίζει μία μυτερή άκρη έτσι που να έναρμονίζεται με τις μύτες του κορσάκι. Βελονίες από άσπρο μεταξωτό κορτοννέ προσαρμόζουν τις μύτες του κορσάκι επάνω στην φούστα.

Τα ελαφρά κρέπ και η μουσελίνα είναι πολύ κατάλληλα για φορέματα γαρνιρισμένα με πλισσέ, με βολάν, με μυτερά ντεκούπ, με μακρυνά πλάι και με εσάρπες. Όλες αυτές η γαρνιτούρες είναι πολύ πιο χαριτωμένες όταν γίνονται με τα αιδέρια αυτά ύφασματα και φαντάζουν καλύτερα. Έτσι γίνονται και με περισσότερη εύκολία και επιτηρέουν διάφορες ποιότητες, πράγμα που δεν συμβαίνει όταν γίνονται με ύφασματα λιγότερο λεπτά και μαλακά. Πολλές φορές κάτω από ένα αιδέριο και πλατύ φόρεμα από μουσελίνα, διακρίνεται ολόκληρο το φουρώ-το εσωτερικό δηλαδή στενό φόρεμα που είναι ένα είδος εφαρμοστής ως επί το πλείστον κομπινάζόν. Άλλες φορές πάλι διακρίνεται μόνον η μπορντούρα του.

Συχνά το φουρώ αυτό γαρνίρεται με μία μπάντα από χρυσό ή ζωηρό χρώματος κέντημα. Το επάνω μέρος του φορέματος αυτού μοιάζει πολύ με τα αρχαία Έλληνικά φορέματα, με τις μαλακές και καλλιτεχνικές πτυχώσεις.

Ίδου ένα όμοιο μοντέλο από μουσελίνα μπλέ ανοιχτή. Το φουρώ είναι το αιδέριο χρώματος και κεντιέται με χρυσό στο κάτω μέρος. Η γαρνιτούρα αυτή ανεβαίνει λίγο προς τα επάνω, στο ένα πλάι. Τα δύο βολάν που το σκεπάζουν, σχηματίζοντας την φούστα, είναι σχεδόν ίσια, αλλά με πολύ μακρινές μύτες εμπρός και πίσω, ή όποιες πέφτουν μάλλον προς τα πλάγια. Τα βολάν είναι τοποθετημένα τοιούτοτρόπως ώστε ανάμεσα από τις μυτερές άκρες να φαίνεται το χρυσό κέντημα του φουρώ που, καθώς είπαμε, είναι πλατύ-τερο όμως στα πλάγια.

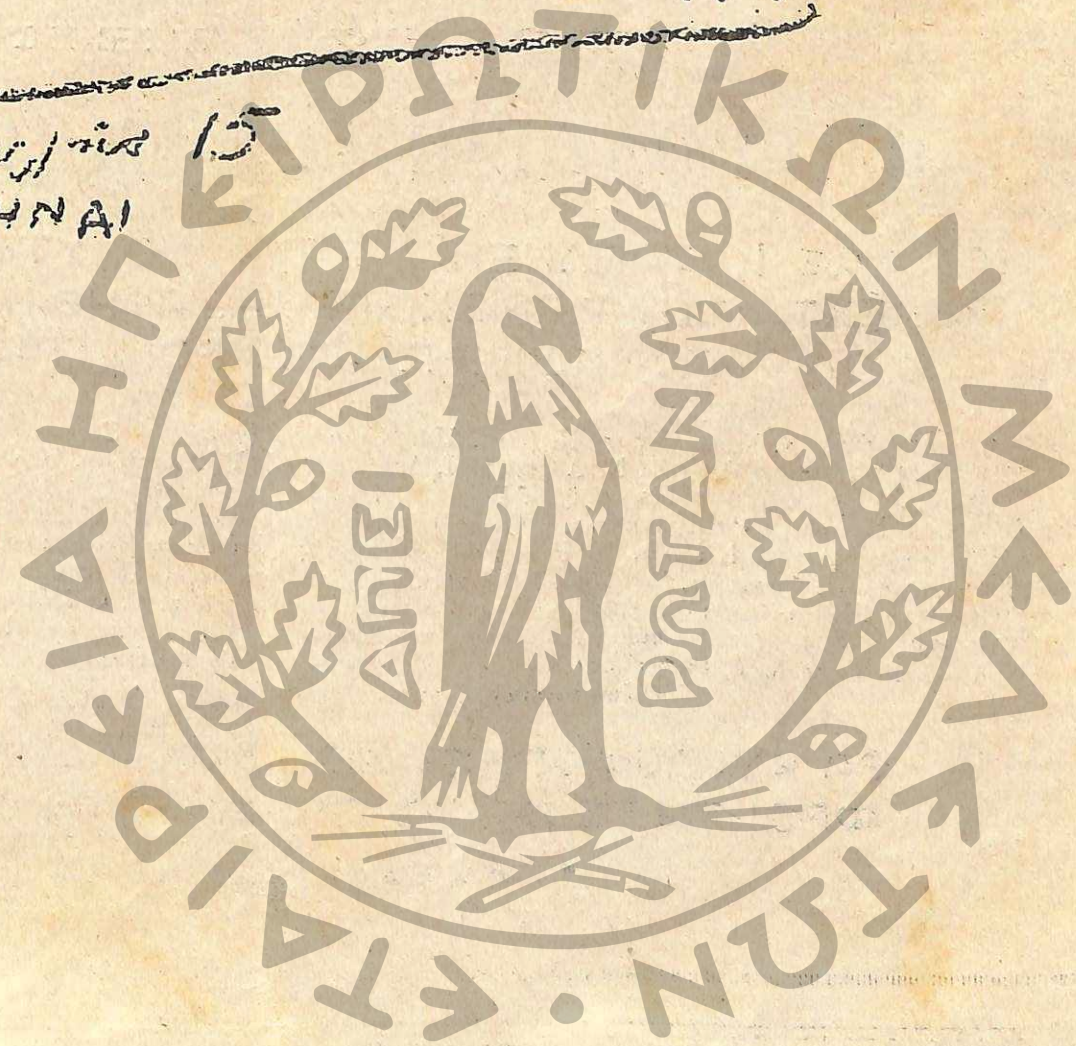
Στο κορσάκι το ίδιο κέντημα, γαρνίρει ολόγυρα το στρογγυλό ντε-κολτέ, και τις μυτερές που κρατούν το φόρεμα στους ώμους και φράζουν άρκετά χαμηλά πίσω στην πλάτη και εμπρός. Συχνά τα βολάν από μουσελίνα, επάνω σ' ένα φουρώ με μπορντούρα από χρυσό κέντημα, δεν αφήνουν να φαίνεται παρά ένα στενό μπορ από το κέντημα εμπρός, οπότε πίσω είναι πολύ μακρύτερα, σχηματίζοντας ένα είδος ουράς, ή οποία τόσον συνειθίζεται έφετος. Κάποτε τα ίσια βολάν είναι κομμένα σε σχήμα φεστόν, γύρω-γύρω, οπότε γαρνίζονται με μίαν μπορντούραν από λεπτό πλισσέ από κρέπ, ή από μουσελίνα πάντοτε.

Συχνά το επάνω φόρεμα που είναι από κρέπ διαφανές ή από μουσελίνα, ξεπερνά το φουρώ. Είναι δηλαδή άρκετά μακρύτερο από αυτό, φθάνει το λιγότερο ως τα μισά της κνήμης οπότε αυτή διακρίνεται μέσα στην μεταξωτή κάλτσα κάτω από την διαφανή μουσελίνα. Η Μονταίν

Η μεγαλύτερη έμπνευση
στα φορέματα είναι

Η "ΓΡΕΚΑ"

Βουλγίας 15
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΓΚΡΙΤΖΝΕΡ

ΕΝ ΔΟΥΡΛΑΧ (ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ)
ΑΙ ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΝΩ ΤΩΝ 6.000.000 ΜΗΧΑΝΩΝ ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ

Μηχαναὶ δι' οἰκισκὴν χρῆσιν, διὰ κεντήματα, διὰ πλισσέδες κ. λ. π.
Εἰδικαὶ μηχαναὶ δι' ἐργαστάσια ἐνδυμάτων, ὑποκαμίσων, καπέλλων,
ἁμυρελλῶν, ὑποδημάτων κ.λ.π. Καλτομηχαναὶ καὶ παντὸς εἶδους
πλεκτομηχαναί.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
GRITZNER
ΑΣΥΝΑΓΟΝΙΣΤΟΙ

ΤΕΛΕΙΑΙ · ΣΤΕΡΕΑΙ
ΕΥΘΗΝΑΙ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ

ΡΑΨΙΜΟ
ΚΕΝΤΗΜΑ
ΔΙ' ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΥΣ
ΡΑΠΤΑΣ, ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

Παρακαταθήκη εξαρτημάτων.
Πρὸς τὸ συμφέρον, εἰς ἐπισκέ-
φῃτε μας πρὶν ἀγοράσετε ἄλλην.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ

54 ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ · ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ... ΑΛΗΘΙΝΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

Διηγήματα τῶν κ. κ. Χρηστοβασίλη, Νικβάνη, Παπαδιαμάντη (ἀνέκδοτο), Ξενοπούλου, Σταμ. Σταμ., Βουτιερίδη, Δογάνη, κλπ. Ἐκλεκτὲς σελίδες τῶν κ. κ. Ν. Λάσκαρη, Ι. Δεληκατερίνη, Τ. Δεπενιώτη, Κ. Φαλτάιτε, Ποιήματα τῶν κ. κ. Κωστή Παλαμά, Λ. Πορφύρα, Μ. Μαλακίση, Κ. Βόρναλη κλπ. Ἐνα μονόπρακτο δράμα τῆς κ. Αἰμιλίας Στεφ. Δάσκη, τὸ ὑπέροχο δράμα τοῦ Μέντρελιν «Ἡ Πνιγμένη», μιὰ ἐνδιαφέρουσα σελὶς γιὰ τὸ Γαβριηλίδη, γραμμένη ἀπὸ τὸν κ. Θ. Συναδινό, με αὐτόγραφα τοῦ Λεόντ Νιτέ Λίλ, τοῦ Ρενόν, τοῦ Παστέρ, τῆς Τουλιέττας Ἀδάμ κλπ., ἡ τρομερὴ καὶ μυστηριώδης ἱστορία τοῦ «Σιδηροῦ Προσωπείου», Ἀροβινά, Κινέζικα, Δανικά καὶ Ἑλληνικά παραμύθια, θεατρικὰ ἀνέκδοτα, μιὰ ἱστορικὴ σελὶς γιὰ τὴ νῆσο Ρόδο με παλῆς χαλκογραφίες, μιὰ περίεργη μελέτη τοῦ κ. Κ. Φαλτάιτε γιὰ τὴν εξέλιξιν τοῦ Τσαρουνίου εἰκο- νι- γραμμένη, ἡ παράξενη ἱστορία τοῦ Σκυλοσόφου, με μιὰν παλαιὰν καὶ σπανίαν εἰκόνα τοῦ ἰδίου. Ἀστεία, εὐθυμὲς ἱστο- ρίαι, περίεργα, ἀνέκδοτα, ἀκτουαλλιτέ, μιὰ ἐνδιαφέρουσα μελέτη γιὰ τὶς Ποιητικὰς Πλειάδες, με τὶς εἰκόνες ὑπερπεντήκοντα Γάλλων ποιητῶν, ξένα διηγήματα, ξένα ποιήματα, ἱστοριοῦλες, κλπ.

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΣΕ 25 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ!
ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΝΑ ΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΕΓΚΑΙΡΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 25